மணிவாசகர்

*

(சொர்ணம்மாள் நினைவுச் சொற்பொழிவுகள்—1971)

பேராசிரியர் அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்
அண்ணாமலைநகர்
1974

Rs. 5 - - 00

முதற் பதிப்பு : ஆகஸ்ட், 1974.

அச்சிட்டோர் :
செளந்தரா பிரிண்டர்ஸ்,
சென்னை-5.

முன்னுரை

1971-ஆம் ஆண்டுக்குரிய சொர்ணம்மாள் நினைவுச் சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்துமாறு என் பல்கலைக்கழகமாகிய அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகம் அழைத்தது. 'மணிவாசகர்' என்ற தலைப்பில் பேச யான் விழைந்ததைத் தமிழ்த் துறைத் தலைவர் Dr. வ. சுப. மாணிக்கனுர் ஏற்றுக் கொண்டார்.

மணிவாசகர் காலம் பற்றிய தெளிவான முடிவு ஏற்படாமல் அறிஞர் உலகம் இன்றுவரை இருந்து வருகிறது. எனவே என்னுடைய கருத்தையும் அறிஞர் முன் வைக்கும் வாய்ப்பாக இதனைக் கருதினேன். மேலும், திருவாசகம் பக்தி நூல் என்ற முறையில் பலராலும் பாராயணம் செய்யப்பெறுகிற சிறப்பைப் பெற்றுள்ளதாயினும், அதனிடம் உள்ள பிற சுவைகளைக் கண்டு அனுபவிப்பவர்கள் தொகை அருகிவிட்டது. இறுதிக் காலத்தில் பாடவேண்டிய பாடல்களின் தொகுப்பே திருவாசகம் என்ற எண்ணத்தில் இருந்து வருகிறது இளைஞர் உலகம். இத் தவருன எண்ணத்தைப் போக்கவேண்டும் என்ற முறையில் முதிய சமுதாயமும் எவ்வகை முயற்சியும் செய்வதாகத் தெரியவில்லை.

இந்நிலையில் பல காலம் ஆசிரியப் பணி புரிந்து இளைஞர் உள்ளப் பாங்கை ஓரளவு அறிந்திருக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றுள்ள என்போன்ருேர் திருவாசகத்தை இளைஞர் உலகிற்கு அறிமுகஞ் செய்துவைப்பது கடமையாகும் என்பதை உணர்ந்தேன். இத்தகைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றப் பல்கலைக் கழகத்தில் மாணவரிடையே நடைபெறும் தொடர் சொற்பொழிவைவிட வேறு தகுதியான இடமும், நேரமும் கிடைப்பது அரிது.

அணுயுகம் என்று கூறப்பெறும் இக் காலத்திற்குக்கூடத் திருவாசகம் பெரிதும் பயன்படக்கூடிய நூல் என்பதையும், வீடுபேற்றுக்கு வழியாக அமைவதுடன் இந்த வையத்திலும் வாழ்வாங்கு வாழ வழிவகுக்கும் நூலாகும் இது என்பதையும் எடுத்துக் கூற இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

பழைய மாணவனுகிய எனக்கு இந்த வாய்ப்பை நல்கிய என்னுடைய பல்கலைக் கழகத்தார்க்கும், தமிழ்த் துறைத் தலைவர்க்கும், அறக்கட்டளை நிறுவிய என் ஆசிரியப் பெருந்தகை, சொல்லின் செல்வர் டாக்டர் இரா. பி. சேதுப் பிள்ளை அவர்களின் நினைவிற்கும் என் நன்றி உரியதாகும்.

அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

உள்ளுறை

			பக்கம்
1.	மணிவாசகர் : வரலாறுங் காலமும்	....	5
2.	புலமை நயம்	....	38
3.	ஆன்ம யாத்திரை	....	78

மத்தமிழ்ப்பண்ணை

மணிவாசகர்

வரலாறும் காலமும்

(அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத் தொடர் சொற்பொழிவுகள்)
18-3-1971

இவ்வாண்டு இத்தொடர் சொற்பொழிவை நிகழ்த்துமாறு என்னை அழைத்தமைக்குப் பல்கலைக் கழகத்தார்க்கும் தமிழ்த் துறைத் தலைவர்க்கும் முதற்கண் என்னுடைய நன்றி உரியதாகும். மணிவாசகர் என்ற தலைப்பில் மூன்று சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்த முடிபு செய்து கொண்டு உங்கள் முன்னர் நிற்கின்றேன். முதல் நாளாகிய இன்று 'மணிவாசகர் வரலாறும் காலமும்' என்ற தலைப்பிலும் நாளை 'மணிவாசகர் புலமை நயம்' என்ற தலைப்பிலும் நாளை மறுநாள் 'ஆன்ம யாத்திரை' என்ற தலைப்பிலும் பேச விழைகின்றேன்.

தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும் தமிழர்களாகிய நம்மைப்பற்றியும் பரவலாகப் பேசப்படுகின்ற குறை ஒன்றுண்டு. அது என்னையெனில் தமிழர்களாகிய நமக்கு வரலாற்று அறிவு கிடையாது என்பதேயாம். நம்முடைய மிகச் சிறந்த கவிஞர்கள்கூட என்று தோன்றினர்? எங்கே தோன்றினர்? என்பதுகூட நமக்குச் சரிவரத் தெரியாது. ஒப்புயர்வற்ற குறளை இயற்றிய ஆசிரியனைப் பற்றியோ நெஞ்சை அள்ளும் சிலம்பைப் படைத்த புலவனைப் பற்றியோ உலக காப்பியங்களுடன் ஒப்புமை சொல்லக்கூடிய இராமாயணம் இயற்றிய கம்பநாடனைப் பற்றியோகூட யாதொன்றும் தெரியாது. இவர்கள் இயற்பெயரையும் என்று தோன்றினார்கள் என்பதையுங்கூட நாம் அறியவில்லை எனவே, வரலாற்று அறிவு குறைந்தவர்கள் என்று பிறர் குறை கூறும்

பொழுது நாம் அதனை ஏற்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. இப் பெருமக்களின் நூல்கள் இன்றுள்ளன என்றாலும் இவற்றில் எத்துணைப் பாட பேதங்கள்! எத்துணை இடைச்செருகல்கள்! ஷேக்ஸ்பியருக்குள்ளது போன்ற 'வேரியோரம் பதிப்புகள்' கம்பனைப் பொறுத்தவரை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தார் உதவியால் நம்மிடம் உண்டெனினும் இப்பாட பேதங்களுள் எது புலவனுடையது? அவனே முதலில் ஒரு சொல்லைப்போட்டுப் பாடிவிட்டுப் பின்னர் மற்றொரு சொல்லைப் பயன் படுத்தினானா என்று கேட்டால் விழிப்பது தவிர வேறு வழி இல்லை. இவை எல்லாம் ஏன் நிகழ்ந்தன? சரியான முறையில் புலவர்கள் வரலாற்றையும், அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தையும் குறித்து வையாமையினால்தான் இத்தகைய பிழைகள் நிகழ்ந்தன என்பது நியாயமானதே. அப்படியானால் ஏன் நம்மவர்கள் இந்த இன்றியமையாத தகவல்களைச் சேகரித்து வையாமற் போயினர்? தமிழ் நாட்டு வரலாற்றின் கதியே இவ்வாறு என்றால் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் கதியும் இதுதான்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறும் அவ்விலக்கியங்களை ஆக்கித் தந்த புலவர்கள் வரலாறும், அவர்கள் வாழ்ந்த காலம்பற்றிய குறிப்பும் இன்று நமக்குக் கிடைக்கவில்லையே ஏன்? மாபெரும் நூல்களை ஆக்கித் தந்த நம் புலவர்களை அடியோடு மறந்துவிடும் நன்றி கெட்டவர்களா தமிழர்கள்? ஒருவேளை இவைபற்றிக் கவலைப்படாமல் இருந்துவிட்டனர் என்று கூறிவிடலாமா என்றால் அதுவும் இயலாது. ஏன் எனில் இந்நூல்களை எல்லாம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகக் காத்து இன்று நாம் கற்கும் வண்ணம் வழங்கியவர்கள் இந்நூற்களின் ஆசிரியர்களைப்பற்றி மட்டும் கவலைப்படாதவர்கள் என்றோ, ஆசிரியர்களை மறந்த நன்றி கெட்டவர்கள் என்றோ கூறுவதும் பொருத்தமாக இல்லை. அப்படியானால் இதற்கு ஏதேனும் ஒரு காரணம் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

எதனை வரலாறு என்ற பெயரால் இன்று பேசுகிறோம்? எந்த வரலாற்று நூலை எடுத்துப் பார்த்தாலும் மன்னர்களின் வாழ்க்கை அவர்கள் பட்டத்திற்கு வந்த தேதி, அவர்கள் நடத்திய போர்களின் வருணனை, காலக் குறிப்புகள், என்பவைதாம் வரலாறு என்ற பகுதியில் இடம் பெறுகின்றன. ஆனால் இதுவா உண்மையான நாட்டு வரலாறு? தனி மனிதர்களாகிய அரசர்கள் வாழ்க்கைபற்றி அறிந்து நமக்கு ஆகப்போவதென்ன? ஒரு நாட்டின் வரலாறு என்றால் அந்நாட்டில் வாழும் மக்கள் என்ன நினைந்தனர், என்ன குறிக்கோள் கொண்டிருந்தனர், என்ன

உண்டனர், யாருடன் எவ்வாறு பழகினர் என்பவற்றைத்தாமே அறிவித்தல் வேண்டும். இக்கருத்தைத்தான் 'தாமஸ் கார்லைல்' என்ற பேரறிஞர், 'பாஸ்வல் எழுதிய ஜான்சன்' என்ற நூலின் ஒரு பதிப்பிற்குத் தாம் எழுதிய முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நாட்டு வரலாற்று அறிஞரான பி. டி. சீனிவாச அய்யங்கார் தாம் எழுதிய 'பண்டைத்தமிழர் வரலாறு' என்ற நூலின் முகவுரையில் "காலமுறையை அறிந்து அதன்படி நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவதுதான் வரலாற்றின் கண்போன்ற சிறந்த பகுதி என்று நினைப்பதானால் தென்னாட்டு வரலாறு என்றும் குருடாகவே இருக்க நேரிடும். ஆனால் வரலாறு என்ற சொல்லுக்கு மக்களின் நாகரிகம் பண்பாடு என்பவற்றை அறிதல்தான் பொருள் என்று கொண்டால் தென்னாட்டு வரலாற்றை அறியச் சங்க நூல்கள் உண்டு[1]" என்று கூறினார்.

அவ்வாருனால் தமிழர்கள் தம்முடைய இனத்தில் தோன்றிய பெரியோர்களைப்பற்றிய குறிப்புக்களை ஏன் திரட்டி வைக்கவில்லை? அவர்கள் நூல்களை மட்டும் பாதுகாத்துக்கொண்டு அவர்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஏன் காற்றில் விட்டனர்? ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் இதில் ஓர் உண்மை அடங்கி இருப்பதைக் காண்டல் கூடும். ஒப்பற்ற கவிஞனேயாயினும் அவன் இன்ன சமயத்தைச் சேர்ந்தவன், இன்ன கொள்கை உடையவன், இன்ன காலத்தில் வாழ்ந்தவன் என்ற விவரங்கள் அறியப்பெற்றவுடன் அதனால் விருப்பு வெறுப்புக் கொள்பவர் நிறைந்தது இந்தச் சமுதாயம். திருவள்ளுவன் என்ற தெய்வப் புலவன் ஆக்கித் தந்த உலகம் போற்றும் திருக்குறளை இன்று வேண்டா என்பார் யார்? ஆனால் அவன் சைவன் என்றோ, வைணவன் என்றோ சமணன் என்றோ அறியப்பட்டிருப்பின் இத்தனை நூற்றாண்டுகள் அதனைப் பாதுகாத்து வைத்திருப்பார்களா என்பது ஐயத்திற்கு இடமானதுதான். கம்பனுடைய நூல் வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்தது என்பதற்காக அதனைத் தொடாத சைவப் பெருமக்களும், திருவாசகம் சிவபெருமானைப் பற்றிப் பாடுவதால் அதனைத் தொடாமலும், அப்பெயரை உச்சரிக்காமலும் இருக்கின்ற வைணவப் புலவர்களும் இற்றை நாளிலும் இருக்கின்றனரே! அப்படி இருக்கப் பன்னூறு ஆண்டு

---

1 "If Chronology is the eye of History then South Indian History should always remain blind. If by history you mean the the culture and civilization of the people then South Indian History abounds in material"

களின் முன்னர் இந்த விவரம் அறியப்படுமானுல் காழ்ப்புக் கொண்ட மக்கள் திருக்குறளையல்லவா படியாமல் ஒதுக்கி விடுவர்! மேலும் தன் சமயம் யாது என்பதைக் குறிப்பாலும் காட்டாமல் உலகம் முழுவதும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய பொது மறையை ஆக்கித் தந்த ஒரு பெருமகனைச் சமயம், சாதி, காலம் என்ற கூட்டுக்குள் அடைப்பது எத்துணைத் தவருனது?

காலத்தையும், தேசத்தையும், நடைமுறையையும், கடந்து முழுமுதல் போல் நிற்கும் ஒரு நூலை ஆக்கித் தந்தவன் யாவர்க்கும் பொதுவானவன் அல்லனே? அவன் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில், குறிப்பிட்ட சமயத்தைப் பின்பற்றி வாழும் பெற்ருேர்களின் பிள்ளையாகப் பிறந்துவிட்ட ஒரே காரணத்திற்காக அவனை இன்ன சாதி, சமயத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று முத்திரை இட்டுவிட முடியுமா? அவ்வாறு இடுவதால் சாதாரண மக்கள் அவனுடைய வாழ்க்கை வரலாறு காரணமாக அவனுடைய நூலையுமன்ருே படியாமல் ஒதுக்கிவிடுவர்! இவற்றையெல்லாம் மனத்துட்கொண்ட நம்முன்னேர் ஓர் அற்புதமான செயலைச் செய்தனர். வள்ளுவன் என்ற தனிமனிதன் வேறு; அவன் ஆக்கித் தந்த நூல் வேறு. அந்த நூலின் உள்ளே, வள்ளுவனுடைய உயிர்நாடியாகிய கொள்கை, கருத்து, குறிக்கோள் ஆகிய அனைத்தும் அடங்கியுள்ளன. அப்படி இருக்க அவனுடைய உடம்புபற்றிய ஆராய்ச்சி நமக்கு எதற்கு? இவ்வாறு கருதியே நம் முன்னேர்கள் நூலைமட்டும் வைத்துக்கொண்டு நூலாசிரியனின் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களை மறையுமாறு விட்டனர் என்று நினைக்க வேண்டியுளது.

மேலும், மிகச் சிறந்த நூலை ஆக்கித் தந்தவர்களைப்பற்றி அறிய நேரிடுகையில் நூலைவிட்டு அவர்களைப் போற்றும் மரபும் மக்களிடையே தோன்றிவிட இடமுண்டு. மனிதன் குறைபாடு உடையவன். எல்லா மனிதர்களும் தனி ஒருவனுடைய குற்றம் குணம் இவற்றை ஆராய்ந்து கண்டுதான் ஒரு முடிவுக்கு வருகின்றனர் என்று கூற முடியாது. தனிமனித வழிபாடு (Personality cult) மனித இனத்தில் எளிதாகப்படியக் கூடிய ஒரு பழக்கம். சில காலத்துக்கு முன்னர் வாழ்ந்த இரஷ்யநாட்டுத் தலைவர் ஸ்டாலினையும், இப்பொழுது வாழும் சீனத்தலைவர் மாசேதுங்கையும் பார்த்தால் இவ்வுண்மை நன்கு தெரியும். மாசேதுங்கின் உபதேசங்களைப் பயிர்கட்கு ஒலிபெருக்கி மூலம் கூறினுல் அவை செழித்து வளர்கின்றன என்று அவர்கள் நம்பும் அளவிற்குத் தனிமனித வழிபாடு இட்டுச் செல்கிறது. இது எத்துணைத் தீமை பயக்கும் என்பதை ஸ்டாலின் வாழ்ந்த காலத்

தும் அவர் மறைந்த காலத்தும் ஏற்பட்ட நடவடிக்கைகளைப் பார்ப்பதன்மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். இவற்றை அல்லாமல் மற்ருேர் உண்மையையும் அறிதல் வேண்டும். 'எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும்' (423) என்ற குறளுக்கு உரை வகுத்த பரிமேலழகர் 'குணங்கள் மூன்றும் மாறி மாறி வருதல் யாவர்க்கும் உண்மையின், உயர்ந்த பொருள் இழிந்தார் வாயி னும், இழிந்த பொருள் உயர்ந்தார் வாயினும், உறுதிப் பொருள் பகைவர் வாயினும், கெடுபொருள் நட்டார் வாயினும் ஒரோ வழிக் கேட்கப்படுதலால் எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட் பினும் என்ருர்' என்று எழுதிச் செல்கிருர். இந்த அடிப் படையில் கண்டால் சிறந்த நூலை ஆக்கித் தந்த ஒருவன் தனிப் பட்ட வாழ்க்கையில் மட்டமானவன் என்று தெரிந்தால் அவன் நூலைக் கற்பார் வெறுப்படைவரன்ருே?

மார்க்கஸ் அரேலியஸ் என்ற உரோமப் புவிச்சக்கரவர்த்தி யின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை மிக மட்டமானது; அவருடைய 'சிந்தனைகள்' என்ற நூல் மிக உயர்ந்தது. ஆனல், அவரைப் பற்றி அறிந்தபிறகு அவருடைய நூலை யாரும் விரும்பிப்படிக்க முன்வரார் அன்ருே?

இத்தகைய இடையூறுகளிலிருந்து மக்கள் காக்கப்பட வேண்டுமாயின் ஒரே வழி, நூலை மட்டும் போற்றிக் கொண்டு நூலாசிரியனைப்பற்றி அதிகம் கவலைப்படா திருப்பதேயாகும். பருவுடலோடு, சமுதாயச் சட்டதிட்டங்கட்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ்ந்த நூலாசிரியன் ஒருவன். ஆனல் அதே நூலாசிரியன் அனைத்துக் கட்டுக்களையும் தகர்த்துவிட்டுத் தன் கற்பனைக்கு அல்லது கருத்துக்கு வடிவு தருகின்ருன் எனில் அதுவே அவன் இயற்றிய நூலாகும். எனவே கால தேச வர்த்தமானங் கடந்த அவனுடைய நூலை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, கால, தேச, வர்த்தமானத்துக்குக் கட்டுப்பட்ட அவனுடைய வாழ்க்கை யைப்பற்றி அதிகம் கவலைப்படாமல் விட்டு விட்டனர் நம் முடைய முன்னேர் என்று கூறுவதில் தவறில்லை. துறவி இயற்றிய நூலை இல்லறத்தார் ஏற்க மறுக்கலாம், ஓர் ஊர்க் காரன் என்ருல் பிற ஊர்க்காரர்கள் அதனை ஏற்க மறுக்கலாம். இவற்றை எல்லாம் கடந்தவன் என்று ஒவ்வொருவரிடமும் கூறிக்கொண்டிருப்பதைக் காட்டிலும் அவனுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை மறைத்துவிடுவதன் மூலம் பிற்காலத்தார் ஒவ் வொருவரும் தத்தம் ஊரவன் என்றும், தத்தம் கொள்கையினன் என்றும், தத்தம் சமயத்தவன் என்றுங் கூறிக்கொண்டு அந்த ஆசிரியனைத் தம்மவனுக ஆக்கிக்கொள்ளப் பாடுபடுகின்றனர்.

அவன் வாழ்க்கை வரலாறு தெரிந்திருந்தால் பலரும் அவனை ஒதுக்க நேரிடும். ஆனால் இப்பொழுதோ எனில் அனைவரும் அவனைத் தம்முடையவனாகவே ஆக்க முந்துகின்றனர். எனவே, தமிழர்கள் வரலாற்று அறிவு படைத்தவர்களாயினும் எதிர் காலத்தை நெடிது நோக்கும் தம் கூர்த்த அறிவு காரணமாகவே இவ்வாறு நூலாசிரியனைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் சேகரிப்பதை விட்டுவிட்டனர் என்று கூறலாம்.

உதாரணமாக இளங்கோவடிகளை எடுத்துக் கொள்வோம். அவர் குணவாயிற் கோட்டத்து அரசு துறந்திருந்த சமணர் என்றும், சைவ சமயத்தைப் பின்பற்றியவர் என்றும் இருவேறு கருத்துக்களைக் கூற இடமுண்டு. ஆனால் அவருடைய நூலை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டால் அவருடைய சமயம் இதுதான் என்று அறுதியிட்டுக் கூறல் முடியாதன்றோ? 'நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன் கோயில்' (சிலம்பு 14-7) என்றும் 'தெண்ணீர்க் கரந்த செஞ்சடைக் கடவுள் வண்ணச் சேவடி மணிமுடி வைத்தலின்' (சிலம்பு 26—64, 65) என்றும் பாடியவர் ஒரு சைனர் என்றால் யார்தான் அதனை ஏற்கமுடியும் என்பார்க்கும் விடை கூறுவதுபோலத் தம் சமயம் எது என்பதை அறிவுறுத்துதற்காகவே கவுந்தியடிகள் என்ற பாத்திரத்தைப் படைத்தார். அவருடைய சமயச் சார்பை விளக்கவும்கூட ஒரு பாத்திரத்தைப் படைத்து அப்பாத்திரத்தின் கூற்றாகவே சைன சமயக் கருத்துக்களைப் பரவச் செய்யும் பண்புடையாளர் இளங்கோ. எனவேதான் அவரைத் தத்தம் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று ஒவ்வொருவரும் வாதிட முன் வருகின்றனர். அவர் சமயம் எது என்பது நன்கு வெளிப்பட்டிருப்பின் சமயக் காழ்ப்பு மிகுந்திருந்த இடைக்காலத்தில் சிலப்பதிகாரம் கற்கப் படாமல் ஒதுக்கப் பெற்றிருக்கவும் கூடுமன்றோ! இவற்றையெல்லாம் மனத்துட் கொண்ட நம்முன்னோர் சிறந்த நூல்களை மட்டும் போற்றி எடுத்துக்கொண்டு அவற்றை இயற்றியவர்களைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் மறந்துவிட முயன்றுள்ளனர். ஒரு நூல் காலத்தை வெல்லும் தகுதியும் உள்ளீடும் பெற்றிருக்குமானால் அந்நூல் தானாகவே வாழும். ஆசிரியனுடைய பெருமையை வைத்து வாழவேண்டிய நிலையில் ஒரு நூல் இருக்குமானால் அந்நூல் இருப்பதை விட அழிவதே மேலாகும்.

இந்த அடிப்படையை மனத்துட்கொண்டு பார்த்தால்தான் உலகம் போற்றும் திருவாசகம் போன்ற நூலை இயற்றிய மணிவாசகப் பெருமானுடைய வரலாறுகூட அறுதியிட்டுக் கூறக்கூடிய முறையில் ஏன் பேசப்படவில்லை என்பதை அறிய

முடியும். அப்பெருமானுடைய வரலாறு மூன்று பெருமக்களால் பாடப் பெற்றுள்ளது. எனினும் அம்மூவரும் அவருடைய பெயர், ஊர் தவிரப் பல விஷயங்களில் தம்முள் மாறுபட்டுப் பேசுகின்றனர். உண்மையிலேயே தமக்குமுன்னர் வாழ்ந்த பெரியார் ஒருவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைத்தானே பாடுகிறோம்; எனவே அது வரலாற்றுண்மை நிறைந்ததாக இருத்தல் வேண்டும் என்றுகூடக் கருதாமல் தத்தம் காலத்தில் வழங்குகிற கதைகளையெல்லாம் சேர்த்துப் பாடிவிடுகின்ற வழக்கம் இந் நாட்டிற்குமட்டு மல்லாமல் எல்லா நாட்டிற்கும் உண்டு. தங்கள் காலத்தில் எவற்றைச் சிறந்தவை என்று கருதினார்களோ அவற்றை எல்லாம் தாம் பாடும் வரலாறுகளில் வைத்துப் பாடி விடும் வழக்கம் ஏற்பட்டு விட்டது. தமக்குமுன்னர் அதே வரலாற்றைப் பாடியவர்கள் கூறியவற்றைக்கூட மாற்றியும், திரித்தும் பாடும் பழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதில் தவறான நோக்கம் எதுவும் இல்லை; அவர்களுடைய ஆர்வம் ஒன்றுமட்டுமே இவ்வாறு பாடக் காரணமாயிற்று. இந்த அடிப்படையை மறவாமல், நாம், மணிவாசகர் வரலாற்றைப் பாடிய மூவர் கூற்றுக்களையும் ஆய்தல் வேண்டும்.

மனிதன் சந்திரமண்டலத்தில் சென்று இறங்குகின்ற இற்றை நாளில் பழைய வரலாறுகள், கருத்துக்கள், நூல்கள் ஆகியவற்றுள் எவற்றையாவது படிப்பதானால், அவை இக்காலச் சூழ்நிலைக்கு எவ்வாறு பயன்படுகின்றன என்ற அடிப்படையிலேயே காண்டல் வேண்டும். திருவாசகம் இன்றைய மனிதனுடைய வாழ்வுக்கும் வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது என்பதை அறிவதே நாம் இன்று திருவாசகத்தைப் பயன்டுத்தத் தூண்டுகோலாகவும் அமைகிறது. திருவாசகம் பக்திநூல் என்பது உண்மைதான், ஆனால் அதே நேரத்தில் இவ்வுலகில் இன்று வாழும் மனிதன் இத் துயர் நிறைந்த உலகில் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்பதையும் கற்றுத்தருகிறது. அது ஏதோ குருட்டுத்தனமாகப் பாராயணம் செய்யவேண்டிய நூல் என்று மட்டும் கருதிப் பொருளைக்கூட அறிய முற்படாமல் பாட்டை மட்டும் முணுமுணுப்பதால் பயன்ஒன்றும் ஏற்பட்டுவிடாது. இக்காலத்திற்கும், ஏன், எக்காலத்திற்கும் பயன்படக்கூடிய நூல் திருவாசகம். இந்நாட்டிற்கு மட்டுமல்லாமல் எல்லா நாட்டிற்கும் பயன்படக்கூடிய நூல் திருவாசகம். ஆம்! அணுயுகம் என்று கூறப்பெறுகிற இக்காலத்துக்கு வேறு எந்த நூல் பயன்பட்டாலும் படாவிட்டாலும் திருவாசகம் மிகமிக இன்றியமையாது பயன்படக்கூடிய ஒன்றாகும் என்பதை மனத்துட் கொள்ள வேண்டும். எனவே திருவாசகமும், அதனை இயற்றிய மணி

வாசகர் வரலாறும் திருநீறு இட்டுக்கொண்டு, நடராசரைத் தரிசனம் செய்கின்ற சைவ மெய்யன்பர்கட்கு மட்டும் உரியது என்று இளஞ் சமுதாயம் தயைகூர்ந்து நினைத்துவிட வேண்டா. வருங்காலத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து இந்நாட்டை உயர் வடையச் செய்ய வேண்டிய இளஞ்சமுதாயம் வீடுபேற்றைப் பற்றி இப்பொழுது கவலைப்படத் தேவை இல்லை. அப்படிப்பட்ட வர்கட்கும்கூட இத் திருவாசகம் தேவைதான்!'

இந்த விஞ்ஞான யுகம் எவ்வளவு முன்னேறிச் சென்றாலும் மனிதன் சில அடிப்படை உண்மைகளை விட்டுவிட முடியவில்லை. ஆதி மனிதராகிய ஆதாம் ஏவாளுக்கிருந்தது போலவே இன்றைய விஞ்ஞான யுக மனிதனுக்கும் பசி, தாகம், பால் உணர்வு, முதலியவை இருக்கின்றன. எனவே பழமையி லிருந்து மனிதன் என்றைக்கும் தன்னை முற்றிலும் பிரித்துக் கொள்ளமுடியாது என்பது உறுதி. இதனிடையில் திருவாசகம் எத்துணைத் தூரம் முன்னேக்கிச் செல்பவர்கட்கும் இடந்தரக் கூடிய ஒன்று என்பதைமட்டும் அறிதல் வேண்டும். இந்த அணுயுகம் கண்ட ஒப்புநோக்குக் கொள்கை (Relativity Theory) முதல், அணுக்களின் சிற்றெல்லைவரைத் திருவாசகக்காரர் அறிந்திருந்தார் என்று கூறினுல் அது மிகைபடக்கூறல் போலத் தோன்றலாம். இவ்வாறு கூறுவதால் மணிவாசகர் ஐன்ஸ் டினின் முன்னேடி என்று கூற வரவில்லை. இத்துணை அறிவுப் பெருக்கமுடைய மணிவாசகர் கண்டவழி அறிவின் துணையை நாடி முன்னேறுகின்ற இந்த யுகத்திற்கும் பொருத்தமான தாகவே இருக்கும் என்பதுதான் தெளியப்படவேண்டிய ஒன்று.

இத்தகைய பெரியோர்கள் ஆன்மிகத் துறையில் முன் னேறிச் சென்றதால், அறிவுத் துறையில் பயிற்சி இல்லாதவர் களோ என்று நினைத்துவிட வேண்டா. அறிவுத் துறையில் நெடுந்தூரம் முன்னேறிச் சென்று, மீட்டும் இவ்வுலகைத் திரும்பிப் பார்த்து உலகின் அல்லல்களைப் போக்க அறிவுத் துறை முற்றிலும் துணையாக நிற்கவில்லை என்பதைக் கண்டு, இறுதியில் இந்த அல்லலிலிருந்து விடுபட வேண்டுமாயின் ஆன்மிகத் துறையே சிறந்த வழி என்று கண்டு 'திருவாசகம்' பாடினுர் மணிவாசகர். எனவே இக்காலத்துக்கு ஏற்றவை எவை என்று ஆய்ந்தால் திருவாசகமும் மிக இன்றியமையாத சாதனங்களுள் ஒன்று என்று கூறலாம்.

மணிவாசகர் திருவாதவூரில் பிறந்தவர். இவருடைய வர லாறு, பெரும்பற்ற புலியூர் நம்பி திருவிளையாடலிலும், பரஞ்

சோதியின் திருவிளையாடலிலும், திருவாதவூர்ப் புராணத் திலும் பேசப்படுகிறது. அக்கால முறைப்படி, பிறந்த ஊரின் பெயரையே பெற்றுத் திருவாதவூரர் என்று அழைக்கப்பெற்றார். திருவாதவூரர் திடீரென்று மணிவாசகராக மாறிவிடவில்லை. அதன் மறுதலையாகக் கல்விக் கடலைக் கரைகண்டு நின்றார். 'கல்வி என்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்' (போ. அகவ. 38) என்பது அவருடைய வாக்குத்தான். இது ஏதோ உபசார வழக்கில் கூறப்பெற்றதன்று. ஒருதுறையில் அல்லாமல் பல் வேறு துறைகளிலும் புகுந்து புறப்பட்ட அப்பெருமான் பிற் காலத்தில் தம்முடைய வாழ்க்கையை நினைந்து பார்த்துப் பாடியதாகும் 'கல்வி என்னும் பல்கடல்' என்ற சொற்றொடர்.

இத்தகைய அறிவுத்திறனும் கல்விப் பெருக்கமும் உடைய ஒருவரைத் திருவாதவூரை அடுத்திருந்த மதுரையில் ஆட்சி புரிந்த பாண்டியன் அழைத்து அமைச்சராக ஏற்றுக் கொண் டான். பேர் அறிவாளிகளை, அவர்களுடைய வயதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் அமைச்சராக ஆக்கிக் கொள்ளும் மரபு உல கிடை உண்டு என்பதற்கு இங்கிலாந்து மன்னனாகிய எட்டாவது ஹென்றி தாமஸ் உல்ஸியை அமைச்சனாக ஆக்கிக் கொண் டதும், இளைய வில்லியம் பிட் இங்கிலாந்தின் முதல் அமைச்சனாக இருந்ததும் சான்றுகளாகும். திருவாதவூரர் வரலாறு பாடிய மூவ ரும், எந்த மன்னன் இவரை அமைச்சராக அமைத்துக் கொண் டான் என்றுகூடக் கூறவில்லை. பரஞ்சோதியார் மட்டும் அரி மர்த்தன பாண்டியன் என்று கூறுகிறார் எனினும் அவன் எந்த அரிமர்த்தன பாண்டியன் என்று தெளிய முடியவில்லை.

தக்க அறிவும், கல்வியும் உடைய ஒருவர் திருவாதவூர் போன்ற ஒரு கிராமத்தில் இருப்பினும் அவரைத் தேடிச் சென்று அழைத்து வந்து பாண்டியன் அமைச்சராக ஆக்கிக் கொண்டான் எனில் 'சூழ்வார் கண்ணாக ஒழுகலான் மன் னவன் சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல்' (குறள் 455) என்ற குறள் கூறும் முறையில் அமைச்சர்களின் பெரும் பொறுப்பை அறிந்தவன் மன்னவன் என்பதும், அதனை அறிந்த காரணத் தால் தேடிச் சென்று திருவாதவூரரை அழைத்து வந்தான் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

அரிமர்த்தன பாண்டியன் திருவாதவூரரைத் தானே அவருடைய அறிவுத் திறம் காரணமாகத் தேடிச் சென்று அழைத்து வந்து அமைச்சராக ஆக்கினாலும் அவர் தவறு இழைத்து விட்டார் என்று அவன் கருதிய பொழுது இத்துணைப்

பெரியவராயிற்றே என்று கவலைப் படவில்லை; ஒரு சிறிதும் கண்ணோடாமல் தண்டனை வழங்கிவிட்டான். இதுவும் தமிழ்ப் பண்பாடேயாகும்.

பாண்டியனிடம் அமைச்சராகத் திருவாதவூரர் பணியேற்ற சில ஆண்டுகள் கழித்துப் பாண்டியன் குதிரைகள் வாங்க வேண்டும் என்று முடியு செய்தான். பழந்தமிழ் வரலாற்றில் அரசர்கள் குதிரைகள் வாங்கும் இச்செயல் வேடிக்கையான செயலாகும் என்று பிறநாட்டு அறிஞர்கள் கூறிச் சென்றுள்ளனர். அரபுநாடு போன்ற பகுதிகளிலிருந்து இந்நாட்டிற்குக் குதிரைகளைக் கப்பல்மூலம் கொணர்ந்து வாணிபம் செய்யும் பழக்கம் உண்டு என்பதைப் பட்டினப்பாலை கூறும் 'நீரின் வந்த நிமிர் பரிப் புரவியும்' (பட்டினப்—185) என்ற அடியால் அறிய முடிகிறது. ஆனால் வாங்கிய போர்ப் புரவிகளைப் பாதுகாக்கும் முறை தெரியாமல் அவை விரைவில் இறந்து விடுவதும் மறுபடியும் குதிரைகள் வாங்குவதும் இங்குப் பழக்கமாக இருந்து வந்துள்ளது. குதிரை வாங்க வேண்டும் என்று நினைத்தவுடன் 'கல்வி என்னும் பல்கடல்' கரைகண்டவர் ஆகலின் திருவாதவூரரை அழைத்து அவரிடம் பொன்னைக் கட்டிக்கொடுத்தான்.

திருவாதவூரர் குதிரை வாங்கச் செல்லும் வழியில் உள்ள திருப்பெருந்துறையினுள் நுழைந்தவுடன் விட்டகுறை தொட்டகுறை காரணமாக ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. முற்பிறவிகளில் எங்கு விட்டோமோ அங்கிருந்து இப்பிறவியில் தொடர்கிறோம் என்ற நம்பிக்கை பிற நாடுகளிலும் இருக்கக் காண்கிறோம். கணித மேதை இராமானுஜம், செவிடராகிய இசை மேதை பீத்ஹோவன், இன்று நம்மிடையே வாழும் வயலின் மேதை யாதி மெனுஹின் போன்றவர்கள் மிக இளம் பருவத்திலேயே தங்கள் துறைகளில் ஈடு இணையற்று விளங்கினர். தருக்க ரீதியிலும் வேறு வழியிலும் இத்தகைய கருவில் திருவுடையவர்களின் வளர்ச்சிக்குக் காரணம் கூற முடிவதில்லை. எனவேதான் இது ஏதோ ஒரு பிறவியில் விடப்பட்டு இப்பொழுது தொடர்ந்து வருகிறது என்று கூறுகிறோம்.

ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும் சில சந்தருப்பங்களில் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சி புதிய ஒரு வழி வகுத்துத் தருகிறது. திண்ணனாராகிய கண்ணப்பர் வேட்டையாடிச் செல்கையில் ஒரு மலை எதிர்ப்படுகிறது. அப்பொழுதுதான் அம்மலையைக் கண்டாராகலின் உடனிருந்த நாணன் என்ற ஏவலாளனிடம் இது யாது என்று வினவுகிறார். அவன் அது காளத்திமலை என்றும், அங்குள்ள

கடவுளுக்குக் 'குடுமித்தேவர்' என்ற பெயர் உண்டு என்றும் கூறுகிறான். உடனே திண்ணனார்

''ஆவது என்? இதனைக் கண்டு இங்கு அணைதொறும்
என்மேல் பாரம்
போவதொன்று உளது போலும்'' (கண். புரா. 97)

என்று பேசுவதாகச் சேக்கிழார் பாடுகிறார் அன்றோ. அதுதான் விட்டகுறை தொட்டகுறை என்று கூறப்பெறுகிறது. திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரைத் தந்தையார் குளத்தங் கரையில் நிற்க வைத்துவிட்டுத் தண்ணீரில் மூழ்குகிறார். குழந்தை அழுகிறது. அன்றுவரை அவர் வீட்டில் அழுதிருக்கலாம். ஆனால் அந்த அழுகைக்கும் இன்று அழும் அழுகைக்கும் வேறுபாடு உண்டு என்று கூறவந்த சேக்கிழார் 'முறைபுரிந்த முன் உணர்வு மூள அழத் தொடங்கினார்' (ஞா. பு. 61) என்று பாடுமுகமாக ஞானசம்பந்தர் விட்டகுறை காரணமாக அழுதார் என்று கூறுகிறார்.

மணிவாசகர் திருப்பெருந்துறையினுள் நுழைந்தவுடன் ஒரு முழுமாற்றம் அடைகிறார். அங்கு மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்த துறவியைக் கண்டார். யாரோ ஒரு துறவியைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அவர் காலடியில் வீழ்ந்துவிட்டார் என்று நினைந்துவிட வேண்டா. அமைச்சராயிருந்து பல்வேறு வகையான மனிதர்களையும் கண்டு தம் கூர்த்த மதியாலும் கல்வியாலும் அவர்களை எடைபோட்டு அறிகின்ற பழக்கமுடையவர் மணிவாசகர் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. எனவே குருந்த மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்த துறவியார் சாதாரண மனிதரோ துறவியோ அல்லர் என்பதை அடிகளார் உடனே கண்டு கொண்டார்.

காணற்கரிய ஒரு பெரியார் என்பதை அறிந்து கொள்வது வேறு; அத்தகையவரிடம் ஈடுபடுவது வேறு. அதிலும் ஒரு பேரரசின் தலைமை அமைச்சர், குதிரை வாங்கவேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் பணத்துடனும், ஏவலருடனும் வருபவர் தம் குறிக்கோளை மறக்கின்ற அளவுக்குத் துறவியிடம் ஈடுபட்டுவிட்டார். இந்த ஈடுபாடு அவரையும் மீறி நடைபெற்றது என்று அறிகிறோம். அறிவின் துணைகொண்டு இளவயதில் அமைச்சராய் அமர்ந்த ஒருவர் ஒரு பெரிய செயலைச் செய்யப் புறப்பட்டுச் செல்லும் வழியில் தம்மை மறந்து, தம் நிலைமையை மறந்து, தம் கடமையை மறந்து, தம் உடன் வருகின்ற பரிசனங்களையும்

மறந்து எதிரே காட்சி தந்த ஒரு துறவியிடம் ஈடுபட்டுவிட்டார் என்ருல் அந்த ஈடுபாட்டின் ஆழத்தை என் என்பது? இதனையே முழுமாற்றம் (Metamorphosis) என்று கூறுகிருேம்.

ஈடுபாடு ஏற்பட்டதன் காரணமாக அத்துறவியை நெருங்கிச் சென்று வழிபட்டார். அந்த விளுடியிலிருந்து திருவாதவூரர் என்ற ஒருவர், பாண்டிப் பேரரசின் அமைச்சர் என்ற ஒருவர் இல்லை. அந்த விளுடியிலிருந்து அத்துறவியின் பால் ஈடுபட்ட ஓர் அடியார், பக்தர், யான், எனது என்ற அகங்கார, மமகாரம் அற்ற ஓர் அடியார்தாம் அங்குள்ளார். இதனிடையில் குதிரை வாங்கக் கொண்டு சென்ற பணம் செலவாகி விட்டது. அப்பணத்தை யார் செலவிட்டனர் என்பது பற்றிய ஆராய்ச்சி பயனற்றது. திருவாதவூரர் பழைய நிலையில் இருந்திருப்பின் தாம் யார், இப்பணம் யாருடையது என்ற விளுக்கட்கு விடை கிடைத்திருக்கும். ஆனுல் துறவியிடம் ஈடுபாடு கொண்டு,யான் எனது என்பவற்றைக் கடந்து அன்பராகி விட்ட ஒருவர் பாண்டியன், குதிரை, பணம் என்பவற்றை வேறுபடுத்திக் காண்கின்ற அளவு சென்றிருக்க முடியாது. நம் போன்றவர்கட்குத் இயல்பாகத் தோன்றும் இந்த வேறுபாடு, அவருடைய மனத்துள் தோன்றி இருப்பின் அவர் மாணிக்க வாசகராக ஆகி இருக்கவும் முடியாது. எனவே பணத்தைச் செலவு செய்தது யார் என்ற விளுவை எழுப்புவதும்,அதற்குரிய பொறுப்பு யாருடையது என்ருராய்வதும் அத்துணைச் சிறப்புடையதன்று. வேறு யார் அப்பணத்தைச் செலவிட்ட பொறுப்பை மேற்கொண்டாலும் திருவாதவூரருக்கு அப்பொறுப்பை ஏற்றுவது பயனுடையதன்று.

திருவாதவூரருடன் திருப்பெருந்துறைவரை உடன் வந்தவர்கள் பாண்டியனிடம் சென்று நடந்தவற்றைக் கூறியதுடன் பணம் கரைந்துவிட்டதையும் கூறினர். இந்நிலையில் நடைபெற்றது யாது என்பதைக் கூறுவதில் திருவாதவூரர் வரலாறு கூறும் மூவரும் மாறுபடுகின்றனர். பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி ஒருவர் மட்டுமே மனித மனத் தத்துவத்தை அறிந்து பாடுகிருர். அவருடைய கூற்றின்படி பாண்டியன் உடனே தன்னை வந்து காணுமாறு ஓலை அனுப்பினுன். மன்னனின் ஓலையைக் கண்டவுடன் மணிவாசகர் தம் சுயநினைவு பெறுகிருர். மன்னனின் ஓலையைக் கண்ட அவர் கூறுவதாக நம்பி திருவிளையாடல்,

“தென்னவன் அமைச்சனே யான்! என்ன காரியம் செய்
தேன்? மேல்

என்னதாய் விளையுங் கெட்டேன்! இவுளி கொள்வதற்கே
வந்தேன்!
பொன்னையே அழித்தேன் அந்தோ! புகலஓர் மாற்றம்
உண்டோ?
மன்னவன் பிழைத்தல் ஆகா மற்றினி ஆவதுஎன்
கொல்?''

என்று கூறி, இதனை அடுத்து என்ன செய்யலாம் என்று ஆய்ந்து தம்மை ஆட்கொண்டவனிடம் முறையிடுவதே செய்யத்தக்கது என்று கோயிலுட் சென்று முறையிட்டார் என்று பாடுகிறார் நம்பி.

''ஆதரித்து அடியனேனை மால்அழித்து ஆண்டுகொண்ட
வேதநாயகற்குச் சென்று விண்ணப்பம் செய்வல் என்
றுங்கு
ஓதரும் பெரிய செல்வர் ஒப்பார்போல் அச்சத்தோடும்
சோதியா லயத்துப் புக்குத் தொழுது நின்று அழுது
சொல்வார்''

துறவியாரைக் கண்டதுமுதல் யான் எனது என்ற இரண்டையும் இழந்து 'ஆனந்த வெள்ளத்து இடை அழுந்தி' இருந்த பெரியவர் மறுபடியும் தம் பழைய நிலைக்குக் கொண்டுவரப் பெறுகிறார். எத்தகைய அனுபவமாயினும் அதிலிருந்து கீழே இழுத்து வரப் பெற்றால், அந்த அனுபவம் பிறக்கு முன்னர் எந்த மனநிலை இருந்ததோ அதுவே உடன் தோன்றும் என்பது யாவரும் அறிந்த ஒன்று. அமைச்சராக இருக்கையில் அரசுக்குரிய பொருளை வேறுவழியில் செலவு செய்தல் தவறு என்பதும், அங்ஙனம் செய்தவர்கள் அரச தண்டனைக்கு ஆளாக வேண்டும் என்பதும் அவர் அறிந்திருந்த ஒன்று. அவ்வாறு செய்த ஒரு சிலரைத் திருவாதவூரரே அமைச்சர் என்ற முறையில் தண்டித்திருத்தலும் கூடும். எனவேதான், தம் அனுபவத்திலிருந்து கீழிறங்கியவுடன் தாம் உலகியல் முறையில் செய்த தவற்றை நினைந்து அதன் பயன் யாதாய் விளையும் என அஞ்சுகிறார். இவ்வாறு அச்சங்கொள்ளும் அவர், துறவி மாட்டுத் தம்மை இழந்து நின்ற மணிவாசகர் அல்லர். அந்நிலை மாறிப் பழைய திருவாதவூரராய் நின்று பேசிய பேச்சுக்களாகும் இவை. எத்துணைப் பெரியவர்களாயினும் உலக நிகழ்ச்சிகள் வந்து மோதும்போது ஒரு விநாடி கலங்கத்தான் செய்கிறார்கள். அப்படியானால் நாமும் கலங்கத்தானே செய்கிறோம். அவர்களும் கலங்கினார்கள் எனில் வேறுபாடு எங்கே என்ற வினா எழ

லாம். மானுட உடல் எடுத்தமையால் கலக்கம் என்பது இரு வருக்கும் பொது. ஆனுல் அவர்கள் நம்மினும் வேறுபட்ட பெரியோர்கள் ஆகலின் உடனே அக்கலக்கத்தினின்றும் தெளிவு பெற்று விடுகிருர்கள். இந்த உண்மையை எடுத்துக்காட்டிய புலியூர் நம்பி சிறந்த புலவராகிருர்.

தென்னவன் ஓலை வருமுன்னர் திருவாதவூரர் இருந்த உலகமும் அனுபவமும் வேருனவை. அந்த அனுபவத்தை அவரே திருவாசகத்தில்,

'சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார் திரண்டு
திரண்டு உன் திருவார்த்தை
விரிப்பார்..........................'' (384)

என்ற முறையில் பாடிக் காட்டுகிருர். இந்த அனுபவம் பாண்டியன் ஓலையைக் கண்டவுடன் சிதறி விடுகிறது. இந்நிலையில் யாரிடஞ் சென்று முறையிடுவது? யாவும் அவனே என்று அவனிடம் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அடைக்கலமாகத் தந்துவிட்ட பின்னர் யாரிடஞ் சென்று முறையிட முடியும்? 'இங்கு எனக்குப் பேசிய தந்தையும் தாயும் நீயே ஆதலால் அடித்தது போதும் அணைத்திடல் வேண்டும் அம்மையப்பா இனிஆற்றேன்' என்று இராமலிங்கவள்ளலார் 'தடித்தவோர் மகனை' என்ற பாடலில் பாடிக்காட்டுகிருர். அதுபோலத் திருவாதவூரரும் இறைவனிடம் சென்று முறையிடுகின்ருர்.

இந்நிலையில் அவரும் நாமும் எதிர்பாராத ஒன்று நடைபெறுகிறது. இறைவன் 'அன்பனே! நீ அஞ்சத் தேவை இல்லை. குதிரைகள் வந்து சேரும் என்று பாண்டியனுக்கு ஓலை அனுப்பிவிடு' என்று கூறிவிட்டான்.

''நினக்குயாம் உண்டு! உளம்அஞ்சேல் நிலைமை உடனே கைதவற்கு
கனத்த புரவிவரும் என்று கருணையுறவேண்டும் விட்டுப்
பணைப்பை ஓலை நிறைத்தெழுதிப் பரிவின் விடுப்பாய்''

என்ற முறையில் நம்பி திருவிளையாடல் இதனைக் கூறுகிறது. இதில் ஒரு வியப்பும் உண்டு. குதிரைகள் எதுவும் அங்கில்லை; குதிரை வாங்கக் கொண்டு வந்த பணமும் செலவழிக்கப்பட்டு விட்டது; ஆனுல் குதிரைகள் வருமென்று ஓலை அனுப்பிவிடு என்று இறைவன் கட்டளை இட்டுவிட்டான். பழைய அமைச்சராக இருப்பின் குதிரைகள் ஏது? எங்கிருந்து வரும்? எப்போது

வரும் ஆகிய வினுக்களை நம்மைப்போல் எழுப்பிக்கொண்டு அல்லற்பட்டிருப்பார்.

இதன் எதிராக அக்கட்டளையை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு ஓலை அனுப்பிவிட்டார் திருவாதவூரர். இவ்வாறு செய்வதன்மூலம் அவருடைய நம்பிக்கை, ஆண்டான் அடிமைத்திறம் ஆகிய அனைத்தையும் நிரூபித்துவிட்டார். அடியவர்களுடைய நம்பிக்கை எத்துணை வலுவானதும் அசைக்கமுடியாததுமானது என்பதற்கு இதுவே எடுத்துக்காட்டு. பகுத்தறிவும், உலகத்தாரும் இயலாது என்று கூறுகிற ஒன்றை, நடவாததை, நடக்க வைப்பவன் தன்தலைவன் என்று அகமனம் கூறுகிறது. எனவேதான் இறைவனிடம் சென்று முறையிட்டபோது அவன் யாது ஏவினுனே அதனை அப்படியே செய்துமுடித்துவிட்டார். இறைவன் ஆண்டான் தான் அடிமை என்ற முடிபை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு ஆண்டான் ஏவலை ஏற்காமல் மறுப்பதும் அதனை அறிவின் துணை கொண்டு ஆய முற்படுவதும் ஆண்டான் அடிமைத் திறத்திற்கு முரண் பாடாகு மன்ருே!

வாழ்க்கையில் இம்மாதிரி நடை பெறுவதை இன்றுங் காண்கிருேம். நம்முடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்கள் கூறுவதை, யார் எதிர்த்துக் கூறினும், நாம் ஏற்றுக் கொள்கிருேம் அன்ருே? சாதாரணமான நம்போன்ற மனிதர்களிடங்கூட நாம் இத்தனை நம்பிக்கை வைக்கிருேம் என்ருல் அனைவரினும் மேம்பட்டவன் என்று திருவாதவூரரால் கண்டு கொள்ளப்பட்ட ஒருவன் ஏவலில் நம்பிக்கை வைத்துப் பாண்டியனுக்குக் குதிரைகள் வரும் என்று அவர் ஓலை அனுப்பியதில் தவறு என்னே?

இதன் பின்னர் நடந்தவை நாம் அறிந்த ஒன்றேயாகும். திருவாதவூரர் குதிரைகள் வரும் என்று கூறிய நாளில் குதிரைகள் வரவில்லை. மன்னன் திருவாதவூரரைத் தண்டிக்கும்படி ஏவினுன்: தானே தேடிக்கொணர்ந்த அமைச்சராயினும் அவருடைய பண்புடைமைமாட்டு அவன் பெருநம்பிக்கை கொண்டுருந்தான் எனினும் தனி மனிதனுகிய தன்னுடைய விருப்பு வெறுப்புக்களை அரச நீதியில் புகுமாறு அரசன் விடவில்லை. அரசுக்குரிய குதிரைகள் வரவில்லை; அதற்குப் பொறுப்பேற்றவர் தண்டனைக்குள்ளாவது நியாயமானதேயாகும். எனவே இச் செயலில் பாண்டியன் மேல் தவறு கூறல் இயலாது.

பாண்டியன் தண்டனையை மாணிக்கவாசகர் பெற்றமையால் தான் இன்று நமக்குத் திருவாசகம் கிடைத்துள்ளது. உலகில்

தோன்றும் பெரியோர்கள் தாம் பிறந்ததால் ஏற்படும் பயனை உலகுக்கு வழங்க வேண்டுமாயின் அவர்கள் ஓரளவு துன்பப் பட்டேதான் தீரல் வேண்டும் போலும்! இராமன் காடு சென்ற தால்தான் இராவணன் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அவன் காடு செல் லக் காரணமாக இருந்த கைகேயியின் கருணையற்ற மனமும் ஒரு பெரும் பயனை விளைக்கக் காரணமாயிருந்தது. மணிவாசகர் தண்டனை பெற்றார் என்றால் அதனால் ஒன்றும் குடிமுழுகிப் போய் விடவில்லை. நான் எனது என்ற இரண்டையும் அறுத் தெறிந்தவர்கட்கு உடலுக்கு ஏற்படும் துன்பம் உண்மையில் துன்பஞ் செய்வதில்லை. அவர்கள் கொப்பரைத் தேங்காய் போன்றவர்கள். அவர்கள் உடல்படும் வாதனை அவர்களை ஒன்றுஞ் செய்வதில்லை. இயேசு பெருமான் சிலுவையில் அறையப்பட்டதும், திருநாவுக்கரசர் நீற்றறையில் இடப்பெற் றதும் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளேயாகும். இவற்றால் அவர்கள் அவதியுறுவதில்லை. மணிவாசகர், நாவுக்கரசர், இயேசு போன்றவர்கட்கு உடல் துன்பம் உண்டாக்கப் பெற்றமையின் முறையே திருவாசகம், தேவாரம், உலகம் ஏற்றுக்கொண்ட ஒரு சமயம் என்பவை கிடைத்தன. மணிவாசகர் பாண்டியன் தந்த தண்டனையால் துன்புறவில்லை என்பதைப் பரஞ்சோதி யார் மிக அழகாகக் கூறுகிறார்

> "..................................
> செங்கனல் சிதறநோக்கும் சினங்கெழு காவலாளர்
> மங்குலின் இருண்ட கண்டர் தொண்டரை மறுக்கஞ்
> செய்வார்"
>
> "..................................
> நடந்தவர் செம்பொற் பாத நகைமலர் புணையாப்
> பற்றிக்
> கடந்தனர் துன்ப வேலை புலர்ந்தது கங்குல் வேலை"
> (நரி. பரி. படலம் 13 - 14)

திருவாதவூரரைப் பாண்டியன் துன்பஞ் செய்த மறுநாள் வேதநாயகன் கணக்கற்ற புரவிகளைக் கொண்டு வந்தான். பாண்டியன் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியுற்றான். பரிமாச் சேவகனாக வந்த அண்ணல் பாண்டியனிடம் குதிரைகளைக் கொடுப்பதற்கு அடையாளமாக அவற்றின் கயிறுகளை மாறினான். குதிரை வாணிகத்தின் நுட்பம் ஒன்றைப் பாண்டியனுக்குக் கூறினான் குதிரைகள் தலைவன். 'அரசே! இந்தக் குதிரை வாணிபத்தில் ஒரு நுணுக்கம் உண்டு. கவனமாகக் கேட்பாயாக. கயிறு மாறிக்

கொண்ட இந்த வினடிக்குப் பிறகு இக் குதிரைகளின் சொந்தக்காரன் நீ யாகிவிடுவாய். அந்தக் கணத்திலிருந்து இக்குதிரைகட்கு வரும் நலம், தீங்கு ஆகிய அனைத்திற்கும் நீதான் பொறுப்பே தவிர நாங்கள் பொறுப்பேற்க மாட்டோம். நாளை இக் குதிரைகள் என்னவானாலும் நாங்கள் பொறுப்பில்லை' என்று கூறிவிட்டுக் குதிரைச் சேவகர் தலைவன் தான் கொணர்ந்த குதிரைகளின் இலக்கணங்களையும் எடுத்துரைத்தான். 'இக் குதிரைகள் சமயம் வந்தால் மதிலைத் தாண்டும், மிக இடுக்கான சாக்கடையுள்ளும் நுழைந்து செல்லும். திறந்த வெளியெலாம் ஓடும், பசி வந்துவிட்டால் குதிரைகள் தின்காதவற்றையும் தின்னும்' என்றான்.

''இன்னவாம் பரிகள் என்பால் இன்றுநீ கயிறு மாறி
நின்னவாக் கொள்ளும் நீரால் நின்னவாம் பரியே நாளை
என்னவாய் இருந்த வேனும் எனக்கும் உன் தனக்கும் கொண்டு
மன்னவா! கருமம் இல்லை பரிவிலை வழக்குஈது என்றார்''

''காயும்வேல் மன்ன! ஓரிக் கடும்பரி சமயம் வந்தால்
ஞாயிலும் தாண்டிச் செல்லும் நாட்டமும் நுழையாச் சால
வாயிலும் நுழையும் கண்ட வெளியெலாம் வழியாச் செல்லும்
தீயவெம் பசிவந்து உற்றால் தின்னாத எனினும் தின்னும்''

(நரி. பரி. பட. 82, 86)

மணிவாசகரிடம் பொன்னைத்தந்து குதிரை வாங்கப் பாண்டியன் அனுப்பினான்; குதிரைகள் வந்தன; அவனும் பெற்றுக் கொண்டான். குதிரையின் கயிற்றைப் பாண்டியன் கையில் பெற்றுக் கொண்ட அந்த விநாடியே குதிரைகளின் பொறுப்புப் பாண்டியனிடம் வந்துவிட்டது. குதிரைகள் வருவதற்கு முன்னர் அவன் மணிவாசகரைத் தண்டித்ததை யாரும் தவறு என்று கூறமுடியாது. அரசனாகிய அவன் விருப்பு வெறுப்புக்கு அப்பாற்பட்டுத் தன் கடமையை நிறைவேற்றினான் என்று தான் கூற வேண்டும். அவன் கடமையை நிறைவேற்றுகையில் மணிவாசகர் தண்டனை பெற்றார் எனின் அது அவருடைய செயலுக்கு ஏற்ற ஒன்றே என்று தான் கூறல்வேண்டும்.

ஆனல் குதிரைகளை எந்த வினடி பாண்டியன் பெற்றுக் கொண்டானே அந்த வினடியே மணிவாசகரும் தம் ஒப்பந்தத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றுவிடுகிருர். மறுநாட் காலை ஒரு கொள்ளை நோய் காரணமாகக் குதிரைகள் இறந்திருப்பின் என்ன செய்திருப்பான் பாண்டியன்? வாயை மூடிக்கொண்டு தன் தீவினையை நினைப்பது தவிர வேறு ஒன்றுஞ் செய்திரான். இந்த நிகழ்ச்சியில் குதிரைகள் இறப்பதற்குப் பதிலாக யாவும் நரிகளாய் மாறி ஓடிப்போயின. குதிரைகள் இறந்தாலும், நரிகளாய் மாறினலும் மணிவாசகர் ஒப்பந்தம் நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டமையின் அவரைக் குற்றங்கூற வழியே இல்லை.

என்ருலும் குதிரைகள் நரிகளாக மாறி ஓடிப்போனவுடன் மறுபடியும் பாண்டியன் மணிவாசகரைத் துன்புறுத்திய செயல் அடாதது. அதனைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்த மதுரை மக்களும் தவறிழைத்தவர்களே என்று இறைவன் கருதியதால் தான் மதுரை மக்கள் துன்பம் அனுபவிக்குமாறு வையையைப் பெருக விட்டான். பாண்டியன் இழைத்த தவற்றுக்காக அவன் பிரம்படி படும்படியான தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. பிறருக்குப் பிரம்படி கொடுக்குமாறு ஆணையிடும் பாண்டியன் அந்த ஆணையின் சுவையைத் தானும் அனுபவிக்கும்படி நேரிட்டது.

இவ்வரலாற்றில் நாம் கூர்ந்து காணவேண்டிய ஒரு பகுதி உண்டு. வரலாற்றின்படி மணிவாசகர் இருமுறை பாண்டியனல் தண்டிக்கப்படுகிருர். குதிரைகள் வரும் என்று கூறிய நாளில் குதிரைகள் வராமற் போகவே மணிவாசகர் தண்டிக்கப்படுகிருர். இரண்டாம் முறையாகக் குதிரைகள் நரிகளாயின பின்னர்த் தண்டிக்கப்படுகிருர். இரண்டாவது தண்டனையின் போது இறைவன் வையையைப் பெருக்கினுன் எனில் முதல் தண்டனையின்போது யாது செய்தான்?

முதல் தண்டனை பல நாள் நீடித்தும் இறைவன் அதனை மாற்ற வழி செய்யாதது ஏன் என்ற வினவைக் கேட்டுவிட்டால் கிடைக்கும் விடையில் ஓர் அற்புதத்தைக் காண்டல் கூடும். அரசாங்கப் பணத்தை எடுத்துச் சென்று பொறுப்புள்ள ஒருவர் அது எதற்காக எடுத்துச் செல்லப்பட்டதோ அதனைச் செய்யாமல் வேறு எது செய்தாலும் அது தவறுதான். கோயில் கட்டினர், அடியார்கட்குச் செலவு செய்தார் என்றெல்லாம் கூறுவது பொருளற்ற வாதம். கண்ணை மூடிக்கொண்டு சமயம் என்ற போர்வையில் புகுந்து கொண்டு இதற்கு விடைகூற முற்படுவது தவறு. போலிச் சமயவாதிகள் இதற்குக் கூறும் சமாதானத்தை இறைவன்கூட ஏற்கவில்லை என்பதையே வரலாறு கூறுகிறது.

நீதி என்ற ஒன்றை வகுத்த இறைவன் அந்த நீதியிலிருந்து யார் வழுவினுலும் அவர்களை ஒறுக்காமல் விடுவதில்லை. இயற்கையின் சட்டத்தை இறைவனும் மீறுபவனல்லன். திருவாதவூரர் பொதுப் பணத்தை எடுத்தார் என்பது குற்றம். ஆனல் அதனைத் தம்முடைய நலத்துக்குச் செலவு செய்தாரா இல்லையா என்பது வேறு வினு! எனவே முதல் குற்றத்திற்குரிய தண்டனையை அவர் அனுபவிக்கின்ற வரை இறைவன் வாளா இருந்துவிட்டான்.

ஒருவர் செய்த குற்றத்தின் அளவு நோக்கித் தண்டனை வழங்கப்படுகிறது. திருவாதவூரர் செய்த குற்றத்தின் அளவு நோக்கிச் சில நாட்கள் அவர் தண்டனை அடைவதை இறைவன் வாளா விட்டுவிட்டான். ஆனல் பாண்டியன் குதிரைகளைப் பெற்ற பின்னர் மறுபடியும் திருவாதவூரர் மேல் பொறுப்புச் சுமத்தி அவரைத் தண்டிப்பது முறை கடந்த செயலாகும். எனவே இரண்டாம் முறை தண்டனை தொடங்கியவுடன் வெள்ளம் வந்தது.

இக் கருத்து வலுவுடையது என்பதற்கு இந்நாட்டின் பிற வரலாறுகளும் சான்று பகர்கின்றன. தம்பிரான் தோழரேயாயினும் சுந்தரமூர்த்திகள் சங்கிலியாருக்குச் செய்துதந்த வாக்குறுதியை மீறித் திருவொற்றியூர் எல்லையைத் தாண்டியவுடன் கண்கள் இழக்கப் பெற்றன. திருவாரூர்ப் பெருமானை நினைந்து அவனைக் காண வேண்டும் என்ற அவாவினுல்தானே புறப்பட்டார் என்ற வாதம் பொருளற்றது. சத்தியஞ் செய்து தந்தவர் அதனை மீறினுல் கண்களை இழந்துதான் ஆக வேண்டும்.

இராமதாசருடைய வரலாறும் இதனை வலியுறுத்தல் காணலாம். வரிப்பணத்தை இராமனுக்குக் கோயில் கட்டிவிட்டார். அதனுல் 12 ஆண்டுகள் சிறையிலிருக்க நேர்ந்தது. அதன் பிறகு இராமபிரான் அவர் தரவேண்டிய பணத்தைத் தந்து அவரை மீட்கிருன். அதேபோல இறைவனும் பாண்டியனுக்குச் சேர வேண்டிய குதிரைகளைத் தந்துவிடுகின்ருனே! ஆனல், இவை முறையே இராமதாசரும், திருவாதவூரரும் தண்டனை பெறுமுன் நடைபெறக் கூடாதா? அடியார்கள் இத் தண்டனையை அனுபவித்த பிறகு இக் கடன்களைத் திருப்பித் தருகிற இறைவன் முன்னரே இதனைச் செய்தல் ஆகாதா? ஆகாது! ஏனெனில் செய்த பிழைக்குரிய தண்டனையை அனுபவிக்கச் செய்து அதனுல் விளையும் பாவம் அவர்களைச் சேராமல் செய்து விடுகிருன் இறைவன்.

இதுவே இவ்வரலாறுகளில் காணப்பெறும் சிறப்பாகும்.

இதன் பிறகு வையை பெருகியதும், இறைவன் வந்திக்குக் கூலியாளாய் வந்ததும், ஒரு கூடை மண்ணால் வெள்ளத்தைத் தடுத்ததும், பாண்டியன் பிரம்படி பெறுமாறு செய்ததும், பாண்டியன் திருவாதவூரர் பெருமையை அறிந்து தன்பிழைக்கு இரங்கி வருந்தி, அவரிடம் மன்னிப்பு வேண்டி, அவரை விடுதலை செய்ததும், அவர் பல ஊர்களுக்குச் சென்று திருவாசகம் பாடி இறுதியில் தில்லையம்பலக் கூத்தனின் சேவடி மலரில் ஒன்றியதும் யாவரும் அறிந்த பகுதிகளாகலின் அதுபற்றி ஒன்றும் விரித்துக் கூறத் தேவை இல்லை.

பெருமானின் வரலாற்றைப் பாடிய மூவரும் அவருடைய காலம் யாது என்று நாம் அறிந்து கொள்ளும் முறையில் ஒரு குறிப்பும் தரவில்லை. அப்படியானால் மணிவாசகரின் காலத்தை அறிய வேறு ஆதாரங்கள் உளவா என்று பார்ப்பதுடன் அகச் சான்றுகள் எவையேனும் திருவாசகத்தில் உள்ளனவா என்றும் பார்த்தல் வேண்டும். சட்டம் மிகுதியும் வளர்ந்துள்ள இற்றை நாளிற்கூட அகச் சான்றுகளை யாரும் புறக்கணிக்கத் துணிவதில்லை. அகச் சான்றுகளைக் கொண்டே இவர் வரலாற்றை ஓரளவு துணியவும் முடிகிறது.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் ஞானப்பால் உண்டதும், மூன்று வயதில் பாடத் தொடங்கியதும் அவருடைய திருவாக்கிலேயே,

> ''போதையார் பொற்கிண்ணத்து அடிசில் பொல்லாதுஎனத்
> தாதையார் முனிவுறத் தான்எனை ஆண்டவன்
> காதையார் குழையினன்.............. (ஞா. தே. 3-24-2)

என்று வருதலைக் காண்கிறோம். அதேபோன்று திருநாவலூரராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருமணத்தில் தம்மை இறைவன் வந்து தடுத்து ஆண்டுகொண்டான் என்பதை ''கற்பகத்தினைக் கனகமால் வரையை'' என்று தொடங்கும் பாடலில்

> ''வெண்ணெய் நல்லூரில்
> அற்புதப் பழ ஆவணங் காட்டி அடியனாய் என்னை
> ஆளது கொண்ட
> நற்பதத்தை.................'' (சு. தே 67-68-6)

தை என்ற அகச் சான்றால் அறிகிறோம். திருநாவுக்கரசர் பெருமானுக்கு நஞ்சுகலந்த பாற்சோறு தரப்பெற்றதும், கல்லோடு

சேர்த்துக் கட்டப் பெற்று அவர் கடலில் எறியப்பட்டதும் கீழ் வரும் அவருடைய வாக்காலேயே அறியமுடிகிறது.

> "............................
> வஞ்சனைப் பாற்சோறு ஆக்கி வழக்கிலா அமணர் தந்த
> நஞ்சு அமுது ஆக்கிவைத்தார் நனிபள்ளி அடிகளாரே"
> (அப்பர் தே. 14-70-5)

> "கல்லி னோடுஎனைப் பூட்டி அமண்கையர்
> ஒல்லி நீர்புக நூக்கஎன் வாக்கினல்
> நெல்லு நீள்வயல் நீலக் குடி அரன்
> நல்ல நாமம் நவிற்றிஉய்ந் தேனன்றே"
> (அப்பர் தே. 5-72-7)

தேவாரம் பாடிய பெரியார்கள் மூவரைப் போன்று மணி வாசகப் பெருமானும் தம் வாணுளில் நடந்த சிறந்த செயல் களைத் தம் பாடல்களிற் கூறியுள்ளார். இப் பெருமக்கள் அத் தகைய செயல்களைக் கூறுவதன் நோக்கம் என்ன எனில், தம் சிறப்பைக் குறிக்க வன்று; தம்மையும் ஒரு பொருளாக்கி இறை வன் தமக்காகச் செய்தவற்றைக் குறிப்பதற்கே யாம். இதனல் இறப்ப உயர்ந்த இறைவனுடைய எளிவந்த தன்மையை வியந்து கூறியவாருயிற்று.

அடிகள் வாழ்வில், குதிரையின் இருப்பை அறியாமல் அவை வந்துசேரும் என்று பாண்டியனுக்குத் தாம் ஓலை அனுப்பி யதைப் பெரிதும் நினைந்து வருந்துகிருர். ஓலை அனுப்பியபடி குதிரைகள்வரவில்லை; அவை வந்துசேருமா,சேராவா என்பதை அறியும் வாய்ப்பும் அவருக்கு இல்லை. தம் அடிமைத் திறத்தின் காரணமாக இறைவன் கூறியவற்றைத் தலைமேற்கொண்டு குதிரை வரும் என எழுதியது சரியே என்று அகமனம் கூறவும், குதிரைகள் உள்ளனவா, அவை வருமா என்பதைப் பகுத்தறி வின் துணை கொண்டு ஆய்ந்து பாராமல் எழுதியது பிழை என்று அறிவு இடித்து உரைக்கவும் இவற்றின் இடையே அடிகள் 'தேய் புரிப் பழங்கயிறு' போல ஊசலாடுகின்ருர். எல்லாம் நடந்து முடிந்த பிறகுங்கூட இந்த ஊசலாட்டம் அவரைவிட்டு நீங்க வில்லை என்று தெரிகிறது. நீண்ட காலமாக அறிவின் துணை கொண்டு அமைச்சு நடாத்திவிட்டா ராகலின் உள்மனம் கூறு வதை ஏற்பதைக் காட்டிலும் அறிவு கூறுவதைக் கேட்பதே சரி யென்று நினைத்தார் போலும்! இந்த ஒரு நிகழ்ச்சியில்தான் மெய்ம்மைக்கு மாருக அடிகள் ஓலை அனுப்பினுர். குதிரைகள்

திருப்பெருந்துறையில் இல்லை என்பதும், இருப்பினும் அவற்றை வாங்கும் பொருள் வாய்ப்புத் தம்பால் இல்லை என்பதும் அவர் அறிந்த மெய்ம்மைகள். இந்த மெய்ம்மைகட்கு (Facts) எதிராகக் குதிரைகள் வரும் எனப் பாண்டியனுக்கு ஓலை எழுதியது பொய் தானே(Factual lies) என்ற துயரம் அடிகளை விட்டு நீங்கினதாகத் தெரியவில்லை.

இறைவனுடைய ஆற்றலுக்குக் குதிரைகளை வரவழைத்துத் தருவது மிக எளிதான காரியமாயினும், அவனால் அது முடியும் என்பதை அவர் நன்கு அறிவாராயினும், இப்பொழுது பாண்டியனுக்கு ஓலை அனுப்பியவன் இறைவன் அல்லனே! அவன் தானே ஓலை அனுப்பியிருப்பின் அந்த நிலையே வேறுதான். ஆனால்,மணிவாசகர் தாமேயல்லவா ஓலை அனுப்பினர்.எனவே இறைவனே யாயினும் அவன் கூற்றைத் தாம் அப்படியே ஏற்பதும் அதற்குத் தாம் ஈடுபடுவதும் வேறு; அதன் மறுதலையா அக் கூற்றில் பாண்டியனை ஈடுபடுத்துவது வேறு. எனவேதான் தாம் ஓலை அனுப்பியது தவறு என்றும் அந்த ஒரு விஷயத்தில் தாம் பொய் கூறி விட்டதாகவும் அடிகள் வருந்துகிறார். திருவாசகம் முழுவதிலும் தம்மைப் பொய்யன், பொய்யன் என்று நாற்பது இடங்கட்கும் மேலாக அடிகள் கூறிக் கொள்வதன் அடிப்படைக் காரணம் இதுவாகத்தான் இருத்தல் கூடும்.

''பொய்யர் பெறும்பேறு அத்தனையும் பெறுதற்குரியேன்'' (56)

''வஞ்சனேன் பொய்கலந்தது அல்லது இல்லை'' (77)

'விச்சுக்கேடு பொய்க்கு ஆகாதென்று எனைஈங்கு வைத்தாய்' (85)

'யானும் பொய்யும் புறமே போந்தோமே' (89)

'புறமே போந்தோம் பொய்யும் யானும்' (90)

'யானே பொய் என்நெஞ்சும் பொய் என்அன்பும் பொய்' (94)

'பொய் இலங்கு எனைப் புகுதவிட்டு' (91)

'பொருத்தம் இன்மையேன் பொய்மை உண்மையேன்' (97)

'பொறுப்பர் அன்றே பெரியோர், சிறுநாய்கள்தம் பொய்யினையே' (110)

'பொய்யவனேனைப் பொருளென ஆண்டு' (111)

'பொய்யனேன் அகம்நெகப் புகுந்து' (396)

'பொய்யெலாம் விடத் திருவருள் தந்து' (567)

'பிறப்பிவை நினையாது பொய்களே புகன்று' (570)

'நடித்து மண்ணிடைப் பொய்யினைப் பலசெய்து' (569)

என்றெல்லாம் கூறல் நோக்கற்குரியது.

'தினைத்துணையாம் குற்றம் வரினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பழி நாணுவார்' (குறள் 433)

என்ற குறள் அடிப்படையில் இப்பெருமக்கள் வாழ்க்கை அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இப் பெரியார்களைப்பற்றி மரபு வழிப் பேசுபவர்கள் இவர்கள் பிறப்பிலேயே இந்நிலை அடைந்துவிட்டவர்கள் என்றும், இந்த மானிட வாழ்க்கையில் தவறே இழைக்காதவர்கள் என்றும் கூறுவதுண்டு. அவ்வாறு கூறும் கூட்டத்தாரைச் சேர்ந்தவனல்லன் யான். அப்படித் தவறே செய்யாமல் பிறப்பிலேயே இவர்கள் பெரியவர்களாக இருந்திருப்பின் இவர்களுடைய வாழ்க்கை நம் போன்றோருக்கு எவ்விதத்திலும் துணை புரியாது. நம்மைப் போல் பிறந்து, ஆனால், நம்மைப்போல் வாழ்க்கையில் தவறு புரிவதையே வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிராமல் வாழ்ந்தவர்கள். ஆனால், வாழ்க்கையில் என்றோ ஒருநாள் ஏதோ ஒரு தவற்றை இழைத்துவிட்டு அதனை நினைந்து நினைந்து வருந்தி அழுது புலம்புவதன் மூலம் தம் குற்றத்தைக் கழுவ முனைந்தவர்களாவர்.

பிழை செய்தல் என்பது மனிதனுக்குரிய ஒன்றுதான். ஆனால் அப் பிழைக்கு இரங்கி இரங்கி அழுவதன் மூலம் அப் பிழைக்குக் கழுவாய் தேடிக் கொள்ள முடியும் என்று நம்மவர் நம்பினர். இக் கருத்து மணிவாசகரைப் பொறுத்தமட்டில் மிக வலுவாக ஊறி இருந்தமை அவருடைய திருவாசகத்தில் அறியப்படுகிறது.

'பிழைத்தவை பொறுக்கை யெல்லாம்
பெரியவர் கடமை போற்றி' (70)

'சிறியேன் பிழை பொறுக்குங் கோனே' (89)

'ஆனால் வினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே' (94)

'பொறுப்பர் அன்றே பெரியோர் சிறு
நாய்கள்தம் பொய்யினையே' (110)

'அரைசே! அறியாச் சிறியேன்
பிழைக்கு அஞ்சுல் என்னில் அல்லால்' (141)

'ஏசினும் யான்உன்னை ஏத்தினும்
என்பிழைக்கே குழைந்து
வேசறு வேனை விடுதி கண்டாய்' (154)

'பேயனது உள்ளப் பிழை பொறுக்கும் பெருமையனே' (226)

'..................என்பிழைக்கு இரங்கும்
அங்கணனே'.................... (412)

'குன்றே அனைய குற்றங்கள் குணமாம் என்றே நீ கொண்டால்
என்தான் கெட்டது? இரங்கிடாய்... (496)

என்பவை போன்ற அடிகள் மணிவாசகர் தாம் செய்த பிழையை நினைந்து வருந்தினுல் உய்கதி கிட்டும் என்று உறுதியாக நம்பினுர் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. அழுது அடி அடைய முடியும் என்று நிருபித்துக் காட்டிய பெருமை மணிவாசகப் பெருமானுக்கே உண்டு. இக் கருத்தை என் தந்தையார் 'பெருஞ் சொல் விளக்கனுர்' அ. மு. சரவண முதலியாரவர்கள் தாம் எழுதிய 'அழுது அடி அடைந்த அன்பர்' என்ற நூலில் விரிவாக எழுதியுள்ளார்கள்.

குற்றத்தை நினைந்து வருந்தினுல் உய்கதி கிட்டும் என்பதை நிருபித்துக் காட்டியமையினுல்தான் போலும் போப் போன்ற மேனுட்டாரையும் திருவாசகம் கவர்ந் திழுத்தது. இப் பெருமக்கள் போன்றவர்கள் மனித சமுதாயத்திற்கு நம்பிக்கை என்ற ஒன்றைத் தந்து போயினர். எத்துணைக் கடைகெட்ட வாழ்வு வாழ்பவர்களும் என்ருவது ஒருநாள் தம் பிழையை நினைந்து உண்மையிலேயே வருந்துவார்களாயின் நிச்சயமாக அவர்கட்கும் உய்கதி உண்டு. வாழ்க்கையில் என்றுமே நம்பிக்கையை இழக்க வேண்டிய தேவை இல்லை என்பதை நமக்குத் தம் வாழ்வின் மூலம் எடுத்துக் காட்டிய பெருமை அடிகளாருக்கு உண்டு. ஜான் பன்யனின் 'யாத்ரீகனின் யாத்திரை' (Pilgrim's Progress) என்ற நூலில் இறுதியாக நம்பிக்கை என்ற வாள்பற்றிப் பேசப்படுவதை இங்கு நினைவுகூர வேண்டும்.

பெருமானின் வாழ்வு திசைமாறி இந்நிலையை அடைதற்குக் காரணமாக அமைந்தது ஒரு சொல்லாகும். உலகில் ஒருவர் வார்த்தையை நம்பி ஒருவர் வாழ்வதும் நடப்பதும் உண்டு. ஆனுல் அது நம் போன்ற மனிதருடைய வார்த்தையையே யாகும். பாண்டியன் போன்றவர்கள் இறைவன் கூறினுன்

என்பதை அறிய வாய்ப்பின்மையின் 'குதிரைகள் வரும்' என்பதை மணிவாசகரின் வார்த்தை என்றே கருதினர்கள். இவ்வாறு தாமாகக் கூற அடிகளார்க்கு உரிமை இல்லையல்லவா? குதிரை வாங்கும் பணம் போய்விட்டமையின் 'குதிரை வரும்' என அவர் எழுதுவது சரியன்றுதானே! இறைவன் கூறினன் என்பதை நாமும் அடிகளும் அறிவோம். ஆனல் மன்னனைப் பொறுத்த வரை வேறு விஷயம். மேலும் தம் வார்த்தையில் இறைவனை அடகு வைக்கவும் அடிகட்கு உரிமை இல்லை. நம்மைப் பொறுத்த வரை அவர் எழுதி அனுப்பியது பொய் அன்று என்று கருதுகிறோம். ஆனல் அவரைப் பொறுத்தவரைத் தாம் பொய் எழுதிப் பாண்டியனுக்கு அனுப்பியதாகவே நம்பி அப் பிழைக்கு வாணுள் முழுதும் வருந்துகிருர்.

'யானும் பொய்யும் புறமே போந்தோம்' (89) என்று மனம் உருகிப் பாடும் அப் பெருமான் அடுத்த பாடலினும் அதனைத் தொடர்ந்து 'புறமே போந்தோம் யானும் பொய்யும்' (90) என்று கூறுவாரேயானல் அவருடைய மன உளைச்சல் எத்துணை ஆழமானது என்பதை அறிய முடிகிறது. உலகத்தில் பொய் என்ற ஒன்று இல்லாமற் போய்விடக்கூடாது என்பதற்காகவே இறைவன் தம்மை இவ் வுலகில் படைத்துவிட்டான் என்ற பொருளில் 'விச்சுக்கேடு பொய்க்கு ஆகாதென்று எனை ஈங்கு வைத்தாய்' (85) என்று பாடுகின்ற அவர் அவ்வளவு கீழான தமக்கு இறைவன் அருள் பாலித்தமையை நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் இறும்பூது எய்துகிருர். பொய்யர்கட்கு எட்டாதவன் இறைவன் ஆகலின் பொய்யனுகிய தமக்கு அவன் கிட்டினன் எனில் அது அவனுடைய பரம கருணையே தவிரத் தம்முடைய தகுதியன்று எனப் பெருமான் நினைந்து உருகுகிருர்.

இவ்வாறு பொய்யன் என்று தம்மை அவர் கூறிக் கொள்வது அவருடைய வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சியேயாகும் என்பதை நினைக்கும்பொழுது அது அகச்சான்ருய் முடிகிறது.

இதனை அடுத்து அவருடைய வரலாற்றில் நிகழ்ந்த மா பெரும் நிகழ்ச்சிகள் இறைவன் குதிரைச் சேவகனுக வந்ததும், மீட்டும் அவன் கொணர்ந்த குதிரைகள் நரிகளாக மாறியதும், வையையில் வெள்ளம் வந்ததும், இறைவன் அதனை அடைத்துப் போனதும் ஆம். இவற்றை ஒவ்வொன்ருகக் காணலாம்.

முதலாவது இறைவன் குதிரைச் சேவகனாக வந்தமையாகும்.

'கொற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளித் தன்னடியார்
குற்றங்கள் நீக்கி......... (194)

'கதிரை மறைத்தன்ன சோதி
கழுக்கடை கைப்பிடித்து
'குதிரையின் மேல்வந்து கூடிடு
மேல் குடிகேடு கண்டீர்' (525)

'தெரிவர நின்றுருக்கிப் பரிமேற் கொண்ட சேவகனார்'
(524)

'பரிமேற் கொண்ட பாண்டியனார்' (526)

'மாவேறி வையகத்தே வந்திழிந்த வார்கழல்கள்' (623)

'அரியொடு பிரமற்கு அளவறி யாதவன்
பரிமாவின் மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்' (கீர்த்தி-116-7)

'ஞாலம்மிகப் பரிமேற் கொண்டு நமைஆண்டான்'.(334)

'பாண்டியன் தனக்குப் பரிமா விற்று
ஈண்டு கனகம் இசையப் பெறாஅது
ஆண்டான் எங்கோன்' (கீர்த்தி 38, 39)

இவ்வடிகள் இறைவன் குதிரைச் சேவகனாக வந்தமையை அறிவுறுத்தப் போதுமானவை யாகும். இறுதியாகக் காட்டப் பெற்ற அடி ஆழ்ந்து சிந்தித்தற் குரியது. குதிரைச் சேவகனாக வந்த பெருமான் குதிரைகளைப் பாண்டியனிடம் தந்து அவற்றுற் குரிய பொன்னைப் பெறவில்லையாம். ஏன்? இக் குதிரைகள் திருவாதவூரர் முன்னரே பெற்றுச் சென்ற பொன்னுக்கு ஈடாகப் பாண்டியன் பெற்றவை என்பதையும் அடிகள் குறிப்பால் வெளியிடுதல் அறியத்தக்கது.

இதனை.அடுத்துக் காணவேண்டியது நரிகள் குதிரைகளாக வந்த வரலாறும் மீட்டும் அவை நரிகளான வரலாறு மாகும். இவ்விரண்டு நிகழ்ச்சிகட்கும் வேண்டுமான அளவு அகச்சான்றுகள் திருவாசகத்தில் உள்ளன.

'நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும்' (கீர்த்தி 35)

'நரிகள் எல்லாம் பெருங்குதிரை ஆக்கியவாறு அன்றே
நின் பேரருளே' (544)

'நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி' (647)

என்பன போன்ற அடிகள் அகச் சான்ருய் அமைகின்றன.

இனி அடுத்திருப்பது வையைப் பெருக்கும், பிட்டுக்கு மண் சுமந்தது மாகும். அவை,

ஆங்கது தன்னில் அடியவட் காகப்
பாங்காய் மண்சுமந்து அருளிய பாங்கும்' (2-47)

'மண்பால் மதுரையில் பிட்டமுது செய்தருளி
தண்டாலே பாண்டியன் தன்னைப் பணிகொண்ட' (290)

'பிட்டு நேர்பட மண்சுமந்த பெருந்துறைப் பெரும்
பித்தனே' (467)

'கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண் சுமந்து கூலிகொண்டு அக்கோவால் மொத்துண்டு
புண் சுமந்த பொன்மேனி..........' (182)

என்பன போன்ற அடிகளாற் பாடப்பெற்றுள்ளன. இதில் ஒரு வியப்பு என்னையெனில் தம்மைப் பொய்யன் என்று பற்பல விடங்களிற் பேசிக்கொள்ளும் பெருமான் தம்முடைய வாழ்க்கையில் நடைபெற்றவையும் அப் பொய்யிலிருந்து விளைந்தவையு மான அற்புதங்களைப் போகிற போக்கிற் பேசுகிருரே தவிர அதுபற்றிப் பெரிதுபடுத்தவே இல்லை.

இக் குறிப்புக்களும் இறைவனுடைய பரம கருணையைக் காட்டவும், அவன் செய்கின்ற பேருதவிகட்குத் தம் தகுதி இன்மையை அறிவிக்கவும், இப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளனவே தவிர இவை செயற்கருஞ் செயல் என்ற கருத்தில் பாடப்பெற வில்லை. இவற்றை யெல்லாம் செயற்கருஞ் செயல்களாக இப் பெரியோர்கள் எண்ணுமையாலேயே அவைபற்றிய குறிப்புக்கள் அதிகம் இடம் பெறவில்லை.

இப் பெருமகனின் வரலாற்றில் இவை நடைபெற்றன என்பதை அறிவுறுத்த இவை பயன்படுகின்றனவே தவிர இவற்றை அறிவதால் வேறு பயன் ஒன்றும் இல்லை. பரம் பொருளாகிய இறைவன் இச்சாமாத்திரத்தில் அனைத்துலகையும் வைத்து வாங்குபவனுகலின் இவை அரிய பெரிய செயல்கள் அல்லவே! எனவேதான் இவை பற்றிய விரிவான குறிப்புக்கள் தரப்பெற வில்லை. அவருடைய வரலாற்றிற்குத் தேவையான அகச் சான்றுகள் இருக்கின்றன. இச் செயற்கருஞ் செயல்களினுல்

மணிவாசகர் பெருமை பெற்ருர் என்று நினைப்பது தவறு. இவை ஒன்றும் இன்றியும் திருவாசகம் மட்டும் பாடியிருப் பாரேயானுலும் அவர் பெருமை நிலைப்பெற்றிருக்கும்.

இனி அடிகளாரின் காலம் பற்றிய சில குறிப்புகளைக் காண்டல் வேண்டும். மறைமலையடிகளின் 'மணிவாசகர் வரலாறும் காலமும்' என்ற நூல் மிகப்பெரியது. பல்வேறு காரணங்களைக் காட்டி மறைமலை அடிகளார் மணிவாசகர் மூவர் முதலிகட்கும் முந்தியவர் எனக் கூறிப்போனுர். இக்கூற்றை மறுக்கும் முறையில் 'தமிழ் வரலரறு' எழுதிய சீனிவாசபிள்ளை மூவர்க்கும் பிற்பட்டவர் என்று கூறினுர். முற்பட்டவராயின் சுந்தரமூர்த்திகள் திருத்தொண்டத் தொகையில் ஏன் வாத வூரர் இடம்பெறவில்லை என்ற வினுப் பெரிதாக இருக்கிறது. 'பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்' என்ற திருத் தொண்டத் தொகையில் வரும் அடி திருவாதவூரரையே குறிக் கும் என்றும், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இதனை விளங்கிக் கொள்ளாமல் திருவந்தாதியில் தொகையடியாரைக் குறிக்கும் தொடராக இதனைக் கூறினுர் என்றும், ஆதலால்தான் பின்னர் வந்த சேக்கிழார் இதுபற்றி ஒன்றுஞ் செய்ய முடியவில்லை என்றும், தம் கருத்தை, மணிவாசகர் வரலாறும் காலமும் முதல் முறை வெளிவந்த பொழுதே என் தந்தையார் பெருஞ் சொல் விளக்கனுர் அ. மு. சரவணமுதலியா ரவர்கள் மறைமலை அடி கட்கு எழுதி அனுப்பினுர்கள். அதனைத் தமக்குத் தக்க சான்று என்று குறிப்பிட்டெழுதிய மறைமலை அடிகள் அடுத்த பதிப்பில் அதனையும் சேர்த்துப் போடுவதாகத் திரு முதலியாருக்கு எழுதினுர்கள்.

அது எவ்வாருயினும் முதலியாரவர்கள் கூறிய முக்கியமான இரண்டொரு கருத்துக்கள் இவண் அறியத் தக்கன. முதலாவது பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்று வரும் அடி ஏழாம் பாடலில் வருகிறது. அப்பாடல் முழுவதும் தனியடியார் பட்டி யலே தவிரத் தொகையடியார் பட்டிய லன்று. இதனுலும் சுந்தர மூர்த்திகள் பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்று யாரைக் குறித்தார் என்பது ஆயத் தகுந்தது.

அன்றியும் திருத்தொண்டத் தொகையில் ஒரு சிறப்பைக் காண்டல் கூடும். ஒவ்வோர் அடியாரின் வாழ்க்கையையும் பருப் பொருளாக நோக்கும் பொழுது ஒரு கருத்துத் தோன்றும். அக் கருத்துத் தவருனதாக இருப்பின் சுந்தரமூர்த்திகள் அதனை மறுத்துரைக்கும் முகமாக ஒரு சொல்லைப் பெய்து பாடியுள்ளார்.

உதாரணமாகக் கண்ணப்பர் என்று எடுத்துக்கொண்டால் அவர் வேடர், கல்வி அறிவில்லாதவர் என்று நினைப்போம். இதை மறுக்கு முகமாகக் ''கலைமலிந்த சீர் நம்பிக் கண்ணப் பர்க்கு அடியேன்' என்று திருத்தொண்டத் தொகையில் பாடு வார். தண்டியடிகள் என்று கூறினவுடன் கண்கள் இல்லாதவர் என்று நினைப்போம். உடனே 'நாட்டம் மிகு தண்டி' என்பார் சுந்தரர். மெய்ப்பொருள் நாயனுர் என்று கூறியவுடன் முத்த நாதனிடம் தோற்றுப் போனவர் என்ற எண்ணம் தோன்றும். இதனை மறுக்கும் முறையில் 'வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப் பொருள்' என்று கூறிச் செல்லும் திருத்தொண்டத் தொகை. இந்த அடிப்படையை மனத்துட் கொண்டு மணிவாசகர் வர லாற்றைக் கண்டால் தம்மை ஓயாது பொய்யன் என்று அவர் கூறிக்கொள்வதை வைத்து அவர் 'குதிரை வரும்' என்று பொய்யாகப் பாண்டியனுக்கு ஓலை அனுப்பியவர் என்ற எண் ணம் தோன்றும். அதனை மறுத்துரைக்கும் முறையில் 'பொய் அடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்' என்று கூறினுர். அமைச்சராயிருந்தவரைப் புலவர் என்று கூறுதல் சரிதானே! ஆனுல் தனியடியார்கள் அனைவரையும் பெயர் கூறியே பாடி வரும்பொழுது மணிவாசகரை மட்டும் 'புலவர்' என்ற பெயரால் குறிப்பிடுவது ஏன் என்பன போன்ற வினுக்கட்கு விடை கிடைப் பது அரிது. இக் கருத்து என் தந்தையாரவர்கள் எழுதியவை யாகும்.

இக் கருத்துப்படி மணிவாசகர் தேவார மூவர்க்கும் முற் பட்டவர் என்று கொண்டால் தேவார மூவருள் ஒருவராவது இவ ரைக் குறிப்பிடாத காரணம் யாது? சுந்தரமூர்த்திகள் திருத் தொண்டத் தொகையில் 'பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்' என்று குறிப்பிட்டது இவரையே என்று கொண்டால் அவர் தேவாரத்துள் யாண்டும் மணிவாசகர்பற்றிய குறிப்பு வாராமை ஏன்? பிற இடங்களில் திருவாதவூரர் பற்றிய குறிப்பு வரவில்லை யாயினும் சிதம்பரம், மதுரை என்ற இரண்டு இடங்களுக்கு மூவரும் சென்று பாடியுள்ளனரே! அவ்வாறு சிதம்பரம் சென் ருல் திருவாசகத்தின் பொருள் சிற்றம்பலக் கூத்தனே என்று காட்டிவிட்டு அவன் திருவடியடைந்த மணிவாசகரைப்பற்றிக் கேள்விப்படாமலா இருந்திருப்பார்? எங்கோ, என்ருே வாழ்ந்த காரைக்காலம்மையார், தலையால் நடந்த ஊர் என்று அஞ்சி அதனுட் புகாது திருவாலங்காட்டு எல்லையில் நின்றே ஞானசம் பந்தர் பாடுகிருரே. அவ்வாறு இருக்க மணிவாசகரையும் திரு வாசகத்தையும் பாடாமல் விட்டிருப்பார்களா?

சுந்தரமூர்த்திகள் 'நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தன்' என்று தொடங்கும் திருப்புன்கூர்ப் பதிகத்துள் உலகியல் நிலையில் நின்று காண்பார் குற்றம் என்று கூறக் கூடிய செயலைச் செய்தவர்கள் பட்டியல் ஒன்று தருகிருரே! அப் பட்டியலிற்கூட மணிவாசகர் பெயர் கூறப்படவில்லை என்பதை நோக்க மணிவாசகர் தேவார மூவர்க்கும் பிற்பட்டவர் என்ற முடிபே வலியுறுகின்றது.

அப்படியானுல் மணிவாசகர் ஏன் மூவர் முதலிகள்பற்றிப் பாடவில்லை என்பதும் ஆய்தற்குரியது. ஏனைய மூவர்போல மணிவாசகர் பிறருடைய வரலாற்றில் ஈடுபட்டுப் பாடியதாகவே அறியக்கூடவில்லை. கண்ணப்பர் ஒருவர் வரலாறு தவிரப் பிற அடியார்கள் யார்பற்றியும் அவர் குறிக்கவில்லை. மேலும் திருக்கோவையாரில் 20க்கு மேற்பட்ட புராணச் செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன. ஆகம நூற் கருத்துக்கள் பெரிதும் இடம் பெற்றுள்ளன. (பன்னிரு திருமுறை வரலாறு—2. திரு. க. வெள்ளைவாரணனுர் பக்—271, 2) என்றுலும் இக் கருத்து மேலும் ஆராய்வதற்குரியது. இதில் ஏதேனும் உண்மை புலப்பட்டால் மணிவாசகர் மூவருக்கும் முற்பட்டவர் என்பது பெறப்படலாம்.

மூவர் காலத்துக்கும் முற்பட்டவர் என்று கூறுவதில் பல இடர்ப்பாடுகள் உண்டு. ஞானசம்பந்தர் காலத்திய வழிபாட்டு முறைக்கும், மணிவாசகர் காலத்திய வழிபாட்டு முறைக்கும் வேறுபாடு நிரம்ப உண்டு. இயற்கையில் இறைவனைக் காண்கிற சூழ்நிலை ஞானசம்பந்தர், அப்பர் காலத்தே இருந்து வந்தது. இது சுந்தரர் காலம் வரை ஓரளவு நீடித்தது எனலாம். சம்பிரதாயங்கள், கிரியைகள் என்பன ஞானசம்பந்தர் காலத்தில் அத்துணைச் சிறப்புப் பெற்றிருக்க வில்லை. புறச் சமயத்திலிருந்து சைவ சமயத்திற்கு மீண்ட திருநாவுக்கரசருக்கு, எவ்விதப் பிராயச்சித்தமும் இன்றித் திருநீற்றை அளித்துக் கோயிலுக்குப் போகுமாறு ஏவிவிட்டார் அவர்தம் தமக்கையார்.

மூவர் காலத்தில் ஆகமங்கள் மணிவாசகர் காலத்துப் பெற்ற சிறப்பைப் பெறவில்லை. மணிவாசகர் ஆகமங்கள்பற்றிப் பன்முறை பேசுகிருர்.

ஞானசம்பந்தர் காலத்தில் இறைவிக்குத் திருக்கோயில்களில் தனி இடம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அப்படியே இருந்திருப்பினும் இறைவியைத் தனியே விவரித்துப் பாடும் மரபு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. உமையொரு பாகனுக

இறைவனைப் பாடும் மரபும், கங்கையைத் தாங்கியவன் என்று பாடும் மரபும் உண்டே தவிர இறைவியைத் தனியே பாடும் இயல்பு இல்லை. சிவன் கோயிலில் உமைக்குத் தனிப் பகுதியை முதன் முதலில் ஏற்படுத்தியவன் முதலாம் குலோத் துங்கனே என்றும் கூறுவர் அறிஞர். அன்றியும் இராசராசனு டைய தேவாரப் பதியக் கல் வெட்டில் மூவர் பெயருடைய தேவாரம் பாடுவார் காணப்படுகின்றனரே யன்றித் திருவாத வூரன் என்ற பெயரையோ, மாணிக்கவாசகன் என்ற பெய ரையோ உடைய பதியம்பாடுவார் யாரையும் காணமுடிய வில்லை. அவனுக்கு முந்திய கல்வெட்டுக்களிலும் இப்பெயர் காணப்படவில்லை. இவை இரண்டு செய்திகளும் அடிகள் பிற் காலத்தவர் என்ற கட்சிக்கு வலுத்தருகின்றன என்பது காரைக் குடி திரு சா. கணேசன் அவர்களுடைய கருத்தாகும்.

இதன் எதிராக மணிவாசகர் இறைவியின் குழற் சிறப்பு, அணிச்சிறப்பு, இடையழகு என்பவைபற்றியும் 47 இடங்களில் பாடுதல் அவர் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் என்பதை அறிவிக் கிறது.

அடிகள் 'ஏகன் அநேகன்' போன்ற மொழிகளால் இறை வனைப் பாடுவதும், சமணத்தை விட்டுவிட்டு பௌத்தத்தைச் சாடுவதும் இவர் களப்பிரர் (சமணர்) இடையீட்டுக்கு மிகவும் பிற்பட்டவர் என்பதைக் காட்டுகின்றன. 'மிண்டிய மாயா வாத மென்னும் சண்டமாருதம்' என்ற அடியால் குறிப்பிடப்படும் 'மாயா வாதம்' மறைமலையடிகள் கருத்துப்படி ஆதிசங்கரருக்கு முற்பட்டது என்று கூறுதல் பொருந்துமாறில்லை. 'மிண்டிய' என்ற அடைமொழியும், 'சண்டமாருதம்' என்ற அடையும் கவனிக்கத்தக்கன. 'அத்வைதம்' பெருவழக்காகப் பரவியதும் அது இரண்டாகப் பிரிந்ததும், 'மாயவாதக் கொள்கை' வலுப் பெற்றதும் சங்கரருக்குப் பின்பேயாம்.

மூவரும் குறிப்பிடாத பல திருவிளையாடல்களை அடிகள் குறிப்பது ஆயத்தக்கது.

1. அட்டமா சித்தி உபதேசித்தது (2—63)
2. மெய்க் காட்டிட்டது—(2—67)
3. விருத்தகுமார பாலரானது—(293)
4. பன்றிக்குட்டிக்குப் பால் தந்தது—(4—166)
5. கரிக்குருவிக் கருளியது—(4—209)

6. தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தது—(2—59)
7. இரசவாதஞ் செய்தது—(2—17)
8. வலை வீசியது—(589)
9. வளையல் விற்றது—(596)

இவற்றையெல்லாம் நோக்குமிடத்து அடிகள் மூவருக்கும் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் என்ற கருத்தே வலியுறுகின்றது.

வரகுணபாண்டியன் என்பவனை அடிகள் திருவாசகத்தும், திருக்கோவையாரிலும் பெயர் கூறியே குறிப்பிடுகின்றார்.

'நரகொடு சுவர்க்க நானிலம் புகாமற்
பரகதி பாண்டியற் கருளினை போற்றி' என்றும்
(போ. அக. 213, 14)

'வரகுணனும் தென்னவன் ஏத்து சிற்றம்பலத்தான்' (கோவை 306) என்றும் பாடுகிறார். இவ்வாறு அடிகளே கூறுவதானால் அவன் பெரிய சிவபக்தனாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. இவ் வரகுணன் செயல்களாகப் பலவற்றை எடுத்துக்கூறி, இறுதியாகப் 'பெரிய அன்பின் வரகுண தேவரும்' (திருவிடை. மு. கோ. 29) என்று பட்டினத்துப் பிள்ளையார் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவையில் இவனைப் பற்றிப் பாடுகிறார்.

அவ்வாறானால் வரகுணன் என்று பெயர் பூண்டிருந்த பாண்டியனைக் கண்டு விட்டால் அடிகள் காலம் தெள்ளிதாக அறியப்படலாமே என்று நினைக்கலாம். இரண்டு வரகுண பாண்டியர்கள் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. முதலாம் வரகுண பாண்டியன் கலியாண்டு 3871க்குச் சரியான கி. பி. 770ல் ஆட்சி புரிந்தவன். இவன் முதல் பராந்தகன் என்றும் குறிக்கப்படுகிறான். இவனை அடிகள் குறிப்பிட்டார் என்று திரு. பண்டாரத்தார் கூறுவதையும் ஒப்ப முடியவில்லை. காரணம் இவன் போர் விருப்பனே தவிரப் பக்தி வலையிற்பட்டவன் அல்லன்.

அவ்வாறானால் இரண்டாம் வரகுணன் யார் என்று காண்டல் தேவைப்படுகிறது. இவன் கி. பி. 862 முதல் 880 வரை அதாவது 9-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆட்சி புரிந்துள்ளான். இவனைப்பற்றிய சிறப்பான செய்தி யாதெனில் இவன் காலத்திலேயே இவனுடைய தம்பியாகிய வீரநாராயணன் என்பவன்-தான் ஆட்சி செய்து வந்துள்ளான். மன்னனாகிய இரண்டாம்

வரகுணன் பற்றி ஒரு சாசனம் மிக முக்கியமான செய்தி ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறது. வேறு எந்தப் பாண்டியனுக்கும் கூறப்படாத சிறப்பை இவனுக்கு வழங்குகிறது தளவாய்புரம் செப்பேடுகள்.

இந்தத் தளவாய்புரச் செப்பேடுகள் ஆலவாயின் அவிர் சடைக்கடவுள் இயற்றிய பல திருவிளையாடல்களைக் குறிப்பிடுகிறது. 1. இந்திரன் முடிமேல் வளை எறிந்தது. 2. இந்திரன் மாலையை அணிந்தது. 3. சங்கம் நிறுவியது ஆகிய மூன்று செய்திகளை 98வது வரியில் குறிப்பிட்டு விட்டு அன்றைய ஆட்சி மன்னனுகிய இரண்டாம் வரகுணன் பற்றி 108, 109வது வரிகளில் கீழ்வருமாறு பேசுகிறது.

வரி. 108—...ஒளிறிலைவேல் உபாயபஹுலன் உம்பர் வான்
உலகணைந்தபின் மற்றவற்
வரி. 109—கு மகனுகிய கொற்றவனெங்கோ வரகுணன்
பிள்ளைப் பிறைச் சடைக்கணிந்த பினுகபாணி
வரி. 110—எம்பெருமானை உள்ளத்திலினி திருவி
உலகங் காக்கின்ற நாளில்...

இம் மன்னனைப்பற்றி வேறு ஒரு விசேடமும் அச் செப்பேடு குறிப்பிடவில்லை என்பதும் அம்மன்னன் காலத்திலேயே அவன் தம்பி வீரநாராயணன் ஆட்சியை மேற்கொண்டிருந்தான் என்பதும், அந்த வீரநாராயணனே இந்தச் செப்பேட்டை வழங்கினன் என்பதும் காணும் இடத்து இதிற் குறிக்கப்பெற்ற வரகுணனே நாம் தேடும் வரகுணன் என்பது புலனுகிறது. எல்லையற்ற இறையீடுபாடு காரணமாக ஆட்சிப் பொறுப்பில் அதிக நாட்டங் கொள்ளாமல் இருந்தான் வரகுணன் என்றும் அதனுலேயே அவன் தம்பி வீரநாராயணன் அண்ணன் உயிருடன் இருக்கும்போதே ஆட்சிப் பொறுப்பை மேற்கொண்டிருந்தான் என்றும் நினைக்க இடமேற்படுகிறது. 'பிள்ளைப் பிறைச் சடைக்கணிந்த பினுக பாணியை உள்ளத்தில் இனிது இருவி உலகத்தை ஆண்டான்' என்று செப்பேடுகூடக் கூறிவிட்டது என்ருல் பட்டினத்துப் பிள்ளையும், மணிவாசகரும் குறிப்பிடும் அளவுக்கு எல்லையற்ற பக்தி பூண்டு வாழ்ந்தவன் இவனே என்பதும் பெறப்படும். அன்றியும் வீரநாராயணன் அண்ணன் பெயரால் ஆட்சி செய்தது போல மணிவாசகரைத் துன்புறுத்தவும் முற்பட்டிருப்பான் என்று நினைக்கவும் இடமுண்டு.

இது உறுதிப்படுமானுல் மணிவாசகப் பெருமான் 9-ஆம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் திகழ்ந்தார் என்று கொள்வதில் தவறு இல்லை.

புலமை நயம்

இப் பேச்சிற்குப் புலமை நயம் என்ற தலைப்புக் கொடுக்கப் பட்டிருப்பினும் திருவாசகம் புலமை நயந் தெரிவதற்காக ஏற் பட்ட நூலன்று என்பதை நினைவில் கொள்வது நலம். ஒரு பொருளை ஆராயப் புகுமுன்னர் அது எதுபற்றியது என்ற தெளி வான எண்ணம் இருத்தல் வேண்டும். 'சி. எஸ் லூயி' என்பார் மில்டனுடைய' சுவர்க்க நீக்கத்து'க்கு ஓர் அழகிய திறனாய்வு வரைந்துள்ளார். அந் நூலின் தொடக்கத்தில் திறனாய்வு செய் பவன் கவனிக்க வேண்டிய ஒன்றை வலியுறுத்துகிறார்.

''புட்டிகளின் மூடியைத் திறப்பதற்குரிய ஸ்க்ரூவையும் (Cork screw) மாதா கோவிலையும்பற்றி ஆயத் தொடங்குமுன் முன்னது புட்டிகளைத் திறப்பதற்காக அமைந்தது என்பதையும் பின்னது மக்கள் சென்று வழிபடுவதற்காக அமைந்தது என்ப தையும் மனத்துட் கொள்ள வேண்டும்.

கார்க் ஸ்குரு என்பது காய்கறி நறுக்குவதற்கு ஏற்பட்ட தென்றும், மாதாகோவில் சீட்டுக் கச்சேரி நடத்த ஏற்பட்ட இடம் என்றும் நினைப்பவன் அவை இரண்டுபற்றியும் ஆரா யாமல் இருப்பதேமேல்'' என்பது லூயியின் கூற்று. அதே போலத் திருவாசகம் எத்தகையது என்பதை அறிந்து கொள்ளாமல் அதன் புலமை நயத்தைப் பேசப் புகுவது முறை யன்றுதான். ஆனால், திருவாசகம் ஓர் இலக்கிய நூலன்று என் பதையும், மலங் கெடுத்து மனங் கரைக்க ஏற்பட்ட பக்தி நூல் என்பதையும் நன்கு அறிந்துகொண்ட பிறகு அதுபற்றி ஆராயப் புகுவதில் தவறு இல்லை.

திருவாசகத்தில் புலமை நயம் உண்டு என்று கூறுவது தேவை யில்லாத ஒன்று. 'கல்வி என்னும பல்கடற் பிழைத்து'க் (4—38) 'கற்றாரை யான்வேண்டேன் கற்பனவும் இனி யமையும்' (556) என்று பாடிய ஒரு பெருந்தகையின் பாடல் களில் கவிதை நயம், சொல் ஆட்சி, இனிய ஓசை முதலியன

அமைதலில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை. என்றாலும், இவற்றைத் தேடவேண்டிய இடம் திருவாசகம் அன்று என்பதை மட்டும் மனத்துட் கொள்ள வேண்டும்.

திருக்கோவையாரும் அடிகள் இயற்றியதுதான்; எனினும் திருவாசகத்திற்கும் திருக்கோவையாருக்கும் வேறுபாடு நிரம்ப உண்டு. முன்னது அனுபவம் ஒன்றையே சாருகப் பிழிந்து தருவது; பின்னது புலமை நயந்தெரி பாடலாகும். கோவை, மரபு பற்றிப் பாடப் பெற்றது. திருக்கோவையாரை அடுத்துப் பல்வேறு கோவைகள் தோன்றின. இதற்கு முன்னரே கூடப் 'பாண்டிக் கோவை' என்ற நூல் தோன்றியிருந்தது. இறையனார் களவியல் உரையில் எடுத்து ஆளப் பெறும் கோவைப் பாடல்கள் பாண்டிக் கோவையிலிருந்து எடுக்கப் பெற்றவை யாகும். ஆதலின் புலமை நயந்தெரியத் திருக் கோவையாரிடம் செல்வதில் தவறில்லை. அதுவும் பக்தியை ஊட்டுவதாயினும் முதலாவதாக அதனை ஓர் இலக்கியம் என்று தான் கொள்ளல்வேண்டும்.

திருவாசகத்தை இதுவரை யாரும் இலக்கியம் என்று கூறின தில்லை. காரணம், ஓர் அனுபவ நூல், அதனை ஆக்கியவருடைய அனுபவத்தைமட்டும் எடுத்துக் கூறுமே தவிர அனைவருக்கும் பொதுவான சுவை பேசும் இலக்கியம் ஆகாது. கம்பன், மில்டன் என்ற கவிஞர்களைப் போன்று இலக்கிய நயந் தெரிவிப்பதற்காக அடிகள் திருவாசகத்தைப் பாடவில்லை என்பதை மறவாமல் மனத்தில் இருத்தல் வேண்டும். கவிதை, சிறப்புடன் அமை கிறதா என்ற ஆராய்ச்சியே திருவாசகத்தில் தேவைப்படு வதன்று.

இந்த எண்ணத்துடன் திருவாசகத்தில் நுழைந்தால் ஆசிரியரையும் அறியாமல் அமைந்துவிட்ட சில கவிதை நயங்களைக் காணலாம். இந் நூலை ஆக்கியவர் பெருங் கல்விக் கடல் என்பதையும், தம் அறிவுத் திறங் காரணமாக அமைச்சராகத் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டவர் என்பதையும் நினைக்கும்பொழுது இவருடைய அறிவுக் கூர்மை இவருடைய பாடல்களில் நிச்சய மாகப் பிரதிபலிக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பதில் தவறில்லை. அவருடைய உணர்வு உலகம் எத்துணை விரிந்ததோ அத்துணைப் பெரியது அவருடைய அறிவுலகு மாகும் என்பதனைத் திருவாசகம் நன்கு காட்டுகிறது.

திருவாசகத்தைப் பேச எடுத்துக்கொண்டு அதன்கண் காணப்பெறும் பக்திப் பெருக்கத்தைப் பேசாமல் இலக்கிய நயம், விஞ்ஞானப் புதுமை என்பவைபற்றி ஏன் பேச

வேண்டும்? பக்தியைப் பெருக்க எழுந்த நூலில் இவற்றைப் பற்றி ஆராய்வது சரியன்று என்று இப்பொழுதுதானே கூறினுய் என்று கேட்கப்படலாம். உண்மையைக் கூறவேண்டுமானுல் இதனை மனத்துட் கொண்டே இவ்வாறு பேச முற்படுகிறேன். காரணம் யாது? நேற்றைச் சொற்பொழிவில் திருவாசகம் இந்த அணுயுகத்திற்கும் மிகவும் தேவைப்படுகிற நூல் என்று கூறினேன் அல்லனே? அந்த அடிப்படையில்தான் திருவாசகத்தில் விஞ்ஞானம் என்ற பகுதியைப் பார்க்கப்போகிருேம்.

இன்றைய இளைஞர் உலகம் யாருடைய கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொள்கிறது? விஞ்ஞானி ஒருவன் மட்டுமே இன்றைய இளைஞர் உலகத்தில் அறிவுடையவனுக, வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டுபவனுகக் கண்ணில்படுகிருன். அந்த விஞ்ஞான அறிவு படைத்த ஒருவனே அதனுற் பயனில்லை என்று கூறுவானே யானுல் இன்றைய உலகம் அதனைக் காதுகொடுத்துக் கேட்கத் தானே வேண்டும். வெறும் பக்திமட்டுங் கொண்ட ஒருவன் எத்துணைத் தூரம் அதனுடைய பெருமையை எடுத்துக் கூறினுலும் அது செவியில் நுழையாது. ஆனுல் அறிவுத் துறையிலும் துறைபோகிய ஒருவன் ''அறிவுத் துறையில் சென்று பார்த்தேன்; அதிகம் பயன் விளையவில்லை; மீண்டும் வந்துவிட்டேன்; இதோ இந்த உணர்வுத் துறைதான் நம் துயரத்தைப் போக்கக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது'' என்று கூறினுல் அது பெரிதும் போற்றி ஏற்றுக் கொள்ளப்பெறும் என்பதனுலேயே திருவாசகம் காட்டும் விஞ்ஞான உலகைக் காட்ட முற்படுகிறேன்.

ஓயாது இளைஞர்களுடன் பழகும் காரணத்தாலும் ஓயாமல் ஊர்சுற்றிக்கொண்டு வருவதாலும் இன்றைய இளைஞர் சமுதாயம் என்ன நினைக்கிறது; எதில் ஈடுபடுகிறது; ஏன் அவதிப்படுகிறது என்பவற்றை அறியும் வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ளேன். மணிவாசகர் மற்ருெரு சந்தருப்பத்தில் கூறியதுபோல இன்றையச் சமுதாயம் 'இனி என்னே உய்யுமாறு' என்று எண்ணிக் கலங்கி நிற்கிறது. இதனைக் காணுகின்ற நான் திருவாசகம் நமக்கு விடைதருகிறது என்று நினைக்கிறேன்.

திருப்பெருந்துறையில் பாண்டி மன்னனின் அமைச்சராயிருந்த திருவாதவூரர் ஒரு பெரிய முழு மாற்றத்தைப் பெற்று (Metamorphosis) மாணிக்கவாசகராக மாறி விடுகின்ருர். அவ்வாறு மாறுவதற்கு முன்பு திருவாதவூரராக இருந்த நிலையில் பல கலைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்த அவர், சிறந்த அறிவு படைத்த அறிவுவாதியாக இருந்தபொழுது கண்ட சில

புதுமைகள் அவருடைய திருவாசகப் பாடல்களிலும் இடம் பெறுகின்றன.

15-ஆம் நூற்ருண்டிற்குப் பிறகு மேலை நாட்டார் கண்ட சிலவான இயல் புதுமைகள் 9-ஆம் நூற்ருண்டில் தோன்றிய திருவாசகத்தில் இடம் பெறுகின்றன. இன்று, அறிவுலகம் என்றும் விஞ்ஞானம் படைத்த உலகம் என்றும் நம்மால் புகழப்படும் மேலைட்டார், உலகம் தட்டையானது என்றும் சூரியன்தான் பூமியைச் சுற்றிவருகிறது என்றும் கூறிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் 'கலிலியோவும்' 'கோப்பர்னீகசும்' முறையே தம் தொலை நோக்கியாலும், கணித அறிவாலும் இவ்வுலகம் உருண்டை வடிவானது என்றும், இவை அனைத்தும் சூரியனைச் சுற்றி வருகின்றன என்றுங் கூறினர். அவ்வாறு அவர்கள் கூறினமைக்குக் கிடைத்த பரிசு யாது என்பதை நாம் அறிவோம்.

ஆனல் இவர்கள் இருவரும் தோன்றுவதற்குப் பன்னூறு ஆண்டுகளின் முன்னரே திருவாசகம் சில விஞ்ஞான மெய்ம்மைகளைக் (Facts) கூறிச் செல்கிறது.

இங்குக் கூறப்பெற்ற மெய்ம்மைகளை மணிவாசகர் எங்ஙனம் கண்டார்? வெறும் கற்பனையில் எழுந்தவை அல்ல இச் சொற்கள் என்ருல் இவற்றைத் தம் கூர்த்த அறிவின் துணைகொண்டும், கற்றறிவின் துணைகொண்டும் கண்டிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாருயின் அவர் உணர்வின் துணைகொண்டு மணிவாசகராக மாறுவதற்கு முன்னர் அறிவின் துணைகொண்டு கண்ட விஞ்ஞான மெய்ம்மைகள் பிற்காலத்தில் பக்திமானுக மாறிய காலத்திலும் கை கொடுத்து உதவியுள்ளன. வேறு வகையாகக் கூறுமிடத்து விஞ்ஞான அறிவு சமய உணர்வுக்கு உரம் ஊட்டுவதாக அமைந்துள்ளதே தவிர அதனை மறுத்துரைக்கவோ எதிர்க்கவோ செய்யவில்லை.

இனி, சிவபுராணம் என்ற தலைப்புடன் விளங்கும் திருவாசகத்தின் முதல் அகவற்பாடலில் உயிர்களின் தோற்றத்தில் ஏற்படும் கூர்தல் முறை (Evolution) பேசப்படுவதை நாம் அறிவோம்.

'புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்மிருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்
செல்லாஅ நின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்துஇளைத்தேன் எம்பெருமான்'

உயிர்வளர்ச்சி முறை கூர்தல் அறத்தின் (Evolution) பாற்படும் என்பதை இவர் அறிந்திருந்தார் என்று காட்டவே இது பேசப் படுகிறது. இத் தொகுப்பினுள் முதுகு எலும்பு உள்ளவை, முது கெலும்பு அற்றவை, குளிர்ந்த இரத்தப் பிராணிகள் சூட்டி ரத்தப் பிராணிகள் ஆகிய அனைத்தும் இடம் பெறுதல் காண லாம். விஞ்ஞான அடிப்படையில் கூர்தல் அறத்தைப் பேச வர வில்லையாதலால் அதில் வரிசைக்கிரமம் பேசவேண்டிய தேவை அவருக்கில்லை. ஆனால் டார்வின் இக் கூர்தல் முறையைப் பற்றி 1859-ம் ஆண்டில் கூறுமுன்பே மணிவாசகர் இக் கருத்தை அறிந்து கூறிச் செல்கிறார். 'திரு அண்டப்பகுதி' என்பது திரு வாசகத்தில் உள்ள மூன்றாவது அகவல். இப் பாடலுக்கு விளக்கம் தர வந்த இடைக்காலப் பெரியோர்கள் 'சிவனது நூல் சூக்குமத்தை வியந்தது' என்று கூறினார்கள். இப் பாடலில் முதல் ஐந்து வரிகள் மட்டும் கீழே தரப்படுகின்றன.

'அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
அளப்பருந் தன்மை வளப்பெரும் காட்சி
ஒன்றனுக்கு ஒன்று நின்றஎழில் பகரின்
நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
இல்நுழை கதிரின் துன்அணுப் புரையச்
சிறிய ஆகப் பெரியோன்.........'

இதன் பொருள் : 'அண்டமாகிய பேருலகின் பகுதிகளில் உருண்டை வடிவமான பெருக்கம் அளத்தற்கரிய தன்மையுடை யனவாய், வளமிக்க காட்சியுடையனவாய், ஒன்றையொன்று அடுத்து நிற்கும் நிலையினை அளவிட்டுக் கூறப் புகுந்தால் நூறு கோடியின் மேம்பட்டனவாகும். இத்துணைப் பெரிய அண்டம் முழுவதும், வீட்டினுள் இருளில் நுழையும் சூரிய கிரணங்களில் காணப்பெறும் சிறிய அணுக்கள்போல உள்ளது என்று கூறும் படி அவ்வளவு பெரியோனாக விரிந்தும் பரந்தும் உள்ளான் இறைவன்.'

இப் பாடலில் காணப்பெறும் சில விஞ்ஞான உண்மைகளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு அவை தற்கால விஞ்ஞானப் புதுமை களுடன் எவ்வளவு ஒத்துள்ளன எனக் காண்போம். 'அண்டப் பகுதி'என்று பெருமான் கூறியதை இற்றை நாளில் 'Universe' என்று கூறுகிறோம். அதில் உள்ள 'உண்டைப் பிறக்கம்' என் பதனை 'Galaxies' என்று கூறுகிறோம். 'நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன' என்பதனை 'Expanding Universe' என்கி றோம். 'அண்டமாகிய பெரும் பகுதியில் நூறு கோடியின் மேலாக உண்டைகள் பெருக்கமுற்று விரிந்தன' என்கிறார்

பெருமான். பக்தர் ஒருவர் பக்தி மேலீட்டால் கண்ணை மூடிக் கொண்டு 'அளந்தவை' யல்ல இவை என்பதை நன்கு மனத்தில் பதித்துக்கொண்டு கீழ்வரும் விஞ்ஞானிகள் கூறும் கூற்றைச் சற்றுக் காணவேண்டும்.

'ஐன்ஸ்டினின் கணக்கின்படி இவ்வண்டத்தின் அரை விட்டம் (Radius) 3,500 கோடி ஒளி வருடங்கள். இதனை நாமறிந்த மைல் கணக்கில் 210-ன் பிறகு 21 பூஜ்யங்கள் என்று எழுதவேண்டும்; அதனைப் படிக்கக்கூடியவர்கள் படித்துப் பார்க்கட்டும். ஒரு விநாடிக்கு 186,000 மைல்கள் வேகம் செல்லக் கூடிய சூரிய ஒளியானது அண்டத்தில் ஓரிடத்தில் புறப்பட்டு அதனைச் சுற்றிக்கொண்டு மீட்டும் புறப்பட்ட இடத்திற்கு வர 20,000 கோடி மானிட வருடங்கள் ஆகும்.'[1] மணிவாசகப் பெருமான் கூறியபடி அண்டப்பகுதியில் உள்ள உண்டைகளின் பெருக்கம் நூறு கோடியின் மேம்பட்டன என்பதை இற்றை நாள் வானநூலார் ஒப்புக்கொள்வது மட்டுமன்று; அவை எண்ணி மாளாதவை என்றே கூறுகிறார்கள். அடிகளும் 'நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட' என்ற சொல்லால் அவை எண்ணி மாளாதன என்ற கருத்தையே வலியுறுத்துகிறார்.

மனத்திற்கு மயக்கந்தரும் இக் கணக்கு ஒருபுறம் நிற்க, அடிகள் பாடலின் நான்காவது அடியின் கடைசிச் சொல் நம் வியப்பை இன்னும் மிகுதிப்படுத்துகிறது. அச்சொல் 'விரிந்தன' என்ற ஆழமான பொருளையுடைய சொல். ஏனைய நாடுகளோடு மிகுதியும் தொடர்புடைய தமிழர்கள் அற்றை நாளில் வான நூற் புலமையுடையவர்களாக இருந்திருப்பர் என்றே நினைய வேண்டி உளது. 'உண்டை' என்ற இந்த ஒரு சொல்லால்,

---

1. Applied to Einstein's field equations this figure yields a positive value for the curvature of the universe, which in turn reveals that the radius of the universe is 35 billian light years or 210, 000, 000, 000, 000, 000, 000, 000 miles. Einstein's universe, while not infinite, is nevertheless sufficient by enormous to encompass billions of galaxies, each containing millions of flaming stars and incalculable quantities of rarefied gas, cold systems of iron and stone and cosmic dust. A sunbeam, setting out through space at the rate of 186,000 miles a second would in this universe, describe a great cosmic circle and return to its source after a little more than 200 billion terrestrial years:- 'The universe & Dr. Einstein' by Lincoln Barnett, Page. 105.

'கோப்பர்நிகஸ்' (Copernicus) உலகம் உண்டை வடிவானது என்று கூறுமுன்பே இத் தமிழர் அண்டத்தில் உலவும் உலகங்கள் அனைத்தும் உண்டை வடிவம் உடையன என்று கூறியதைக் கண்டோம். அதனினும் பார்க்க வியப்பானதாகும் 'அவ்வுண் டைகள் விரிந்தன' என்று கூறியது. இற்றைநாள் வான நூலாரும் அண்டம் விரிந்துகொண்டே செல்கிறதென்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளனர்.

"அண்டத்தில் அரைவிட்டம் ஒளி அலைகளைவிட வேகமாகப் பெருகிக்கொண்டே செல்லுகிறது; இன்னும் வேகமாகப் பெருக ஏதுவும் உண்டு. இப்பொழுதுகூட ஓரிடத்திலிருந்து புறப்பட்ட ஓர் ஒளி அலை அண்டத்தைச் சுற்றிவர இயலாதபடி அதன் பரிதி விட்டம் மிகுந்து கொண்டே செல்கிறது."[1] இங்குப் பேசப் பெற்ற விரிவின் வேத்தைக் கணக்கிட்டு ஒருவாறு தருகிறுர் ஐன்ஸ்டீன்.

"விண்மீன் மண்டலத்தின் உள்ளே இயங்கும் நமது சூரிய மண்டலம் விநுடிக்கு 13 மைல் வேகத்திலும், இவ் விண்மீன் மண்டலம் பால் வெளிக்குள் (Milky way) விநுடிக்கு 200 மைல் வேகத்திலும், இப் பால் வெளி இன்னும் தூரத்துள்ள மண்டலங் களை நோக்க விநுடிக்கு 100 மைல் வேகத்திலும் விரிந்து போகின்றன; இவை அனைத்தும் வெவ்வேறு திசைகளில் செல்லுகின்றன என்பதே விந்தை.[2]

---

1. It is probable that the radius of space is already increasing faster than the velocity of light, and this rate of expansion will grow greater. Already it would be impossible for a ray of light to go all round the world, for the circumfrence of the world is growing faster than light could overtake it... J. W. N. Sullivan in Limitations of Science, Page. 21.
2. The entire solar system, more over, is moving within the local star system at the rate of 13 miles a second; the local star system is moving within the Milky Way at the rate of 200 miles a second; and the Milky Way is drifting with respect to the remote external galaxies at the rate of 100 miles a second and all in different directions! "A distant universe in the constellation of Bootes has been found to be receding with a velocity of 24,300 miles a second"— "The Universe & Dr. Einstein," Page. 44 & 'Life in Other World,' Page. 19.

"அண்டத்திற்குப் பரிமாணம் என்பதில்லை; ஏன் எனில் அது விரிந்துகொண்டே செல்கிறது. சில ஆண்டுகளாகவே இவ் விரிவை விஞ்ஞானிகள் அறிந்துள்ளனர். இவைகளின் விரிவு வேகத்தைக் கணக்கிட்டே அண்டத்தின் விரிவை அறிகிறோம்."[1]

அண்டம், அதிலுள்ள உண்டைகள், அவற்றின் விரியும் இயல்பு என்பவைபற்றி மணிவாசகர் கூறியன போக இன்னும் எத்தனையோ உண்மைகளும் கூறப்படுகின்றன. பருமைக்கு உதாரணமாக இவ் வண்டத்தைக் கூறி இறைவன் இதனைவிடப் பெரியோன் ஆகலின் அவன் பெருமையை நோக்கக் கற்பனைக் கடங்காத இவ்வண்டமும் துன் அணுவை ஒப்பச் சிறியதாய்விட்டது என்கிறார். அண்டத்தைப் பற்றி அவர் அறிந்திருந்தது போலவே அணுவைப் பற்றியும் அறிந்திருந்தார். இவ்விடத்தில் அணுவுக்குத் 'துன் அணு' என்ற அடைமொழி தரப்பட்டுள்ளது. இனி மற்றொரு பாடலில் அணுவும் பிரிந்து சிறிதாம் தன்மை பேசப்படுகிறது. 'இன்று எனக்கருளி' என்றுதொடங்கும் 'கோயில் திருப்பதிகம்' ஏழாம் பாட்டில் 'சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றும்' என்று பாடிச் செல்கிறார். மேலும் 'அணுத்தரு தன்மையில் ஐயோன் காண்க' (அண்டப் பகுதி-45) என்றும் பேசுகிறார். ஒருகாலத்தில் சிறந்த விஞ்ஞானியாகிய டால்டன்(Dalton) என்பார், 'உடைக்க முடியாதது' என்ற பொருள்பட இதற்கு அணு (Atom) என்று பெயரிட்டார். ஆனால், இற்றை நாளில் இவ் வணுவை உடைத்து இதனுள் ஓர் உலகமே இயங்குகிறது எனக் கூறுகிறார்கள். அணுவினுள் அடங்கி இருக்கும் இவ்வியத்தகு தன்மையைத்தான் அடிகள் 'அணுத்தரு தன்மையில் ஐயோன்' என்று கூறினார் போலும். "ஐயோன் என்ற சொல்லுக்கு 'மிகச் சிறியவன்' என்பது ஒரு பொருள். அன்றி 'ஐ வியப்பாகும்' என்ற தொல்காப்பியனார் கருத்துப்படி அணுவினுள் வியத்தகு முறையில் மின் அணுவாய் (Electron), பரமாணுவாய் (Proton), நியூட்டரானாய் (Neotron), பாசிட்ரானாய் (Positron) விளங்கும் சக்தி வடிவங்களைத் தான் அடிகளார் குறிப்பிட்டாரோ, ஏதோ அறியோம்!

---

1. Space has no definite volume, for it is continually expanding. It has been known for some years that they are scattering apart rather rapidly, and we accept their measured rate of recession as a determination of the rate of expansion of the world.... Limitations of science, Page. 12.

இனி முக்கூட்டுப் பரிமாணம் (Three Diamensional) உடைய உலகத்தையும் (எல்லா உலகங்களும் இச்சொல்லால் குறிக்கப் பெறுகின்றன) அவ் வுலகம் தோன்றி யழிய இடந்தருகின்ற விசும்பையும் ஆசிரியர் அறிந்திருந்தது வியப்பன்று. 'காலம்' என்று கூறப் பெறும் நான்காவது பரிமாணத்தை இம்மூன்று பரிமாணமுடைய உலகத்தோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறுவது தான் வியப்பினும் வியப்பாகும்! திருவாசகத்தில் 47 ஆவது பாடலாக வரும் இப் பாடலைச் சற்றுக்கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும்.

மேலை வானவ ரும்அறி யாத (து) ஓர்
கோல மேஎனை ஆட்கொண்ட கூத்தனே!
ஞாலமே! விசும்பே! இவை வந்துபோம்
காலமே! உனை என்றுகொல் காண்பதே?

"ஞாலமாகவும், விசும்பாகவும், இவை இரண்டும் தோன்றி மறைதற்குக் காரணமாகவும் நிலைக்களமாகவும் உள்ள காலமே! உன்னை என்று காணமுடியும்?' என்று பெருமான் கூறும் பொழுது கொஞ்சம் வியப்படையத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. இறைவனைக் காலம் கடந்தவன், 'கால காலன்' என்றெல்லாம் கூறுவது மரபு. ஆனால் ஞாலமும் விசும்பும் தோன்றி மறைதற் குரிய 'காலம்' என்று கூறுவது புதுமை என்பது மட்டுமன்று; ஐன்ஸ்டினுக்கு ஆயிரம் ஆண்டுகள் முன்னரே அவர் கண்ட கனவைக் கண்டதுபோல் அல்லவா இருக்கிறது? என்றும் உள்ள வனாகிய இறைவனை என்றும் உள்ளதாகிய காலம் என்று குறிப் பிடுவது எவ்வளவு பொருத்தமுடையது.

ஐன்ஸ்டின் கண்ட காட்சியில் காலத்தில் வந்து போம் ஞாலம் காட்சியளிக்கிறது. விஞ்ஞானி தனது 'தொலைநோக்கி' யின் மூலம் கற்பனைக்கு அடங்காத தூரத்தில் இருப்பதாகக் கூறப்படும் ஓர் உலகைக் காணும்பொழுது இன்று அவ் வுலகம் இருக்கும் நிலையைக் காணவில்லை; காணவும் முடியாது. அவனுடைய ஒப்புயர்வற்ற, அந்தத் தொலைநோக்கி 50 கோடி ஒளி ஆண்டுகட்கு முன் செல்கிறது. அன்று அந்த உலகம் எவ்வாறு இருந்ததோ அதையன்றோ இன்று காணுகிறது; காட்டுகிறது. உலகில் கல் தோன்றி மண் தோன்றாத அந்த நாளில் அத் தூர உலகிலிருந்து புறப்பட்ட ஒளியன்றோ இன்று விஞ்ஞானியின் தொலை நோக்கியில் பிரதிபலிக்கிறது. பன்னூறு ஆண்டுகளின் பின்னர் அவ் வுலகம் அழிந்துகூட இருக்கலாம்,

ஆனால், அவ்வழியை நாம் அறிய இன்னும் எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஆகும்?[1]

இவற்றை எல்லாம் ஓரளவு உணர்ந்த அடிகளார் அன்று திருவாசகத்தில்,

> வண்ணந்தான் சேய (து) அன்று வெளிதே அன்று;
> அநேகன்ஏகன் அணு அணுவில் இறந்தாய் என் (று)
> அங்(கு)
> எண்ணந்தான் தடுமாறி இமையோர் கூட்டம்
> எய்துமா(று) அறியாத எந்தாய்!.........

என்று பாடிச் செல்வதை மொழிபெயர்த்ததுபோல உலகப் பேரறிவாளியான ஐன்ஸ்டின் கூறும் மொழிகளுடன் இதனை முடிப்போம்.

"My religion consists of a humble admiration of the illimitable superior spirit who reveals Himself in the slight details we are able to perceive with our frail and feeble minds. That deeply emotional conviction of the presence of a superior reasoning power, which is revealed in the incomprehensible universe, forms my idea of God" The cosmic religious experience is the strongest and noblest mainspring of scientific research.

"He to whom this mystical experience is a stranger, who can no longer wonder and stand rapt in awe, is as good as dead. To know that what is impenetrable to us really exists, manifesting itself as the highest wisdom and the most radiant beauty which our

---

1. When the astronomer peers through his telescope he looks not only outward in space but backward in time. His sensitive camera can detect the glimmer of island universes 500 million light years away - faint gleams that began their journey at a period of terrestrial time when the first vertebrates were starting to crawl from warm palleozoic seas on to the young continents of Earth. His spectroscope tells him, moreover, that these huge outer systems are hurtling into limbo, away from our own gelaxy, at incredible velocities ranging upto 35,000 miles a second. Or more precisely they were receding from us 500 million years ago. Where they are 'NOW" or whether they even 'exist now' no one can say. 'The Universe & Dr. Einstein,' Page 78.

dull faculties can comprehend only in their most primitive forms this knowledge, this feeling is at the centre of true religiousness."

இதுகாறுங் கூறியவை மணிவாசகரின் விஞ்ஞான அறிவுக்கு எடுத்துக்·காட்டுகளாகும். ஆனல் ஓரிடத்திலாவது தாம் கூற வந்த விஞ்ஞான மெய்ம்மைகளை விளக்கிச் செல்லவில்லை. எவ் வாறு அந்த மெய்ம்மைகளை அவர் கண்டார் என்பதையும் கூற வில்லையே! ஏன் என்ருல், அவர் விஞ்ஞானம் போதிக்கவந்த ஆசிரியரன்று என்ற விடையைத்தான் தரவேண்டும். தாம் கண்ட மெய்ம்மைகள் தாம் கூறவந்த பெருங் கருத்துக்கு அரண் செய்வதாக இருத்தலின் போகிற போக்கில் கூறிவிட்டுச் செல் கின்ருர். அஃதல்லாமல் இவ் விஞ்ஞானப் புதுமைகளை நமக்கு எடுத்துக் கூறுவது அவருடைய கருத்தன்று. எனவேதான் அவைபற்றிய விளக்கம் யாண்டும் பேசப்படவில்லை.

இனி இவருடைய புலமை நயத்தைக் காட்டுகிற திருவா சகம், திருக்கோவையார் என்பவற்றைப்பற்றிப் பேசுமுன் பலரு டைய மனத்தில் உள்ள ஒரு வினவுக்கு விடை கூறிவிட்டே மேலே செல்லவேண்டும். திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் ஒருவரே பாடி இருத்தல் கூடுமா? என்பதே அந்த ஐயம். இதற்கு விடை காணத் திறனய்வாளர் பகுத்துள்ள இருவகைப் பாடல் களைப்பற்றி அறியவேண்டும். முதலாவது 'பொள்ளெனத் தோன்றும் கவிதை, (Dionysian Poetry) இரண்டாவது 'ஆய்ந்து செய்யும் கவிதை' (Appolinian Poetry) அல்லது மரபுக் கவிதை (Conventional Poetry) என்று கூறப்பெறும். இதில் முதல் வகைப் பாடலாகிய பொள்ளெனத் தோன்றும் கவிதை, அனு பவம் தோன்றியவுடன், அப்படியே அதற்கு வடிவு கொடுப்ப தாகும். அனுபவத்திற்கு அப்படியே வடிவு கொடுக்கின்ற காரணத்தாலும் அதுபற்றிச் சிந்தித்துப் பார்த்து அழகு செய்யப் படாத காரணத்தாலும் அது ஒரு தனிப்பட்ட தொகுப்பாகவே இலங்குகிறது. ஏனைய கவிதைகளைப் போலக் கற்பனை, சொல் லாட்சி முதலிய பிற நயங்களை இதில் காணமுற்படுவது சரி யன்று. இவ்வாறு கூறுவதால் இத்தகைய பாடல்களில் கற்பனை முதலிய நயங்கள் இரா என்பது கருத்தன்று. இருப்பினும் அவற்றுக்காக இக் கவிதைகள் சிறப்படைவ தில்லை. இவை அனுபவத்தைச் சொற்கள் மூலமே தாங்கி வருகின்றன. ஆத லால் அச் சொற்களை ஒருவன் படித்தவுடன் அந்த அனுபவம் அப்படியே அவனுள் இறங்குகிறது.

இத்தகைய கவிதைகள் தாமே எழுதப்பெறுகின்றன என்றும், இக் கவிஞர் ஆட்பட்டவர் (Inspired) அதாவது கோட்

பட்டவர்கள் (Possessed) என்றும் மேனுட்டுத் திறனுய்வாளர் கூறுவர். பாடிமுடிக்கின்றவரை இக் கவிஞர்கள் சுய உணர்வுடன் இருப்பதில்லை. ஏதோ ஒன்று தம்முள் புகுந்து (Divine madness) தம்மை ஆட்கொண்டு கவிதை எழுதுமாறு செய்கிறது என்றும் கூறுகின்றனர் இக் கவிஞர்கள். இக் கருத்து மேனுட்டார் மட்டுங் கண்டு கூறியதன்று என்பதை நம்மாழ்வார் பாடல்களும் அறிவிக்கின்றன. தம்முடைய பாடல்கள் தாம் பாடியன அல்ல என்றும் இறைவன் தம் மூலமாகத் தன்னைத் தானே பாடிக் கொண்டான் என்றும் பாடுகிருர் நம்மாழ்வார்.

'என்னுல் தன்னை இன்தமிழ்பாடிய ஈசனை
'............ திருந்து நல் இன்கனி
நேர்பட யான் சொலும் நீர்மை இலாமையால்
ஏர்வு இலாத் என்னைத் தன்னுக்கி, என்னுல் தன்னை
பார் பரவு இன்கவிபாடும் பரமரே' (7, 9-1, 5)

இவ் வரிகளுள் இறைவன் 'தம்மைப் பாடுவித்தான்' என்று ஏவல் வினையாற் கூருமல், தானே பாடினுன் என்றே ஆழ்வார் கூறுவது ஆய்தற்குரியது.

ஏனையப் வகைப் பாடலில் சொல், சொல் குறிக்கும் பொருள், அதனை நன்கு விளக்க உதவும் அணிகள், கற்பனை ஆகிய அனைத்தும் சேர்ந்து கவிஞனின் அனுபவத்தை நமக்குத் தருகின்றன. இவ் வகைப் பாடல்களைக் கவிஞன் ஆய்ந்து தெளிந்து தேர்ந்தெடுத்த சொற்களின் மூலம் நமக்கு வழங்குகிருன். எந்தச் சொல்லைப் பெய்தால் தான் நினைந்த முறையில் அனுபவத்தைக் கற்பார் மனத்தில் புகுத்த முடியும் என்று கூட ஆராய்கிருன். அல்லது எந்தச் சொல்லைப் பெய்தால் தான் கருதிய சிந்தனை அதில் வெளிப்படுகிறது என்று ஆய்ந்தே கவிஞன் இவ்விரண்டாவது வகைக் கவிதைகளில் சொற்களைப் பயன்படுத்துகிருன். ஆதலால் இவை பெரிதும் மரபு பற்றியே வெளிப்படுகின்றன. கற்பவர்களும் அந்த மரபை அறிந்தவர்கள் ஆதலிற் கவிஞனுடைய சொல்லுக்கு உண்டான மரபுப் பொருள் அனைத்தையும் பெறுகின்றனர். ஆனல் பொள்ளெனத் தோன்றும் கவிதையில் இதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. அனுபவத்தைப் பெற்றவனுடைய இலக்கிய அறிவு, கல்விப் பெருக்கம் என்பவற்றிற் கேற்பவே அவன் பயன்படுத்தும் சொற்கள் அமையும். அவனுடைய கல்விப் பொருக்கத்திற் கேற்ப அதிகமான பெருளாழம் உள்ள சொற்களை அறிந்திருத்தல் கூடும். அதிகமான சொற்களை அறிந்திருந்தால் தன் அனுபவத்தைச் செம்மையாக அறி

விக்கக்கூடிய துல்லியமான சொற்களைப் பயன்படுத்திக் கவிதை அமைப்பான். இவ்வாறு கூறுவதால் கவிஞன் தேவையான சொற்களை ஆராய்ந்து பெறுகின்றான் போலும் என்று நினைய வேண்டா. அவன் தேவைக் கேற்பச் சொற்கள் தாமே வந்து கை கொடுக்கும்.

குழந்தை, வஞ்சகம் என்பது ஒரு சிறிதும் இன்றி, உள்ளத்தில் தோன்றியதை அப்படியே வெளியிடுதல் போலப் பொள்ளெனத் தோன்றும் கவிதையிலும் ஒளிவு மறைவின்றி உள்ளத்துணர்ச்சி வெளிப்படுகிறது. உதாரணமாக ஒன்றைக் காணலாம். இறைவன், தம் தகுதியறியாது மிக உயர்ந்த பதத்தைக் கொடுத்து விட்டதாக மணிவாசகர் கருதுகிறார்.

'என்னால் அறியாப் பதம் தந்தாய்' (642)
'நாயிலாகிய குலத்தினுங் கடைப்படும்
என்னை நன் னெறிகாட்டித்
தாயிலாகிய இன்னருள் புரிந்தஎன்...(43)
நாட்டார்கள் விழித்திருப்ப ஞாலத் துள்ளே
நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயினேற்கே (32)
கானின்று வற்றியும் புற்றெழுந்தும் காண்பரிய
தான்வந்து நாயேனைத் தாய்போல் தலையளித்திட்டு
(178)
'நாட்டார் நகைசெய்ய நாம் மேலை வீடெய்த
ஆட்டான் கொண்டுஆண்டவா...... (180)

இவ்வாறு இறைவன் கருணையை நினையும் போதெல்லாம் அவன் மாட்டு நன்றியுணர்வு மிகுகின்றது. ஆனால் அவன் கருணையை நினைக்குந்தோறும் தம் தகுதியின்மையையும் உடன் நினைக்கின்றார். இவ்வாறு பலமுறை தம் தகுதி இன்மையை நினைப்பதால் ஒருமுறை 'ஆண்டவன் எவ்வளவு பைத்தியக்காரன்! தகுதி பாராமல் வந்து ஆண்டு கொள்கிறானே! என்று கூட நினைக்கின்றார். திடீரென்று தோன்றிய இந்த நினைவு அவர் ஆழ்ந்த அனுபவத்தில் ஈடுபட்டு மீண்டவுடன் வருகிறது. தம்மையும் மறந்து, இறைவனுடைய இறப்ப உயர்ந்த தன்மையை மறந்து, அவன் பரம கருணையில் வேண்டுமென்றே ஆட்கொண்டான் என்பதை மறந்து 'இறைவா! நீ முழுப் பைத்தியக்காரன்' என்று பாடிவிடுகிறார்.

'தாதாய்! மூவேழ் உலகுக்கும் தாயே நாயேன் தனையாண்ட பேதாய்!
(444)

தாதாய்க்கு எதுகை வேண்டும் என்பதற்காகவா பேதாய் என்று கூறுகிருர்? இதுதான் பொள்ளெனத் தோன்றுங் கவிதை. திடீரென்று தோன்றிய உணர்ச்சிச் சுழிப்பால் இறைவனேயானுலும் தகுதியற்ற தம்மை யாண்டமையின் அவன் அறியாமை யுடையவனுகத்தான் இருத்தல் வேண்டும் என்று மனத்தில் தோன்றும் எண்ணம் அப்படியே கவிதை வடிவில் வெளிவருகிறது.

இந்த அனுபவம் எத்துணைப் பெரியதாயினும் அதனை வெளியிடச் சொற்கள் என்ற ஒரே ஒரு கருவிதானே உள்ளது. சொற்கள் கருத்தை வெளியிட மிகச் சிறந்த கருவியன்று (Word is an imperfect vehicle of thought) என்பர். அப்படியானுலும் பொள்ளெனத் தோன்றும் கவிதை பாடுபவர்கள் வேறு வழி இன்மையால் தம் அனுபவத்தைச் சொல்லில் வடிக்கத்தானே முனைகின்றனர். இதில் ஓரளவு வெற்றியும் பெறுகின்றனர். ஆனுல் சில சமயங்களில் எவ்வளவு சிறந்த முறையில் சொன்னுலும் அனுபவம் அல்லது விருப்பம் சொல்லில் அடங்கவில்லை. அவ்வாறு அடங்காத பொழுது தம் ஆற்ருமையை வெளியிடுகின்றனர்.

இராம, இலக்குவர்கள் பிராட்டியுடன் கானகம் புகுகின்றனர்; மாலை நேரம். கவிஞன் இக் காட்சியை மனத்திரையில் கொணர்ந்து பார்த்து அதனை நன்கு அனுபவித்துவிட்டு அந்த அனுபவ உணர்வுக்கு வடிவு கொடுக்க முனைகின்ருன். 'ஓவியத்து எழுத ஒண்ணு அந்த உருவ'த்தைக் கவிஞன் கற்பனையில் காண்கிருன்; முன்னே நடக்கின்றவர்களின் வடிவழகில் ஈடுபட வாய்ப்பில்லை, எனவே நிற அழகில் மட்டுமே ஈடுபடுகிருன். பின் அழகில், வண்ணத்தில் (நிறத்தில்) ஈடுபடுகிருன்; கவிதை பிறக்கிறது. ஆனுல், கவிதைச் சொற்கள் தாமாகவே வெளிவருகின்றன. நாம் அந்தச் சொற்களில் ஈடுபடுவது போலவே கவிஞனும் ஈடுபடுகிருன் போலும்! ஈடுபட்டுப் பாடிக் கொண்டே வருகையில் திடீரென்று அவன் மனத்தில் ஓர் ஐயம் தோன்றி விடுகிறது. இராமபிரானின் வண்ணத்தில் ஈடுபட்ட கவிஞன், மனித மனத்துக்குரிய இயல்பான முறையில், அந்த வண்ணத்துக்கு உவமைகள் கூறுகிருன். உவமைகளாகச் சிலவற்றைக் கூறிக்கொண்டு வரும் பொழுதே, அந்த உவமைகள் மூலம்கூடத் தான் அனுபவிக்கும் அந்தப் பேரழகைக் கூற முடியாத நிலை ஏற்படுவதை அறிகிருன் கவிஞன்.

இந்த உவமைகள், தான் அனுபவிக்கும் அனுபவத்தை வெளியிடுதற்குப் பதிலாக அதன் அளவைக் குறைத்து மதிக்

குமாறு செய்துவிட்டனவோ என்று அஞ்சுகிறுன் கவிஞன். எனவே மேலும் அது பற்றிக் கூறுவதை நிறுத்திக்கொண்டு தன் ஏலாமையை அறிவித்து விடுகிறுன்.

''வெய்யோன்ஒளி தன்மேனியில் விரிசோதியின் மறையப்
பொய்யோ எனும் இடையாளொடும் இளேயா ஞெடும் போனன்.
மையோ! மரகதமோ! மறிகடலோ! மழை முகிலோ!
ஐயோ! இவன்வடிவு என்பதோர் அழியா அழகு உடை யான்'' (கங்கைப் -1)

பொள்ளெனத் தோன்றும் கவிதையில்தான் இத்தகைய புதுமையைக் காண்டல் கூடும். திடீரென்று கவிஞனுக்குத் தன் இயலாமை புலப்படுகிறது. அப்பொழுது ஐயோ! அந்தோ! முதலிய சொற்களால் தன் ஆற்ருமையை அறிவிப்பது தவிர வேறு செயற்பாலது ஒன்றும் இல்லே.

மணிவாசகர் இறைவன் தம்மாட்டுக் கொண்ட கருணேயால் 'வினேயில் கிடந்து உழல்கின்ற தம்மை வந்து வலிய ஆட்கொண்டு, தான் இன்னன் என்று தன்னேத்தானே அறிவித்துக் கொண்டு, பிறகு ஆண்டும் கொண்டானும்!' அத்தகைய பரம கருணேக்குத் தாம் என்ன முறையில் நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதுகிருர் பெருமான். ஆனல் அவ்வாறு செய்யவில்லே என்று நினேத்தவுடன் அந்தோ! என்று சொல்வது தவிர வேறுவழியே இல்லே.

''வினேயிலே கிடந்தேனேப் புகுந்து நின்று
போது நான் வினேக் கேடன் என்பாய் போல
இனேயன் நான் என்று உன்னே அறிவித்து என்னே
ஆட்கொண்டு எம் பிரான் ஆனுய்க்கு இரும்பின் பாவை
அனேய நான் பாடேன் நின்று ஆடேன் அந்தோ!
அலறிடேன் உலறிடேன் ஆவிசோரேன்
முனேவனே முறையோ நான் ஆன வாறு
முடிவு அறியேன் முதல் அந்தம் ஆயினுனே'' (26)

கம்பநாடன் பாடலில் காட்சியளிக்கும் 'ஐயோ' என்ற சொல் ஆழ்ந்த சிறந்தனேயின் பிறகு பெய்யப்பட்டதாகும். அவனுடைய கவிதை ஆய்ந்து செய்யப்பெற்ற கவிதை (Appolonian Poetry) யாகும். ஆனல், அதே பொருளுடைய 'அந்தோ' என்ற சொல்லே மேலே காட்டிய திருவாசகத்தில்

காணும்பொழுது அது பொள்ளெனத் தோன்றிய (Dionysian Poetry) பாடல் என்பதை அறியமுடிகிறது. கம்பநாடன் உவமைகள் பல அடுக்கிய பிறகு நினைத்துப் பார்த்துத் தனது இயலாமையை அறிவிக்க 'ஐயோ' என்ற சொல்லைப் பெய்கிறான். ஆனால், மணிவாசகர், இறைவன் அருட்டிறத்தை எண்ணியவுடன் 'ஐயோ, நான் அழுது ஆடிப் பாடி அகங் கரைந்தே னில்லையே!' என்று வருந்துவதால் வெளிவரும் பாடலாகும் இது. கம்பன் பாடலில் கற்பனை, சொல்லோவியம், உவமை இவற்றிடையே 'ஐயோ' என்ற சொல் வருகிறது. இவருடைய பாடலில் உள்ளத்தின் துயரத்தில் தோய்ந்து அச்சொல் வெளிவருகிறது!

இவ்வாறு உணர்ச்சியில் மூழ்கியதன் பயனாக வெளிவரும் கவிதைகளில், ஏனைய கவிதைகளிற் காணப்பெறும் கட்டுக் கோப்பும் தொடர்ச்சியும் காணப்பெறா.

''நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி ஞாலமெல்லாம் நிகழ்வித்துப்
பெரிய தென்னன் மதுரை யெல்லாம் பிச்சதேற்றும்
பெருந்துறையாய்!
அரிய பொருளே! அவிநாசி யப்பா! பாண்டி வெள்ளமே!
தெரிய அரிய பரஞ்சோதி! செய்வதொன்றும் அறி
யேனே! (647)

இப் பாடலைச் சற்றுக் கவனிப்போமானால் ஓர் உண்மை நன்கு விளங்கும். 'நரிகளை யெல்லாம் விரைந்து செல்லும் குதிரைகளாக மாற்றி உலக முழுதும் நடக்கச் செய்து பெரிய பாண்டியனது மதுரை முழுவதும் திகைப்படையும்படி செய்த பெருந்துறைப் பெருமானே!' என்பது முதல் இரண்டு அடிகளின் பொருளாகும். மூன்று நான்காவது அடிகள் முழுவதும் விளிகள். ஆனால் ஒன்றுக் கொன்று தொடர்பில்லாத விளிகள்! மதுரைத் திருவிளையாடலைப் பாடுபவருக்கு அவிநாசிப் பெருமானின் நினைவு ஏன் வந்தது? வந்த அந்த நினைவு தொடர்ந்ததா? உடனே பாண்டி நாட்டு வெள்ளம் ஏன் நினைவிற்கு வந்தது? இவ்வாறு ஒன்றுக் கொன்று தொடர் பில்லாத நினைவுகள் வருவதே இக் கவிதை பொள்ளெனத் தோன்றியது என்பதை அறிவுறுத்துகிறது.

ஆய்ந்து செய்த கவிதைக்கும், பொள்ளெனத் தோன்றும் கவிதைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் படிக்கும் பொழுதே அறிந்து கொள்ளமுடியும். ஒன்று படிக்கும்போதே நேரிடை

யாக உள்ளத்தைச் சென்று தொடும். ஏனையது அறிவு வழிப் புகுந்து புலன் உணர்வின் உதவிகொண்டு மனத்தில் சென்று தைக்கும்.

திருவாசகம் பொள்ளெனத் தோன்றும் உணர்ச்சி வழிப் பட்ட பாடல்என்ருல், இதே மணிவாசகப் பெருமாளுல் யாக்கப் பெற்ற 'திருக்கோவையார்' ஆய்ந்து செய்த கவிதை யாகும். வேறு வகையாகக் கூறவேண்டுமாயின் திருக்கோவையார் மரபு வழிப் பாடல் (Conventional Poetry) ஆகும். இவ்வாறு பிரிவினை செய்வதால் திருக்கோவையார் மட்டம் என்று கூறுவதாக யாரும் நினைத்துவிட வேண்டா. இவை இரண்டனுள் அமைந்த அடிப்படை வேறுபாட்டைக் காட்டத்தான் இந்தப் பிரிவினையே தவிர இவற்றுள் உயர்வு தாழ்வு கற்பிப்பதற் கன்று.

ஒரே கவிஞன் இருவகைப் பாடலையும் பாடமுடியுமா என்று நினைய வேண்டா. வேர்ட் ஸ்வொர்த் டாஃபடில்ஸ் (Daffadils) சாலிட்டரி ரீப்பர் (Solitary Reaper) போன்ற பொள்ளெனத் தோன்றும் பாடல்களையும், ப்ரிலூட் (Prelude) போன்ற சிந் தித்து எழுதும் கவிதைகளையும் பாடியுள்ளார். ஷெல்லியைப் பொறுத்தமட்டில் வானம்பாடி (Skylark) ஓட் டு எ கீரிஷன் அர்ன் (Ode to a Grecian urn) முதலிய பொள்ளெனத் தோன்றும் பாடல்களையும் ரிவோல்ட் ஆஃப் இஸ்லாம் (Revolt of Islam) போன்ற ஆய்ந்து செய்யும் கவிதைகளையும் பாடியுள்ளார். எனவே திருவாதவூரர் திருவாசகத்தையும், திருக்கோவை யாரையும் பாடியதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை.

திருக்கோவையார், கோவை நூல்களுள் தலைசிறந்து நிற் கின்ற ஒன்ருகும். பாண்டிக் கோவை, தஞ்சைவாணன் கோவை, திருச்சிற்றம்பலக் கோவை (திருக்கோவை) இம் மூன்றையும் மேலெழுந்தவாரியாகப் படிப்பவர்கூட முதலி ரண்டும் நொண்டிமாடு போல் நடப்பதையும், திருக்கோவை பந்தயக் குதிரைபோல் வீறுநடை போடுவதையும் அறிய முடியும். ஆனுல் திருக்கோவையாரின் இச் சிறப்பு மணிவாசக ருடைய புலமை நயத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறதே தவிர அவரு டைய கனிந்த அனுபவத்தைத் திருவாசகம் ஒன்றுமட்டுமே காட்டிநிற்கிறது. என்ருலும் திருக்கோவையாரும் திருவாச கமும் ஒருவராலேயே பாடப் பெற்றன என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஆனுல் திருவாசகத்தில், சொல், சொல்குறிக்கும் பொருள், அது தரும் அனுபவம் என்ற மூன்றும் ஒன்ருய் விளங்கக் காண் கிரேம். திருக்கோவையாரில் சொல், அது குறிக்கும் பொருள்,

அது தரும் இன்ப அனுபவம் என்ற மூன்றும் தனித்தனியே விளங்கக் காணலாம். திருவாசகத்தின் அனுபவம் நேரிடையாகச் சொல்லாகக் காட்சிதருகிறது.

சிந்தித்தல், ஆராய்தல் இரண்டும் நிகழ்ந்த பிறகுதான் திருக்கோவையார் பாடல்கள் தோன்றின எனினும் இவை இரண்டு நிகழ்ச்சிகளும் ஏறத்தாழ ஒரே நேரத்தில் நிகழ்கின்றன. இந்த ஆராய்ச்சியின் பயனாக வெளிவருகின்ற கவிதைச் சொற்களும் உடனடியாகவே தோன்றுகின்றன. இதனை சிந்தித்தல், கருதுகோள், வெளிப்பாடு (Perception, Conception and Delivery) என்ற மூன்றும் ஒரே நேரத்தில் நிகழ்வதாகக் கூறிவிடலாம். காட்சியைக் கண்டு அதில் ஈடுபட்டுக் கருதுகோள் கொண்டு உடனேயே கவிதையாக வெளிவருகிறது. ஆனால் உணர்ச்சிப் பாடலில் இந்தக் கால இடையீடு என்பது முற்றிலும் அற்றுவிடுகிறது.

ஓர் உதாரணத்தால் இதனை விளக்கிக் கொள்ளமுடியும். உவமை, உவமத் தொகை, உருவகம் என்ற மூன்று ஏன் தோன்றின? உவமை கூறும்பொழுது மூன்று சொல் இரண்டு இடைவெளி உண்டு. 'மதி/போன்ற/முகம்' என்ற இதில் இரண்டு இடைவெளி யுளதாகலின் இந்த உணர்வு தோன்ற ஆகின்ற கால தாமதத்தைக் குறைக்க விரும்பிய கவிஞன் இரண்டு இடைவெளியை ஒன்றாகக் குறைத்து மூன்று சொற்களை இரண்டாக்கி 'மதி/முகம்' என்று கூறினான் உவமத்தொகைஎன்ற பெயரில். இன்னும் இதில் தோன்றும் தாமதத்தைக் குறைக்க விரும்பியே இடைவெளியைப் போக்குவதுடன் எண்ண ஓட்டத்தையும் மாற்றுகிறான். முதலில் மதியை நினைந்து பிறகு முகத்தை நினைப்பதற்குப் பதிலாக முகத்தை நினைந்து மதியை நினைக்கும் முறையில் மாற்றிப் போடுவதால் அதிகப்படியான உணர்வை ஊட்டமுடியும் என்று கருதிய கவிஞன் 'முகமதி' என்று இடைவெளி யற்ற உருவகத்தை உண்டாக்கினான். இதனையே தொல்காப்பியம் 'பொருளே உவமம் செய்தனர் மொழியினும் மருளறு சிறப்பின் அஃது உவமமாகும்' (உவம இயல்–9) என்று கூறிற்று. இதற்கு உருவகம் என்ற பெயர் தொல்காப்பியனார் காலத்தில் இன்றேனும் இதனால் விளையும் சிறப்பை உணர்ந்த தொல்காப்பியனார், 'மருள்அறு சிறப்பின் அஃது' என்ற அடை மொழியால் இதன் தனித் தன்மையை விளக்கிச் செல்கிறார். எவ்வாறு இடைவெளியைக் குறைப்பதால் அதிகமான உணர்ச்சியை ஊட்ட முடிகிறதோ, அதே

போலப் பொள்ளெனத் தோன்றும் பாடலில் உணர்ச்சியை விரைவாகவும் அதிகமாகவும் ஊட்ட முடிகிறது.

ஒரு புலவனுடைய புலமை நயத்தை அறிதற்கு, அவன் பெய்யும் உவமைகள் நல்ல சான்றுக ளாகும். ஒரே பொருளுக்குப் பலர் உவமை கூறி இருப்பினும் கூறுவானுடைய விரிவான அனுபவத்திற் கேற்ப அது சிறந்து விளங்கக் காணலாம். ஒரே பொருளை இருவர் கண்டாலும் இருவருடைய மனத்திலும் தோன்றும் எண்ணங்கள் வெவ்வே றுனவையாய்த்தான் இருக்கும். உதாரணமாக ஒன்றைக் காணலாம்: கண்ணபிரானுடைய திருவாயை ஆண்டாள் நினைக்கின்றார். 'கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ?' (நாச்சியார் திருமொழி -7-1) என்று அவர் பாடுகிறார். வில்லிபுத்தூரார் அதே வாயை நினைத்து 'அளைகமழ் பவள வாயனை' என்று பாடுகிறார். அதே கண்ணனுடைய அதே வாயைத் துரியோதனன் கண்டு 'முடை எடுத்த நவநீதம் தொட்டுண்டு கட்டுண்டு' (14-ஆம்போர் —172) என்று பாடுகிறான். ஒருத்திக்குக் கமலப்பூ நாறிய வாய், மற்றொருவருக்கு வெண்ணெயின் மணம் வீசும் வாயாகக் காட்சி தருகிறது. மூன்றாவது ஒருவனுக்கு நாற்றம் பிடித்த வெண்ணெயைத் திருடி உண்டதால் நாற்றம் அடிக்கும் வாயாகிறது. பொருள் ஒன்றே யாயினும் காண்பார் அனுபவத்திற் கேற்ப அதன் இயல்பு மாறுபடுவது உண்மையாயின் உவமை பேசுவதிலும் இந்த மாறுபாடு இருக்கத்தானே செய்யும்?

உவமை பேசுவதிலும் புலவனுடைய அனுபவம் வெளிப்படுகிறது. நெற் பயிர் விளைந்து - முற்றித் தலை சாய்ந்து நிற்பதும், தூங்கு மூஞ்சி மரத்தின் இலைகள் மாலை நேரத்தில் வளைந்து உறங்குவதுபோல் நிற்பதும் நாம் கண்ட காட்சிகள் தாம். ஆனால் இவற்றுக்கு உவமை கூறுவதிலும், அந்தந்தப் புலவனுடைய மன நிலை, அவன் எதனைப் பெரிதாகக் கருதுகிறான் என்பது பற்றிய குறிப்பு ஆகியவை நமக்குக் கிடைக்கின்றன.

'தம்புகழ் கேட்டார்போல் தலை சாய்த்து மரம் துஞ்ச' (நெய்தற்கலி—2) என்ற, உவமை சங்கப்பாடலாகிய நெய்தற் கலியில் காணப்படுகிறது. இதேபோன்று நெற்பயிர் விளைந்து முற்றி வளைந்திருப்பதைக் கூறவந்த சிந்தாமணி ஆசிரியர்,

'கல்விசேர் மாந்தரின் இறைஞ்சிக் காய்த்தவே'

என்று பாடுகிறார். இவற்றுள் கலித்தொகையின் உவமை மனிதப் பண்பாட்டின் உயர்வை அறிவுறுத்தி நிற்கிறது. கல்வி

சேர் மாந்தர் வணக்கம் இல்லாமலும் இருத்தல் கூடும். வெறுங் கல்வி பண்பாட்டைத் தந்துவிடாது. எனவே கல்வியுடன் பண்பாடும் கூடியவழியே தலை சாய்த்தல் ஏற்படுகிறது. இதனை விட யாராக இருப்பினும் தம் புகழ் தமக்கு நேரே பேசப்படும் பொழுது தலை சாய்ப்பர் என்ற கருத்தை உவமையாகக் கூறிய சங்கப் பாடல் சிந்தாமணியினும் சிறந்தது என்று கூறினுல் தவறு இல்லை.

இதே நெற்பயிர் வளைந்து நிற்பதற்குச் சேக்கிழார் காட்டுகின்ற உவமை அவர் பக்திச் சுவையில் திளைப்பது மட்டுமன்றி அதனைப் பாடவும் வல்லவர் என்பதை அறிவுறுத்துகின்றது.

''பத்தியின் பாலர்ஆகிப் பரமனுக்கு ஆளாம் அன்பர்
தத்தமில் கூடினுர்கள் தலையினுல் வணங்கு மாபோல்
மொய்த்த நீள் பத்தி யின்பால் முதிர்தலை வணங்கிமற்றை
வித்தகர் தன்மைபோல விளைந்தன சாலி எல்லாம்''
(நாட்டுச் சிறப்பு-22)

இவ்வாறு தோன்றும் உவமைகள் அப் புலவனுடைய மனத்தில் எந்த ஒரு கருத்து வலுவாக இடம் பெற்றுள்ளதோ அதிலிருந்தே அவை பிறக்க அதிக வாய்ப்பு உண்டு. செறிந்த இருளுக்கு உவமை கூறவந்த சேக்கிழார்,

'வஞ்ச மாக்கள்தம் வல்வினையும் அரன்
அஞ்செழுத்தும் உணரா அறிவிலார்
நெஞ்சம் என்ன இருண்டது நீண்டவான்'
(தடுத்து — 159)

என்று பாடுவார். இப் புலவர் பெருமக்களுடைய உவமைகளை எல்லாம் தொகுத்துக்கூட எழுதிப் பார்க்கும் பழக்கம் நம்மாட்டு இல்லை. என்ருலும் தமிழ் வாழ்க என்று கூக்குரல் இடுவதாலேயே தமிழ் வாழ்ந்துவிடும் என்று கருதும் பண்பாளர் நாம்.

ஓர் உவமையைப் பயன்படுத்தும் போது அதில் ஏற்படுகின்ற குற்றங் குறைகள் எவையேனும் உண்டா என்று ஆராய்ந்து பார்த்துப் பயன்படுத்துவதே சிறப்பாகும். மணிவாசகர் காட்டும் உவமைகள் சிலவற்றைக் காணலாம்.

''மையிலங்குநற் கண்ணி பங்கனே!
வந்தெ னைப்பணி கொண்ட பின்மழக்
கையி லங்குபொற் கிண்ண மென்றலால்
அரியை என்றுனைக் கருது கின்றிலேன்'' (96)

இறைவன் தம்மாட்டுக் கொண்ட அருள் காரணமாக அவரை அடிமை கொண்டான் ஆயினும் தம் அறியாமை காரணமாக அவனுடைய அருமைப்பாட்டையும் அவன் எவ்வளவு அரிய பொருள் என்பதனையும் நினைத்தும் பார்க்கவில்லை என்று கூற வருகிறார் பெருமான். ஆனால் இத்துணைக் கருத்தையும் விரித்துக் கூறாமல் 'மழக் கை யிலங்கு பொன் கிண்ணம்' என்ற உவமையைத் தருவதன் மூலம் மாபெரும் உண்மைகளை அறிவித்து விடுகிறார். இறைவன் பொற்கிண்ணம் போல்வான். மாசுமறு வற்றது பொன்னாகலின் அவனுடைய தன்மைக்கு அது உவமையாயிற்று. பொன் பயன்படுதற்காக கிண்ணத்தின் உருவம் பெற்றதுபோல இறைவன் அருள் புரிதற்காக மானுட வடிவு தாங்கி வந்தான். பொன், கிண்ண வடிவு பெற்றாலும் பெறு விட்டாலும் பொன்னுக்கு எவ்விதப் பயனும் இல்லை. அதுபோல மானுடவடிவந் தாங்கி வந்ததால் இறைவன் அடையும் பயன் யாதொன்றும் இல்லை. பொற்கிண்ணத்தில் சோறு உண்பதால் உண்பார்க்கு மனமகிழ்ச்சியே தவிரக் கிண்ணத்திற்கு எவ்விதப் பயனும் இல்லை. அதுபோல மானுட வடிவு தாங்கித் திருவாத வூரரை ஆண்டு கொண்டமையின் பயன் பெற்றவர் வாதவூரரே தவிர இறைவன் அல்லன். இதே கருத்தைப் பின்னரும் பேசுகிறார் 'தந்தது உன் தன்னைக் கொண்டது என் தன்னைச் சங்கரா யார்கொலோ சதுரர்? அந்த மொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்யான் யாது நீ பெற்றது ஒன்று என்பால்?'' (395) என்ற திருவாசகத்தில்.

இறைவனைப் பொற்கிண்ணம் என்று கூறியதில் இத்துணைப் பொருளும் அடங்கும். இனித் தம்மை 'மழக் கை' அதாவது மிக இளங்குழவியின் கைகளுக்கு உவமை கூறுவதன் மூலம் பல கருத்துக்களைப் பெற வைக்கிறார். இளங் குழந்தை என்பதை விட 'மழ' என்ற சொல்லில் இன்னும் அதிகமான இளமை வெளிப்படுகிறது. இளமையில் நிற வேற்றுமையாவது அறியக் கூடும். ஆனால், மழப்பருவம் என்பது நான்கு திங்கட்கும் குறைவான பருவம் என்பதாகும். நான்கு திங்கட்கும் குறைவான பருவம் என்று கொண்டால் அப்பொழுது கையில் உள்ள பொற்கிண்ணத்தின் நிறத்திற்கூட ஈடுபடமுடியாத பருவமாகும். எனவே கையில் உள்ள பொற்கிண்ணத்தின் நிறம், மதிப்பு, சிறப்பு, வடிவம் ஆகிய ஒன்றையும் அறியாத சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. அதைப் பொருளுக்கு ஏற்றிப் பார்க்கும்போது தம்மை ஆண்டுகொண்ட இறைவனின் வண்ணம், மதிப்பு, சிறப்பு, வடிவம் ஆகிய ஒன்றையும் தாம் அறியவில்லை என்ற கருத்தையும் அடிகள் பேசுகிறார். அம்மட்டோடு இல்லை. அதே

போன்று அடிகளார் இறைவனின் பண்புகளேயும் அவன் கருணையையும் அறியாதது மட்டுமன்று; அறிய முயலவு மில்லை என்ற ஆழ்ந்த பொருளும் இந்த உவமையில் காணக்கிடக்கின்றன. ஆழ்ந்த புலமையில் உவமை கூறப்படும் பொருள் கவிஞனுடைய ஆழமான சிந்தனையைப் பலவிதத்திலும் எடுத்துக் காட்டுவதாய் அமைகின்றது.

இனி மற்ருேர் உவமையைக் காணலாம்.

''இருதலைக் கொள்ளியின் உள்எறும்பு ஒத்து நினைப்பிரிந்த
விரிதலை யேனை விடுதிகண்டாய்...'' (113)

இரண்டு பக்கமும் தீப் பிடித்தபொழுது நடுவே ஓர் எறும்பு அகப்பட்டுக் கொண்டதாக உள்ள உவமை மிகப் பழையதுதான். 'இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு' எனப் பேசுதல் உண்டு. ஆனல் இந்த உவமையில் ஒரு சிறு குற்றம் உண்டு. இருதலைக் கொள்ளியின் இடையே அகப்பட்ட எறும்பு தப்பித்துக் கொள்ளும் வழி ஒன்றுண்டு. நெருப்பு நெருங்கி வர வர எறும்பு துடித்துக் கால்களின் பற்றை விட்டு விட்டால் கீழே வீழ்ந்து பிழைத்துக் கொள்ள வழி உண்டு. இந்தக் குற்றத்தை நீக்கி அந்தப் பழைய உவமையை அடிகள் கையாள்கிருர். உள்ளே துவாரமுடைய குச்சி; அதன் இரு பக்கத்திலும் நெருப்பு; எறும்பு துவாரத்தினுள் இருக்கிறதாம். எத்துணைத் துடித்தாலும் எறும்பு பிழைக்கும் வழியே இல்லை. இதைத்தான் 'இருதலைக் கொள்ளியின் உள் எறும்பு' என்று குறிக்கிருர் அறிஞராகிய வாதவூரர். அனுபவிக்கின்ற துன்பம் இறுதிவரை விடாது நிற்றலைக் குறிக்க இதனைவிடச் சிறந்த உவமை கூறல் இயலாது.

'வெள்ளத்துள் நாவற்றி யாங்குன்
அருள்பெற்றுத் துன்பத்தின்றும்
விள்ளக்கிலேனை விடுதிகண்டாய்'——(118)

வெள்ளத்துள் கிடந்தும் நாக்கு வறண்டதுபோல் என்று இதற்கு உரை கூறியுள்ளனர். இவ்வாறு கூறினல் வெள்ளத்துள் இருந்து கொண்டு அதனைக் குடிக்காமல் இருக்கும் குற்றம் கிடப்பவனையே சாரும். அவ்வாறு பொருள் கொண்டால் அது அடுத்த அடியோடு நன்கு பொருந்துமாறு இல்லை. நின் அருளைப் பெற்றும் துன்பத்தினின்றும் விடுபட்டேனில்லை என்று முதலடியின் பிற்பகுதிக்கும் பொருள்கூறப் பெறுகிறது. இவ்வாறு கூறுவதால் இரண்டு தவறுகள் நேர்கின்றன. 'திருவருள் பெற்றும் துன்பந் தொலைந்திலேன்' (தருமை ஆதீனப் பதிப்பு 118-ஆம்

பாடல் குறிப்புரை) என்று கூறினல் அத் திருவருள் இத் துன்பத்தை போக்க முடியவில்லை என்றல்லவோ பொருளாகிறது. மேலும் பாடல் 'அருள் பெற்றும் துன்பத்தினின்றும் விள்ளக்கிலேன்' என்று இல்லை. உம்மை இல்லாமல் 'அருள் பெற்றுத் துன்பத்தினின்றும் விள்ளக்கிலேன்' என்றுதான் உளது. அதாவது அருளைப் பெற்று அதன் பயனாகத் துன்பத்தினின்றும் விடுபடவில்லை என்ற முறையில்தான் பாடல் அமைந்துள்ளது.

அவ்வாறுயின் இந்த உவமைக்கு எவ்வாறு பொருள் காண்பது? நாவற்றி என்பது நீர் மேல்வாழும் நான்கு கால்களும்நீண்ட தலையும், கருமைநிறமும் உடைய ஒரு பூச்சி. நீர்மேல் அதனைக் கிழித்துக்கொண்டு ஓடும் இயல்பினது. இதனை 'நாவத்திப் பூச்சி' என்பர். வெள்ளத்தின் மேல் நாவத்திப் பூச்சி கிடப்பதால் வேண்டுமான அளவு நீர் குடிக்கலாம் என்று கண்டார் எல்லாம் கருதுவர் எனினும் அப் பூச்சி அந்த வெள்ளத்தைப் பயன்படுத்தி எவ்விதப் பயனையும் பெறவில்லை. அதுபோல நின் அடியார் நடுவுள் திளைப்பதாகப் பிறர் எண்ணினலும் உண்மையில் நின் திருவருள் பெற்றுத் துன்பத்தினின்றும் விடுதலை பெறவில்லை. திருவருள் பெறவில்லை என்பது எங்ஙனம் தெரிகின்றது? துன்பத்தினின்றும் விடுதலை பெருமையே திருவருள் பெறவில்லை என்பதை அறிவிக்கின்றது என்ற ஆழ்ந்த கருத்தை உள்ளடக்கியே இந்த உவமை பேசப்பட்டுள்ளது. உன் திருவருள் இருந்தும் யான் அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை என்ற கருத்தைப் பின்னருங்கூறுகிருர். ஆதலின் நாவற்றிப் பூச்சியைப் போல அடியாரிடை இருந்தும் யான் அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை என்ற பொருளே சிறப்புடையது போலக் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு பொருள் கொள்ள வேண்டுமாயின் வெள்ளம் என்பதை இறைவன் தலைமையிற் கூடியிருந்த அடியார் கூட்டமாகக் கொள்ள வேண்டும். வெள்ளத்துள் இருந்தும் நாவற்றி அதனுல் பயனடையாதது போல அடியார் நடுவுள் இருந்தும் திருவருளைப் பெறவில்லை என்ற பொருள் நேரிதாகச் செல்கிறது.

இனி இப் பெருமானின் புலமைத் திறத்தைக் காட்டக்கூடிய இரண்டு உவமைகளைக் காண்டல் வேண்டும்.

> ''ஆனைவெம் போரிற் குறுந்தூறு எனப்புலனுல் அலைப்புண்
> டேனையெந் தாய் விட்டிடுதி கண்டாய்...(125)

> ''எறும்பிடை நாங்கூழ் எனப் புலனுல் அரிப்புண்டு அலந்த
> வெறுந் தமியேனை விடுதிகண்டாய்...'' (129)

பொறி புலன்களால் துன்புறுகின்ற மனிதனைக் குறிக்கவே இந்த இரண்டு உவமைகளும் பேசப்பெறுகின்றன. ஆனால் இரண்டு உவமைகளுக்கிடையே எத்துணை வேறுபாடு? முதலாவதை எடுத்துக் கொள்வோம். யானைகள் இரண்டு சண்டை இடுகின்றன. அவற்றின் காலடியில் பட்ட புதரின் கதி என்ன ஆகும்? யானையின் எடை முழுவதும் அதன் கால்களின் வழிப் புதர்மேல் தாக்குகிறது. இதில் ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால் புதரை மிதித்து அழிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் யானைகட்குத் துளிக்கூட இல்லை. அவை தம் வேலையைப் பார்க்கின்றன.[1] ஆனால் அவற்றின் காலடியிற்பட்ட புதர் படுகின்ற பாடு சொல்லுந் தரத்ததன்று. புதரின் வலியை நோக்க யானையின் வலி மிகப் பெரிதாயினும் இப்புதர் யானை மிதிப்பதால் அவதியுறுமே தவிர அழிவதில்லை. அதேபோலப் புலன்கள் தொல்லை தருதலால் மனிதன் அழிந்துவிடுவ தில்லை. ஆனால் படும் தொல்லை மிகப்பெரிது. பல சமயங்களில் இத் தொல்லையை விட இறப்பதே மேல் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. பொறிகள் தரும் பெரிய தொல்லைகளை, அவற்றைக் கடக்க முடியாமற்படும் அவத்தையை, இந்த உவமை மூலம் விளக்கியருளிய வாதவூரர் அடுத்துக் காணப்படும் பாடலில் உவமையை மாற்றி விடுவதன் மூலம் மற்றோர் அரிய உண்மையை விளக்குகிறார்.

இந்த அடியில் வரும் உவமை சிந்தித்துப் பார்ப்பதற்குரியது. எறும்புகளின் இடைப்பட்ட நாங்கூழ் (புழு) இங்கு உவமையாகிறது. புழுவை எறும்புகள் அரிப்பதைப் பார்த்திருந்தால் தான் திருவாசகத்தின் அருமைப்பாட்டை உணர முடியும். புழுவோ எறும்புகளை நோக்க வடிவில் மிகப் பெரியது. ஆனால் பல எறும்புகள் ஒன்றுகூடி உயிருடன் இருக்கும் புழுவைக் கொட்டிக் கொட்டி வதை பண்ணுவதையும் அவற்றின் இடைப்பட்ட அப்பாவியான புழு, துடிப்பது தவிர வேறு ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாமல் அவதிப்படுவதையும் இவ்வுவமை மூலம் காட்டுகிறார் பெரியார். ஒரு புழுவைப் பல எறும்புகள் அரிப்பதுபோல ஒரு மனிதனை ஐந்து பொறிகள் அலைக்கழிக்கின்றன. அந்த எறும்புகளும் ஒரே திசையில் அல்லது பக்கத்தில் புழுவைத் துன்புறுத்துவதில்லை. ஆளுக்கொரு பக்கமாக இழுத்து வதை பண்ணும். அதுபோல ஐந்து பொறிகளும் அவற்றின் மூலமாகிய புலன்களும் ஆளுக் கொருபக்கம் இருந்து வதை பண்ணுகின்றன.

---

1. அகநானூறு 8-ம் பாடல் இறைச்சிப் பொருள் காண்க.

யானையால் மிதிப் புண்ணுவதற்கும் எறும்புகளால் கடிபடுவதற்கும் வேறுபாடுண்டு. முதலாவது பெரிய அவஸ்தை, பின்னது சிறுசிறு துயரமாயினும் பல கடிகளால் மொத்தத் துயரம் பெரிதாகிறது. இரண்டாவது உவமையால் புலன்கள் தரும் சிறுசிறு தொல்லைகளை அடிகள் காட்டுகிருர். மாபெரும் கவிஞராகிய அவர் பயன்படுத்தும் சொற்களும் அதற்கேற்ப அமைந்த அற்புதம் படித்துப் படித்து மகிழ்தற்குரியது. 'ஆனை போன்ற புலன்களால் அலைப்புண்டு' என்று முதற்பாடலில் பாடிய பெருமான் எறும்புகளைப் பற்றிக் கூறுகையில் 'எறும்புகள் போன்ற புலன்களால் அரிப்புண்டு' என்று பாடுகிருர். அலைப்புறுதல் ஒருவகைத் துயரம்; அரிப்புறுதல் ஒருவகைத் துயரம். ஒரே வகையான புலன்கள் பொறிகள் சில சமயம் நம்மை அலைத்தும், இன்னும் சில சமயங்களில் அரித்தும் துன்புறுத்துதலை எத்துணை அழகாக உவமைகள் மூலம் காட்டிவிடுகிருர். பெருமானுடைய புலமை நயத்திற்கு இவற்றினும் வேறு சான்று வேண்டுமோ?

பெருமானின் இந்த இரண்டாவது உவமை மூலம் காட்டப் பெற்ற அனுபவத்தை நம் காலத்து வாழ்ந்த கவிஞனுகிய பாரதி பாடிக் காட்டுகிருர்.

''சின்னக் கவலைகள் என்னைத் தின்னத் தகாதென்று
நின்னைச் சரண் அடைந்தேன்''

என்றுபாடுகிருர். சின்னக் கவலைகள் ஆளை ஒரேவழியாக அழித்து விடுவதில்லை. அப்படியானுல் தொல்லைவிட்டது என்று இருந்து விடலாம். ஆனுல் அவை ஆளை அழித்துவிடாமல் அல்லது விழுங்கி விடாமல் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மென்று தின்னத் தொடங்குகின்றன. எனவேதான் 'தின்னத் தகாது' என்ற அருமையான சொல்லால் பாரதி இதனைக் காட்டுகிருர்.

கவிதைகளின் பொருள் நேரிடையாக விளங்கிவிடும் பொழுது நாம் நின்று நிதானித்து ஏன் என்ற வினுவை எழுப்புவதில்லை. அவ்வாறு எழுப்பினுல் மிக அழகிய பொருள் கிடைக்கும்.

''பெருநீர் அறச்சிறுமீன் துவண்டாங்கு நினைப் பிரிந்த
வெருநீர்மை யேனைவிடுதிகண்டாய்''...(130)

என்ற பாடலில் பெருநீர் என்றும் சிறுமீன் என்றும் அடிகள் அடை தந்து பேசுவது ஏன்? சிறுமீனுக்குச் சிறு அளவு நீர்

போதுமே! அவ்வாறு இருக்க பெருநீர் அற்ற குளத்தில் சிறுமீன் வாழுவது போல என்று கூறுவதன் நோக்கம் என்ன? பெரிய மீனுனுல் பெரிய அளவு நீர் வேண்டும். சிறிய இந்த மீனுக்குக் கூடப் போதிய அளவு பெரு நீர் இருந்த குளத்தில் இல்லாமற் போனது விந்தைதான். இறைவன் திருவருள் பெருநீர் போல இருப்பினும் இந்தச் சிறுமீன் அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில்லை. அதற்கு வேண்டியது சிறிய அளவு நீர்தான். ஆனுல் இப்பொழுது பெருநீர் வற்றிவிட்டது. எவ்வளவு வற்றியது! முற்றிலும் வற்றிவிட்டால் சிறுமீனும் அழிந்து ஒழிந்துவிடும். ஆனுல் சிறுமீன் சாவதற்குரிய அளவுநீர் வற்றவுமில்லை; அது வாழ்வதற்குரிய தேவையான தண்ணீரும் இல்லையாம். சாகவும் விடாமல் வாழவும் விடாமல் இருக்கும் அவல நிலைக்கு இது சிறந்த விளக்கமாகிறது.

இத் திருவாசகத்தைப் படித்துத் தானே யாதோ பாரதியார் 'உன் வெள்ளக் கருணையிலே அன்னுய் இந்நாய் சிறு வேட்கை தவிராதோ' என்று பாடுகிருர். இதே போல மற்ருேர் கவிதையிலும் உவமை மூலம் மிகச் சிறந்த கருத்தை விளக்குவதைக் காணலாம்.

அடியார்கள் இடையே தோன்றிய தலைவன் திருப்பெருந்துறையில் இவரை ஆட்கொண்டான். ஆனுல் முழுவதுமாக இவர் விரும்புகிற முறையில் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இவரைப் பூதலத்திடை இருத்திவிட்டு மறைந்துவிட்டான். அவன் ஆட்கொண்டதால் ஏற்பட்ட மாற்றம் உள்ளே நடைபெற்றுக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. ஆனுல் புறத்தே அதனுடைய அடையாளம் ஒன்றுந் தெரியவில்லை யாகலின், கண்டவர்கள் இவருள் நிகழும் மாற்றத்தை அறியாமல் ஏசுகிருர்கள். இந்நிலையை நீக்க வேண்டுகிருர் பெருமான்.

இவருள் மாற்றம் நடைபெறுகிறது. ஆனுல் அது புறத்தே காணப்படவில்லை யாகலின் காண்பவர்கள் பழைய அமைச்சராகிய திருவாதவூர ராகவே இவரை நினைக்கின்றனர். இதனை எவ்வாறு வெளியிடுவது? ஓர் அற்புதமான உவமை மூலம் அடிகள் இதனைக் கூறி விடுகிருர். பாலில் பிறைக் குற்றியாகி விட்டது. ஏறத்தாழப் பத்துமணி நேரத்தில் அது தயாராகிவிடும். அதில் நெய் அல்லது வெண்ணெய் திரண்டுவிடும்; உண்மை தான். ஆனுல், அந்தப் பத்து மணி நேரமும் அதை அருகில் வைத்துக் கொண்டு பார்த்துக் கொண்டே இருந்தால் கூட வெண்ணெய் திரள்வதைக் காணமுடியுமா? முடியாதன்ருே?

ஒருவேளை இரசாயன மாற்றம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற அந்தப் பாலினுள் ஒரு கிருமியாக நுழைந்து சென்ருல் நடைபெறும் மாற்றத்தைக் காண்டல் கூடும். மாற்றம் நடைபெறுவது தெரியாத காரணத்தால் பால் தயிராக ஆகவில்லையே என்று கூறுவது அறிவுடைமை யாகாதன்ரூே?

தம்மாட்டு நிகழும் அகமாற்றத்தை உலகினர் காணமுடியாமல் பழைய வாதவூரராகவே நினைத்து ஏசும் மக்களையும் அவர்கள் அறியாமையையுங் காட்ட விஞ்ஞானியாகிய மணிவாசகர் ஓர் உவமையைக் கையாள்கிருர்.

“..........................
கரைசேர் அடியார் களிசிறப்பக்
காட்சி கொடுத்துன் அடியேன்பால்
பிரைசேர் பாலின் நெய்போலப்
பேசா திருந்தால் ஏசாரோ?” (380)

பிரைசேர் பாலின் நெய்யை உவமையாக்குவதன் மூலம் தாம் பெற்றுள்ள அனுபவத்தையும் அதை அறியமுடியாத பிறருடைய அறியாமையையும் அற்புதமாக விளக்கியமை காண்டல் வேண்டும்.

ஏனைய கவிஞர்கள் கூருத ஓர் உவமையை அடிகள் பல இடங்களிற் பேசுகிருர். ‘நாயைக் குளிப்பாட்டி நடுவீட்டில் வைப்பதுபோல’ என்பது பழமொழியாகப் பிற்காலத்தில் வழங்குவதை நாம் அறிவோம். இதனை அடிகள் பல இடங்களில் பயன்படுத்துகிருர்.

‘நாயினுக்குத் தவிசு இட்டு’ — (32)
‘நாய்மேல் தவிசிட்டு’ — (234)
‘நான் யார் அடி அணைவான் ஒரு
நாய்க்குத் தவிசிட்டு இங்கு’ — (505)

இம் மூன்று இடங்களில் நாய்க்கு ஆசனம் இடுதல் இரண்டு இடங்களிலும் நாயின்மேல் ஆசனம் இடுதல் ஓரிடத்திலும் பேசப்படுகிறது. தகுதி இல்லாதவர்கட்குப் பொறுப்பைத் தந்து அதிகாரம் செய்யுமாறு செய்தல் நாய்மேல் தவிசு (ஆசனம்) இடுதல் போலவும், தகுதி அற்றவர்களை உயர்ந்த இடத்தில் இருக்குமாறு செய்தல் நாய்க்குத் தவிசு இடுதலாகவும் கொள்ளலாம். அடிகள் அமைச்சராக இருந்தமையின் பெற்ற அனுபவத்தாலேயே இந்த உவமைகள் வந்துள்ளன என்று நினைப்பதில் தவறு இல்லை.

பொறுப்பு வாய்ந்த பதவிகளைத் தகுதி அறியாமல் சுமத்தியும், தகுதியற்றவர்களை அளவு மீறி மரியாதை செய்தும் வாழ வேண்டிய சூழ்நிலை, அவர் வகித்த பெரும் பதவி காரணமாகச் செய்ய வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கலாம். அதனுல் மனம் புழுங்கிய அடிகளாருக்கு இந்த உவமை அடிக்கடி நினைவில் வந்திருக்க வேண்டும். ஆகவேதான் மூன்று இடங்களில் இதே உவமையைப் பேசியுள்ளார். நாய்க்குத் தவிசு இடுவதால், நாய்க்கு இல்லாத பெருமை தரப்படுகிறது. நாய்மேல் தவிசு இடுவதால் தவிசின் மதிப்புக் குறைக்கப்படுகிறது.

கவிதைக்குரிய கற்பனை முதலியவற்றைப் பக்திப் பாடலாகிய திருவாசகத்தில் காணமுற்படுவது சரியன்று. ஆனுலும் அற்புதமான ஒரு முற்றுருவகம் செய்யப்படுவதைக் காணலாம். திரு அண்டப்பகுதியில் திருப்பெருந்துறை இறைவன் மழை பொழியும் மேகமாக உருவகம் செய்யப் பெறுகிருன். 66வது அடியிலிருந்து 95 அடிவரை ஒரே உருவகம் கொண்டு செல்லப் படுகிறது.

''ஆனந்தக் கடலாகிய இறைவன் கரிய மேகம் போல் திருப்பெருந்துறை என்னும் மலையில் தவழ்ந்து மின்னி, ஐம்புலன்கள் என்னும் பாம்புகள் பயந்து ஓடவும், துயரமாகிய கோடை ஒழியவும் எம் பிறவிமேற் கொண்ட கோபத்தால் அதைப் போக்கவும் இடித்து, இனிய அருள் என்னும் மழைத் துளிகளைப் பெய்து, துன்பமாகிய குளம் நிறைதலால் அதனை மாற்றி, ஆறு பிற சமயங்கள் என்று கூறப் பெறும் கானல்நீரை நம்பிவரும் மான்கணம் அச் சமயங்களின் மூலம் அமைதி பெற முடியாதது போலப் பேய்த்தேரினைக் கண்டு மருண்டு நிற்கையில், திருவருள் மழை இருகரை பொருது ஓடி எங்களுடைய இருவினை என்ற மரங்களை வேருடன் பறித்துச் சென்று அருச்சனை என்ற வயலில் அன்பு என்ற வித்தை இட்டுத் தொண்டர் என்ற உழவர்கள் பயனடையும்படி பொழியும்'' என்ற கருத்தில் கீழ் வரும்பகுதி அமைந்திருத்தலைக் காண்க.

> ''பரமா னந்தப் பழங்கடல் அதுவே
> ....
> அண்டத்து அரும்பெறல் மேகன் வாழ்க''
>
> (அண்டம் 66—95)

இத் தகைய அரிய ஓர் உருவகம் பாடிய அப் பெருமானின் புலமை நயம் அறிந்து அனுபவிக்க வேண்டிய ஒன்ருகும்.

இனி இப் பெருமான் இயற்றிய திருக்கோவையார் பற்றியும் சிறிது காண்டல் வேண்டும். திருக்கோவையார் என்று கூறினவுடனேயே திருவாசகம் பாடிய ஒரு பெருமகனுர் அதே வாயால் சிற்றின்ப நூலாகிய கோவை பாடியிருத்தல் கூடுமா என்ற ஐயந் தோன்றுகிறது சிலருக்கு. திருவாசகத்தில் பெரிதும் ஈடுபட்ட ஜீ. யூ. போப் போன்றவர்கள் கோவை, அடிகள் பாடியதன்று என்ற முடிவுக்கே வந்துவிட்டனர். இந்த நாட்டிலும் இடைக் காலத்தில் அப்படி ஒரு கட்சி தோன்றி இருத்தல் தேண்டும். அதனுல்தான் திருக்கோவையாருக்கு உரை எழுதிய பேராசிரியர் காலத்தில் இல்லாத ஒரு புது வழக்குப் பிற்காலத்தில் தோன்றிற்று. அதாவது திருக்கோவையாருக்குப் பேரின்பப் பொருள் கூறும் வழக்கு ஏற்பட்டது. இவ்வாறு கூறுவதன் மூலமாகத் திருக்கோவை மணிவாசகர் பாடியதுதான் என்ற கொள்கையையும் நிலைபெறச் செய்து அதே நேரத்தில் சிற்றின்பம் பற்றிய நூலை அவர் பாடி இருப்பாரா என்று வினவுவார்க்கும் விடை கூறுகின்ற முறையில் இப் புதிய கரடியைப் புகுத்தினர் எனலாம்.

அகப்பொருள் பற்றிய பாடல்கள் பக்தி இலக்கியத்தில் நிரம்ப இடம் பெற்றுள்ளன. தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிரப் பிரபந்தம் ஆகிய அனைத்திலும் அகப்பொருள் துறையில் அமைந்துள்ள பாடல்கள் ஏராளமாக உள்ளன. அதினிலும் ஒரு தனிச் சிறப்பைக் காணலாம். சைவ சமய குரவர் நால்வரிலும் காதல்பற்றி உணரமுடியாத இளங் குழந்தையாவார் திருஞான சம்பந்தர். பன்னிரண்டு ஆழ்வார் பெருமக்களுள்ளும் மிக இளமைப் பருவத்திலேயே புளி நிழலில் அமர்ந்து பாடியவர் நம்மாழ்வார். ஆனுல் தேவாரம், பிரபந்தம் என்ற இரு தொகுப்புகளிலும் அகப்பொருள் தொடர்பான பாடல்களை அதிகம் பாடியவர்கள் இளங் குழந்தைகளாகிய திருஞானசம்பந்தரும், நம்மாழ்வாருமே யாவர். இருவரும் பாடிய முதல் பதிகத்திலேயே அகப்பொருள் தொடர்புடைய பாடல்கள் உள்ளன. இவை பாடப்பெற்ற காலத்தில் ஞானசம்பந்தரும் நம்மாழ்வாரும் மூன்று வயதைக் கூடத் தாண்டவில்லை.

இவ்வாருனல் இதற்கு ஏதாவது ஒரு காரணம் இருத்தல் வேண்டும். அகத்துறைத் தொடர்பான பாடல்கள் பக்தி இலக்கியத்தில் இடம்பெறுவதைத் தவருக எண்ணுத காரணத்தால் தான் தேவாரம், பிரபந்தம் என்பவற்றில் இவை இடம் பெற்றன. அப்படியானுல் தமிழர் என்ன கருத்தில் அகத்துறைப் பாடல்கட்குப் பக்தி இலக்கியத்தில் இடந் தந்தனர் என்பதை ஆராயவேண்டும்.

மிகப் பழங் காலத்திலேயே பால் உணர்ச்சி (Sex instinct) மிகவலுவானது என்றும் அதனை அடக்கிவிடுதல் என்பது எளிதானது அன்று என்றும் இத் தமிழர் கண்டனர். அப்படியானல் அதனை அடக்காமலேயே விட்டுவிடலாமா என்ற வினவிற்குப் பலரும் விடைகாண முற்பட்டனர். பொறி உணர்வுகளை அடக்க முற்பட்டுக் காடுகள் சென்று கன சடைவைத்துத் துறவு மேற்கொண்டவர்களுங் கூடப் பலசமயங்களில் இதில் தோல்வியே கண்டனர் என்பதை அறிதற்கு நீண்ட தூரம் செல்லத் தேவை இல்லை. விசுவாமித்திரர் மேனகை போன்ருர் கதைகளே சான்று பகரும். மிக உக்கிரமான தவஞ் செய்பவர்கள் தவத்தைக் கலைப்பதற்காகவே ஒருமகளிர் படையை இந்திரன் வைத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இவற்றை எல்லாம் மனத்துட் கொண்ட திருமூலர்.

'ஐந்தும் அடக்கு அடக்கு என்பர் அறிவிலார்
ஐந்தும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை'

என்று கூறிப் போனர்.

அடக்க முடியாதது என்ற காரணத்திற்காக இவற்றை அவை போம்வழி விட்டுவிடவேண்டும் என்றும் நம்மவர் கூறவில்லை. இவற்றை எதிர்த்து நின்று முரட்டுத்தனமாக அடக்கி விடுகிறேன் என்று புறப்படுதலும் பயனற்ற செயலாகும். இதன் இயலாமையை அறிந்த இத் தமிழர் இப் பொறிபுலன்களை தம் வழிப்படுத்த ஒரு சிறந்த முறையைக் கையாண்டனர். அவை போகின்ற வழியில் ஓரளவு விட்டு நாளாவட்டத்தில் அவற்றைத் திசைதிருப்பி விட்டு விட்டனர். இவ்வாறு செய்வதால் அவற்றைத் தொழிற்படாமல் அடக்கும் வேலை இல்லை. அவை தொழிற்படத்தான் செய்கின்றன. ஆனல் தம் விருப்பம்போல் தொழிற்படாமல் தலைவனின் விருப்பம்போல் தொழிற்படத் தொடங்குகின்றன. இம் 'மடை மாற்ற'த்தை மேலை நாட்டார் (Sublimation) என்பர். இவ்வாறு பொறிபுலன்களின் ஆற்றலை உள்ளவாறு அறிந்து அவற்றை அடக்கும் பைத்தியக்கார முயற்சியில் ஈடுபடாமல் அவற்றை மடைமாற்றம் செய்வதே சிறப்புடையது. அல்லாமல் தற்காலத்து ஹிப்பிகளைப் போல மயக்க மருந்து முதலியவற்ருல் பொறிகளை அடக்கிவிட முயல்வது பயனற்றது. இதனையே வள்ளுவர்,

''ஐயுணர்வு எய்தியக் கண்ணும் பயனின்றே
மெய்யுணர்வு இல்லா தவற்கு'' (354.)

எனக் கூறிப்போனர்.

பால் உணர்ச்சியை மடைமாற்றஞ் செய்வதில் இத்தமிழர் கண்ட முதற்படி, அதுவெறும் உடம்பை மட்டும் பற்றியதன்று என்பதே யாகும். மனத்தின் அடித் தளத்திலிருந்து தோன்றும் அது மிக ஆழமான அடிப்படையை உடையது. வெறும் உடம்பை மட்டும் பற்றியதாக இருப்பின் இதனை எளிதில் வென்றுவிடலாம். ஆனால் உள்ளத்தோடு தொடர்புடையது பால் உணர்ச்சியாகலின் இதனை அவ்வளவு எளிதில் வெல்ல முடியாது. காதல் என்பது உடம்பின் தொடர்பைவிட மனத் தொடர்பை அதிகம் உடையது என்பதும், மற்றொரு மனத்தின் நிலையைப்பற்றிக் கவலைப்படாமற்கூடக் காதல் உணர்ச்சி தோன்றி வளர்ந்து பெரிதாக ஆக முடியும் என்பதும் இத் தமிழர் கண்ட உண்மைகளாகும். அவ்வாறு தோன்றும் ஒருதலைக் காமத்தைக் கைக்கிளை என்று பெயரிட்டு அது அத்துணைச் சிறப் புடையதன்று என்று கூறினாலும் அதன் இருப்பை, அல்லது சக் தியை மறப்பதற்கோ, மறுப்பதற்கோ இயலாது. இது பற்றிக் கூறவந்த தொல்காப்பியம்,

'காமஞ் சாலா இளமையோள் வயின்
ஏமஞ் சாலா இடும்பை எய்திச்
....
சொல் எதிர் பெருன் சொல்லி இன்புறுதல்
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே''
(தொல்' அகம் - 53)

என்று பேசிச் செல்கிறது. எதிராளியினிடத்து எவ்வகையான உணர்ச்சிப் பிரதிபலிப்பு இல்லாவிடினுங்கூட ஒருவன் இன்பம் அடைய முடியும் என்பதே இந் நூற்பாவால் போந்த திரண்ட கருத்தாகும்.

மேலும் இக் காதல் உணர்வு ஒருவகையான மனநிலையே யாகும் என்பதையும்

'மலரினும் மெல்லிது காமம் சிலர்அதன்
செவ்வி தலைப்படுவார்' (1289)

என்ற குறளும்,

'காமம் காமம் என்ப காமம்
அணங்கும் பிணியும் அன்றே நுணங்கிக்
கடுத்தலும் தணிதலும் இன்றே யானை

குளகுமென்று ஆள்மதம் போலப்
பாணியும் உடைத்தது காணுநர்ப் பெறினே'
(குறுந் —136)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலும் இக் கருத்தை வலியுறுத்துவன வாகும். எனவே காமம் ஒரு மனநிலை யாகும் என்பது பெறப் படுகிறது.

மனித மனம் தன்னை மறந்து பூரணமாக அன்பு செலுத்தித் தன்னை அதன்பால் ஒப்படைக்கக் கூடிய ஒரு பொருளை நாடுவது முற்றிலும் இயற்கைதான். சாதாரணமாகக் காணும் பொழுது, எந்த ஓர் உயிரும் யாரிடம் மிக அதிகமான அன்பு செலுத்துகிறது என்று பார்த்தால், அது தன் மேலேயே செலுத்திக் கொள்ளும் அன்புதான் மிக மிக அதிகமானதாகும். இந்த நிலையில் இருந்து விடுபட்டுப் பிறிதோர் உயிரிடம் சாதாரண அன்பைச் செலுத்தாமல், தன் மேல் தனக்குள்ள அன்பைவிட அதிகம் செலுத்தக் கூடுமேயானல் அதுவே காதல் எனப் பெறும். ஒவ்வொருவரும் அவரவருக் கேற்ற ஒரு பொருளிடத்து அல்லது உயிரினிடத்து அன்பு செய்வர். இதோ நாவுக் கரசர் பெருமான்,

'என்னில் யாரும் எனக்கு இனி யாரிலை
என்னிலும் இனி யான்ஒரு வன்உளன்
என்னுளே உயிர்ப்பாய்ப் புறம்போந்து புக்கு
என்னுளே நிற்கும் இன்னம்பர் ஈசனே'
(5—ஆம்திரு—20—1)

என்று பாடுகிருர்.

தன் மேல் பெருகும் அன்பை ஓரளவு மாற்றி, குறிப்பிட்ட ஒருவன் மேலோ, ஒருத்தி மேலோ செலுத்துவது காதல் எனப் பெறும். அவ்வாறு ஒருத்தன், ஒருத்தி என்று குறிப்பிடாமல் அனைவரிடமும் செலுத்துவது அருள் எனப்பெறும். இவ்வாறு தன்மேல்மட்டும் வளரும் அன்பைப் பெருக்கி அகில உலகிலும் உள்ள நிலையியல், இயங்கியல் பொருள்கள் ஆகிய அனைத்திடத்தும் செலுத்துவதையே அருள் உடைமை என்கிறோம். தனியார் மாட்டுத் தோன்றும் பால் உணர்வு, பால்வேறு பாட்டைக் கடக்கையில் அருள் (Sublime Love) எனப் பெயர் பெறுகிறது.

இக் கருத்தை நன்குணர்ந்த தமிழர் மிக ஆழ்ந்ததும் பரந்ததுமான காதல் உணர்ச்சியை யார் வெளிப்படுத்தினுலும் அது

அனைத் துலகுக்கும் பொதுவான ஒன்றாகிறது என்ற உண்மையைக் கண்டனர். காதல் வாழ்வில் எந்தப் பகுதியை எடுத்துக் கொண்டாலும் அது உணர்ச்சிப் பெருக்கின் ஒரு பகுதியைச் சுட்டியதாகவே முடியக் காண்கிறோம். சிலர் அந்த உணர்ச்சியின் ஆழத்தை அறிய மட்டும் முடிகிறது; சிலர் அதன் ஆழத்தை அறிவதுடன் அதனை எடுத்துக் கூறும் ஆற்றலும் பெற்றுள்ளனர். எடுத்துக் கூறினாலும், கூற முடியாவிட்டாலும் இந்த அனுபவம் அனைத்துலகுக்கும் பொதுவான (universal) ஒன்றாகும். அப்படிப் பொதுவான ஓர் அனுபவத்தைத் தனிப்பட்டவருடையது போலக் காட்டுதல் தவறாகும்.

தனிப்பட்ட ஒருவருடைய பெயருடன் எந்தப் பொதுவான அனுபவத்தைக் கூறினாலும் அது தனி மனிதனுடைய அனுபவமாக (Individual experience) ஆகிவிடுமே தவிர, உலகப் பொதுவாக ஆகமுடியாது. இதனாலேயே அகத்துறை அனுபவங்களைக் கூறும் பாடல்கள் ஒருவருடைய பெயரையும் சுட்டுதல் கூடாது எனத் தொல்காப்பியம் கட்டளை இடுகிறது.

'மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும்
சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர் கொளப் பெறாஅர்'

'புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது
அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே'

(அகத்—57, 58)

இதனை அறிந்த தமிழர் உணர்ச்சியின் ஆழ்ந்த இயல்பையும் அது நீண்ட நேரம் நிலைபெறுவ தில்லை என்பதையும் அறிந்தார்கள். அக உணர்ச்சியை நமக்கு ஊட்டவரும் பாடல்கள் கூடுமானவரை குறைந்த அளவுடையனவாகவே இருந்தால் தான் அவ் வுணர்ச்சிப் பிண்டமாக அப் பாடல்கள் இருத்தல் கூடும் என்பதையும் அறிந்தனர். இம் முறையில்தான் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறு நூறு முதலியவை தோன்றின. அக நானூற்றில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட அடிகள் வருகின்றனவே என்றால் அவை ஏனைய தொகைகளைப்போல அகஉணர்வை மட்டும் காட்டாமல், உவமை கூறுவதற்காக வரலாற்றுச் செய்திகளிலும், தேவையற்ற—ஆனால் சுவையான வருணனைகளிலும் பனிரண்டு அடிகள் வரையும் அதற்கு மேலும் செலவிட்டு அக உணர்ச்சியை ஒன்பது அல்லது அதற்கும் குறைந்த அடிகளில் கூறிற்று.

நாளாவட்டத்தில் இந் நிலை மாறிப் பழைய தொல்காப்பியனார் கூறிய கலிப்பா முறையில் அக உணர்ச்சியைக் கூறிப்

பார்த்தனர் தமிழர். தரவுப் பகுதியில் ஒரு சொல் லோவியத்தைப் புனைந்து காட்டினர். தாழிசைப் பகுதியில் அற்புதமான அகவுணர்ச்சியை வெளியிட்டனர். சுரிதகத்தில் அந்த அகவுணர்ச்சிக்கு ஒரு முடிவு கூறினர். இம் முறையில் அமைந்த பாலைக் கலியும், குறிஞ்சிக் கலியும் அற்புதமாக அமைந்துவிட்டன. என்ன இருந்தாலும் பாடலின் நீளம் அதிகந்தானே! நாம் முன்னர்க் கூறிய கொள்கைக்கு இது இடையூறுதானே என வினவலாம். இசைப்பாடல் ஆகலின், அந்த இடையூற்றை, இசையைக் கொண்டு கலிப் பாடல்களில் வென்றனர். பாலைக்குரிய துயரச் சுவையைப் பல நெட்டெழுத்துக்களைக் கொண்டு அடியை நிரப்புவதன்மூலம் வெளியிட்டனர். எந்தப் பாலைக்கலிப் பாட்டையும் யதுகுலகாம்போதி அல்லது சாவேரி இராகத்தில் பாடிப்பார்த்தால் இவ் வுண்மையை விளங்கிக் கொள்ள முடியும். ஆசிரிய அடி இசைக்கு ஒத்துவராத ஒன்றாகும். எனவே இசையின் தொடர்பு அதிகம் இல்லாமல் சொற்களைக் கொண்டு மட்டும் உணர்ச்சியை ஊட்ட வேண்டிய கடப்பாடு இருந்தமையின் நற்றிணை முதலியவை அடிகளைக் குறைப்பதன் மூலம் சுவை உணர்வில் தொய்வு விழாமல் காப்பாற்றிக் கொண்டன.

எனினும் இத் தொய்வைக் கலிப் பாடல் இசை மூலம் வென்றுவிட்டது. பாலை, குறிஞ்சி ஆகிய இரு கலிகளிலும் போக எஞ்சிய, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகியவற்றுள் புதிய அடிமுறையைப் பயன்படுத்திப் பார்த்துள்ளனர். முடிவு தோல்விதான். பாலை, குறிஞ்சி ஆகிய கலிகளுள் காணப்பெறும் சுவை ஏனைய மூன்றிலும் இல்லை என்பதை நடுநிலையுடன் இவற்றைக் கற்பார் எளிதிற் காண்டல் கூடும். இவ்வாறு கூறுவதால் முல்லைக் கலி முதலியவற்றைக் குறைத்துக் கூறி விட்டதாக யாரும் நினைய வேண்டா. ஒரு திறனாய்வாளனின் கண்ணோட்டத்தில் இவ்வாறு கூறப் பெறுகிறது. இதில் கருத்து வேற்றுமைக்கு இடம் உண்டு.

களப்பிரர் இடையீட்டுக்குப் பிறகு இப் பாடல் வகைகள் வழக்கொழிந்துபோயின. நாடகத் தனிநிலைச் (Dramatic monologue) செய்யுட்களாக அமைந்த அகத்திணைப் பாடல்களும், நாடக உரையாடல் (Dramatic Dialogue) பாடல்களாகவும், நாடகத் தனிநிலைப் பாடல்களாகவும் அமைந்த கலித்தொகைப் பாடல்களும் வழக்கொழிந்தன. விருத்தப்பா அரங்கமேறி முன்னர்க் கூறிய பாடல்வகை அனைத்தையும் புறங்கண்டு ஓட்டிவிட்டது.

விருத்த மெனும் கூத்தி புனையாத வேடமே இல்லை எனலாம். பக்திப் பாடல்கள் எனப் பெறும் தேவார, திருவாசக, பிரபந்தங்கள் அனைத்தும் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் (Lyrical poetry) எனினும் அனைத்தும் விருத்தப் பாடல் வகையிலேயே அமைந்தன. எந்த வகை உணர்ச்சியையும் வெளியிட விருத்தம் பேருதவி புரிந்தது. அந்த நிலையில் அக உணர்வின் ஆழம் என்றுமே அறியப்பட்ட தொன்றாகலின் பக்திப் பாடல்களும் அகத்தைப் பயன்படுத்தின.

தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் (Lyrical poems) என்பவை ஆழ்ந்த காதல், இறைவனுடைய பெருமை, படைப்பின் பல்வேறு இரகஸ்யங்களைக் கண்டு பெறும் வியப்பை வெளியிடுதல் ஆகியவற்றைப் பாடும் இயல்புடையன. எனவே காதலை அனைத்துலகப் பொதுவாக ஆக்கிய தமிழர் அதேபோன்று அனைத்துலகப் பொதுவான பக்திப் பாடலிலும் காதல் வருவதில் தவறு இல்லை எனக் கண்டனர். நேரிடையாகத் தன் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டை அறிந்துகொண்டு தலைவி, பதிலுணர்ச்சி காட்ட முடியாத பொழுதும், கைக்கிளை என்ற பெயரில் அவள் மாட்டுக் கொண்ட காதலைப் பாடலாம் என்று இலக்கணம் வகுத்தனர். அதற்கு அடுத்த படி யாது? கண் காணாத கடவுளிடத்துத் தான் என்ற அகங்காரக் கலப்பில்லாத அன்பைச் செலுத்திப் பக்திப் பாடல் பாடினர். காதல், பக்தி என்ற இரண்டிலும் ஓரளவு அகங்காரம் மமகாரம் என்ற இரண்டும் குறைந்து தனி அன்பு ஊற்றெடுத்தது. இந்தப் பொதுத் தன்மை காரணமாகவே பக்திப் பாடலில் அகப்பொருள் துறைகள் நுழைந்தன.

இவை இரண்டின் தன்மையை அறிந்தவர்கள் இம் முயற்சியைத் தடை செய்ய வில்லை. காதலிலும் அகங்காரம் கரைந்து 'தான்' என்ற பொருளை 'அவள்' என்ற பொருளில் கரைக்க முயன்றனர்; பக்தியிலும் அவ்வாறே. எனவே மணிவாசகர் திருக்கோவையார் பாடியது முற்றிலும் பொருத்தமான செயலேயாகும்.

அக உணர்வு பக்திப் பாடலில் இடம் பெறுவது முறைதான் என்றால், தேவார திருவாசக, பிரபந்தம் போன்ற தன்னுணர்ச்சிப் பாடலில் அக உணர்வு வருவது முறை என்றுதான் பொருள். ஆனால் திருக்கோவையார் மரபு பற்றிப் பாடப்பெறும் (Conventional Poetry) பாடலாகும். கோவையில் இரண்டடிகள் அக உணர்வுக் கருத்தை விளக்குகின்றன. ஆனால் எஞ்சிய இரண்டடிகள் மணிவாசகரின் பக்தி நலத்தைக் காட்டுவனவாக அமைகின்றன.

காதல் தோன்றுகையில் அது பற்றிப்படர்வதற்கு ஒரு கொழுகொம்பாக ஒருத்தனே ஒருத்தியோ வேண்டும். அக் காதல் முருகி வளர்ந்த நிலையில் அது தோன்றக் காரணமாக இருந்த அந்த ஒருத்தனே ஒருத்தியோ கடைசிவரை இருத்தல் வேண்டும் என்ற இன்றியமையாமை இல்லை. எனவே, காதல் உணர்ச்சியில் 'தான்' என்ற ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளிடம் முற்றிலும் பறிகொடுத்துப் பழகிவிட்ட ஒருவன், நாளாவட்டத்தில் தான் எந்தப் பொருளிடத்துத் தன்னைப் பறிகொடுத்தானே அதிலிருந்து நீங்கி மற்றோர் பொருளிடம் அன்பைச் செலுத்த முடியும்.

இவ்வாறு கூறுவதால் ஒருத்தியிடம் அன்பு பூண்டு பழகியவன் நாளாவட்டத்தில் அந்த அன்பை வேறு ஒருத்தியிடம் செலுத்தலாம் என்று பொருள் கூறிவிடவேண்டா. ஒருத்தன் அல்லது ஒருத்தியிடம் தொடங்கும் அன்பு உண்மையில் வளர்ந்தால் அனைத்துலகிடமும் அருளாக விரியும். அப்படி விரியும் அன்பைக் கடவுள் மாட்டுச் செலுத்துதல் எளிதாக முடிகிறது. இதுகருதியே சிற்றின்பத்திலிருந்து பேரின்பம் செல்ல வழி உண்டு எனக் கூறினர் போலும்!

அன்பை ஒரு பொருளிடத்திலிருந்து மற்றொரு பொருளுக்கு மாற்றுவது முடியுமா? அது இயற்கையா என்பார் ஒன்றைக் கவனித்தல்வேண்டும். தலைவனுக்காகவே தான் என்று தன் அன்பு முழுவதையும் அவனுக்கே கொட்டிக் கொடுத்த தலைவி ஒரு குழந்தை பிறந்தவுடன் தலைவனிடம் செலுத்திய அன்பில் ஒரு பகுதியை மடைமாற்றஞ் செய்கிறாள். இப்படியே ஒன்று ஒன்றாக அன்பு விரிகையில் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுக்கு மடைமாற்றஞ் செய்தல் எளிதாகிவிடுகிறது. அதுபோலவே தன்னலமற்ற அன்பை அனைவரிடமும் செலுத்திப் பழகிய பிறகு இறைவனிடம் அதனை மடைமாற்றஞ் செய்வது எளிதாகி விடுகிறது. காதல் இலக்கியம், கடவுள் பக்தி இலக்கியத்தில் புகுந்த வரலாறு இது தான்.

இனி இலக்கிய நயஞ் செறிந்த திருக்கோவையாரில் புகுந்து அதிற் காணப்பெறும் சொல்லாட்சி, பொருளாழம், கற்பனை நயம், உவமைச் சிறப்புகள் என்பவற்றை நெடுகக் கூறிச் செல்ல வேண்டிய தேவை இல்லை. திருவாசகத்தில் காணப்பெறும் அழகு வேறு; திருக்கோவையாரில் காணப் பெறும் அழகு வேறு.

கோவையாரின் முதற் பாடலே அடிகளாரின் புலமை நயத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும். தமிழில் முதலில் தோன்

றியது இன்று கூறத்தக்க பாண்டிக் கோவை 175 துறைகளை மட்டும் வகுத்துக் கொண்டு 326 பாடல்களைப் பெற்றுள்ளது. அடிகளார் 400 துறைகள் வகுத்துக் கொண்டார் என்றால் அவரது புலமைச் சிறப்பை அறிய இதுவும் ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும். பிற்காலத்தில் எழுந்த விருத்தப் பாக்களில் உள்ளுறை இறைச்சிப் பொருள் தோன்றப் பாடிய பெருமை அடிகளுக்கே உரியதாகும். பதினேழு பாடல்களில் உள்ளுறைகள் அமைந்துள்ளன.

மரபுபற்றிப் பாடப் பெறுவதேனும் கோவைப் பாடல்களில் முதலிரண்டு அடிகள் கவிஞன் மனத்தில் மேலோங்கி நிற்கும் எண்ணத்தை வெளியிடும் கருவியாய் அமைகின்றன.

'ஓங்கும் ஒருவிடம் உண்டு அம்பலத்தும்பர் உய்ய அன்று
தாங்கும் ஒருவன் தடவரை வாய்த் தழங்கும் அருவி'
(158)

என்ற பாடலில் இறைவன் பிறர் பொருட்டாக நஞ்சையும் உண்ணும் பரம கருணையுடையவன் என்பதையும்,

'தில்லையான் அருள்போன்று அலராய் விளைகின்றது'
(180)

என்ற பாடலில் இறையருள் நம்மையும் அறியாமல் புகுந்து விரிகின்றது என்ற கருத்தையும்,

'பிழைகொண்டு ஒருவிக் கெடாது அன்பு செய்யில்
பிறவியென்னும்' (65)

என்ற பாடலில் உயிர்கள் பிழை எத்துணை செயினும் அன்பு செய்தால் அப் பிழையை மன்னிப்பவன் இறைவன் என்ற கருத்தையும், இதே கருத்தை,

'தொழுவார், வினைவளம் நீறுஎழ நீறணி அம்பலவன்'
(118)

என்ற பாடலிலும் கூறியருளுதல் காணலாம்.

'சோத்து உன் அடியம்என்றோரைக் குழுமித்தொல்
வானவர் சூழ்ந்து
ஏத்தும்படி நிற்பவன்' (173)

என்றவிடத்தில் தன் திருவடியை வணங்கினோர்க்கு இமையவர் தொழும் பதம் தருபவன் (சோத்தம்-இழிந்தோர் உயர்ந்

தோர்க்குச் செலுத்தும் அஞ்சலி) என்ற கருத்தையும் பேசல் காணலாம்.

இனி அடிகள் சங்க நூல்களிலும் திருக்குறளிலும், தேவாரங் களிலும் எந்துணைப் பயிற்சியுடையார் என்பதும் அவற்றுள் எத்துணைக் கருத்துக்களையும் சொற்றொடர்களையும் எடுத்து ஆளு கின்றார் என்பதும் அறிய வேண்டுமாயின் பேராசிரியர் க. வெள்ளைவாரணனார் அரிதின் முயன்று, ஆய்ந்து எழுதிய பன்னிரு திருமுறை வரலாறு இரண்டாம் பகுதியில் அவற்றை விரிவாகக் காணலாம்.

இறையனார் களவியல் உரை முதற்கொண்டு அடிகள் கற்றி ருந்தார் என்பது மட்டுமன்று; அதில் வரும் குறையைக் கூடச் செப்பஞ் செய்து கூறியுள்ளரர் என்பதையும் அறிதல் வேண்டும். களவியல் உரைகாரர் எங்கோ பிறந்த ஒருவனும் பிறிதெங்கோ பிறந்த ஒருத்தியும் வினை வயத்தால் ஒன்று கூடு கின்றனர் என்பதை அறிவிக்க, 'வட கடல் இட்ட ஒரு நுகம் ஒரு துளை, தென் கடலில் இட்ட ஒரு கழிசென்று கோத்தாற் போல வும் ......' என்று எழுதிப்போனார். ஆனால் இந்தியாவில் யாண்டும் வட கடல் இல்லை. எனவே இதில் காணப் பெறும் பிழையை உணர்ந்த அறிஞராகிய அடிகள் தம் கோவையின் 6ஆம் பாடலில்,

'வளைபயில் கீழ்கடல் நின்றிட மேல்கடல் வானுகத்தின்
துளைவழி நேர்கழி கோத்தெனத் தில்லைத் தொல்லோன்'

என்று கூறும் முறையில் அந்த உவமையில் ஈடுபட்டமையின் அதனை விடாது போற்றிப் பயன்படுத்தும் அதே நேரத்தில் அதில் உள்ள பிழையையும் போக்கிவிடுகிறார்.

இக் கோவையாரின் முதல் பாடலில் அடிகளின் ஒப்பற்ற ஓசை நயமும், சொற்களைப் பொருளுக்காக மட்டுமின்றி அவற் றின் ஓசைச் செறிவை அறிந்து பயன்படுத்தும் சிறப்பும் விளங்குகின்றன.

'திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிகள் ஈசர்தில்லை
குருவளர் பூங்குமிழ் கொங்கு பைங்காந்தள் கொண்
டோங்கு தெய்வ
மருவளர் மாலையொர் வல்லியின் ஒல்கி அனநடை
வாய்ந்து
உருவளர் காமன்றன் வென்றிக் கொடிபோன்று ஒளிர்
கின்றதே'

இப் பாடலில் முதற்சீர் நான்கும் குறிலிணை இரண்டு பெற்ற சீர்கள். இனி முத லடியில் குறிலிணையில் தொடங்கி 2, 3, 4, 5 ஆகிய சீர்களில் முதலெழுத்து நெடிலாக வருமாறு பாடப் பெற்றுள்ளது. இரண்டாம் அடியும் அவ்வாறே. மூன்றும் அடி, நான்காம் அடிகள் இதன் எதிராக இரண்டாவது சீர்மட்டும் நெடிலில் தொடங்கி ஏனைய 3, 4, 5 ஆகிய சீர்கள் குறிலில் தொடங்குதலேயும் காணலாம். முதலடியில் 6 நெடிலும், இரண்டாம் அடியில் 5 நெடிலும் பயன்படுத்திய அடிகளார் மூன்றும் அடியில் 3 நெடிலும், நான்காம் அடியில் 3 நெடிலும் பயன் படுத்துதல் காணலாம். முதல் இரண்டு அடிகளிலும் எல்லா நெடில்களும் '(முதலடியின் ஈற்றுச் சீர் தவிர) சொற்களின் தொடக்கத்தில் வருதலும் மூன்று நான்காம் அடிகளில் உள்ள 6 நெடில்களில் 4 நெடில்கள் சீர்களின் இறுதியில் வருமாறு தொடுத்துள்ளார்.

முதலிரண்டு அடிகள் தலைவியைக் கண்ட தலைவனது வியப்பையும், பின் இரண்டு அடிகள் தலைவியின் கூசிக் கூசி நடக்கும் நடையையும் குறிப்பால் உணர்த்தும் வகையில் ஓசை நயம் பெற்று விளங்கக் காணலாம். தலைவியைக் கண்டபொழுது உடனே தோன்றிய அதிர்ச்சியை, முதற் சீர்களைக் குறிலிணையிற் றொடங்குவதன் மூலமும், வியப்பை, நெடிலால் தொடங்கும் முதலடி இரண்டாம் அடிகளின் 2, 3, 4, 5 ஆகிய சீர்கள் மூலமும் உணர்த்திய கவிஞர் மூன்று, நான்காம் அடிகளில் பெண்ணின் ஒசிந்த நடை யழகை உணர்த்த நெடிலை ஒதுக்கிப் பாடுவதை வழியாகக் கொள்கின்றார்.

ஆனால் இப் பாடல் இத் துணைச் சிறப்புடன் அமையாவிட்டாலும் திருநாவுக்கரசு பெருமானால் முன்னரே பாடப்பெற்றுள்ளது. அதன் ஓசை யழகிலும், சொல்லோவிய அழகிலும் ஈடுபட்ட அடிகளார் அப் பாடலை அப்படியே வாங்கிக் கொண்டு வேண்டு மாற்றங்கள் செய்து கோவையாரின் முதற்பாடலாக அமைக்கின்றார். நாவுக்கரசரின் நான்காந் திருமுறையில் இப் பாடல் காணப் பெறுகிறது.

'திருவளர் தாமரை சீர்வளர் செங்கழு நீர்கொள் நெய்தல்
குருவமர் கோங்கம் குராமகிழ் சண்பகம் கொன்றைவன்னி
மருவமர் நீள்கொடி மாடமலி மறையோர்கள் நல்லூர்
உருமவர் பாசத்து உமையவள் பாகனை உள்குதுமே
(4—97).

முன்னோர் மொழி பொருளே யன்றி அவர் மொழியும் பொன்னே போல் போற்றினர் நம் முன்னோர் என்பதற்கு இதனைவிடச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுத் தேவை இல்லை.

இத்துணைப் பெரிய அறிஞராகவும் சிறந்த கவிஞராகவும் விளங்கிய அடிகளார் திருவாசகத்தில் மிக எளிய சொற்களைக் கொண்டு கற்பனை முதலியவற்றிற்கு இடந் தாராமல் பாடியதை நோக்கல் வேண்டும். தன்னுணர்ச்சிப் பாடல் (Lyrical Poety) களாக உள்ள திருவாசகம் வெறும் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டுக் கருவியே யாகும்.

மணிவாசகர் போன்றவர்கள் வறட்டுப் புலமை மட்டும் உடையவர்கள் அல்லர். இவர்கள் கவிதைகள் அனுபவ வெளிப் பாடு என்ருலும், இவ்வனுபவத்தைப் பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணங்கூட இவர்கட்கு இல்லை. தம் அனுபவம் நிறைந்த பொழுது அவர்களையும் மீறி அது பாடலாக முகிழ்த்தது என்பதே சரியாகப்படுகிறது.

ஆன்ம யாத்திரை

சென்ற இரண்டு சொற்பொழிவுகளிலும் மணிவாசகப் பெருமானுடைய வரலாறு, புலமை நயம் என்பவைபற்றிக் கண்டோம். இன்று எடுத்துக்கொண்டுள்ள தலைப்புச் சற்று விநோதமானது. யாருடைய ஆன்மயாத்திரைபற்றிப் பேச இங்கு எடுத்துக்கொண்டது? மணிவாசகரின் திருவாசகம் எல்லா ஆன்மாக்களும் செய்ய வேண்டிய இன்றியமையா யாத்திரை பற்றிப் பேசுவதாகும். உலகிலுள்ள எல்லா ஆன்மாக்களும் செய்து கொண்டிருக்கின்ற, செய்ய வேண்டிய யாத்திரை பற்றிப் பேசுவதுதான் இந் நூலின் தனிச் சிறப்பாகும். 'ஆசாரிய ஹிருதயம்' என்ற நூல் நம்மாழ்வாரின் பாடல்களே அவருடைய ஆன்மீக வரலாருகும் என்று பேசுகிறது. அதே போலத் திருவாசகமும் மணிவாசகருடைய ஆன்மீக வரலாறு என்று கூறுவதில் தவறில்லை. பல பிறவிகளில் பிறந்து, பட்டு உழன்று, துன்புற்று, அடைய வேண்டிய துன்பங்கள் அனைத்தையும் ஒரே பிறவியில், அடைந்து உய்கதி பெற்றமையைத்தான் திருவாசகம் எடுத்துக் கூறுகிறது.

முதற் பாட்டிலிருந்து இறுதிப் பாடல்வரை அப்பட்டமான அனுபவத்தின் பிழிவாகும் திருவாசகம் என்று கூறினுல் தவறில்லை. ஆதலால்தான் ஏனைய பாடல்களிற் காணப்பெறும் தொடர்ச்சி, கற்பனை, வருணனை, சொல்லடுக்கு, என்பவை இப்பாடல்களில் காணப்படுவதில்லை. இன்று, திருவாசகத்தை நாம் காணப்போகின்ற முறை ஓரளவு புதியதாகும். பழைய மரபு வழியை அடியொற்றி இத்தகைய பாடல்களுக்குப் பொருள் காண முற்படுவதும், ஆராய்வதும் தவருகும் என்ற கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பவில்லை. எந்த ஒன்றும் காலத்திற் கேற்பப் பயன்பட வில்லையானுல் அதன் பயன் இல்லையாய் முடியும். எனவே ஆராய்ச்சிக் கண்கொண்டு திரு

வாசகத்திலிருந்து ஒரு சில முடிபுகளைக் காண முற்படுகின்றேன். இவை தவருகவும் இருக்கலாம். ஆனல் தவறு ஏற்படுமோ என்று அஞ்சி அதன் அருகே போகாமல் இருப்பதைவிட இது பயனுடையது என்று கருதுகிறேன். தவறு இருப்பின் அதனை மாற்றிக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கலாம். இவ்வாறு ஆராய முற்படுவதால் திருவாசகத்தினிடம் அன்புக் குறைவு என்று தவருன முடிபுக்கு யாரும் வரவேண்டா.

இத்தகைய கண்ணேட்டத்தில் யான் கண்ட முடிபுகள் சில வற்றை உங்கள் முன்னர் வைக்கத் துணிகின்றேன். முதலாவது தேவாரம் பாடிய மூவரினும் திருவாதவூரர் முற்றிலும் மாறுபட் டவர் என்று நினைக்க வேண்டியுளது. இந் நாட்டில் நிலவி வரும் பழைய கொள்கைகளின்படியே இம் முடிபுக்கு வந்துள் ளேன். திருஞானசம்பந்தர் போன்றவர்கள் 'சீவன் முக்தர்' எனப்படுவர். அப் பெருமானே,

'துறக்குமா சொலப்படாய் துருத்தியாய் திருந்தடி
மறக்குமா றிலாதவென்னை மண்ணின் மேல்,
பிறக்குமாறு காட்டினுய்.....................'

(திருமுறை—2—98—2)

என்று பாடுகிருர். ஞானசம்பந்தர் போன்றவர்கள் இப் பிறவியை எடுத்து ஒரு சிலவற்றைச் செய்துதான் வீடு அடைய வேண்டும் என்ற நியதி இல்லாதவர்கள். பிறப்பு, இறப்பு என்பவற்றைக் கடந்து நிற்கின்ற இவர்கள் ஏன் இவ்வுலகிடைத் தோன்றினர் என்ருல் இறைவன் கட்டளையை நிறைவேற்றவே யாகும். தபால்காரர் தாம் கொண்டு வருகின்ற கடிதங்கள் நற் செய்தி கொணர்கின்றனவா அன்ரு என்ற வேறுபாடு பாராட்டாமல் தம் கடமையை நிறைவேற்றிச் செல்வதுபோல இப் பெருமக்கள் எந்தச் சூழலிலும் சிக்காமல் இறைவன் கட்ட ளையை நிறைவேற்றிப் போவதற்காகவே இந்த உடம் பெடுத்தவர்கள்.

இதன் எதிராக ஒரு சில பெருமக்கள் நம்போன்ற வாழ்க்கை யுடையவர்கள். நம்போன்றது என்று இவர்கள் வாழ்க்கையைக் கூறினுலும் ஒரு பெரிய வேறுபாடு உண்டு. இன்னும் பல பிறவிகள் எடுத்து விடுதலை அடைய வேண்டிய நிலையில் உள்ள வர்கள் நாம். ஆனல் மணிவாசகர் போன்றவர்கள் பல பிறவி களையும் பிறந்து தாண்டியவர்கள். 'எல்லாப் பிறப்பும் பிறந் திளைத்தேன் எம்பெருமான்' என்று அவரே கூறுமாறு போல

இறுதிப்படியாக இப் பிறப்பை எடுத்துள்ளவர்கள். இவர் போன்றவர்கள் நம்மைப் போன்ற குற்றம், குணம் இரண்டும் உடையவர்கள். இவ்வாறு கூறுவதற்காக யாரும் சினக்க வேண்டா. குற்றம் ஒரு சிறிதும் குணம் மலைபோன்றும் உடையவர் இப் பெருமான். இன்னுங் கூறப்போனால் பாண்டிப் பேரரசின் தலைமை அமைச்சராயிருந்தமையின் அதிகார வர்க்கத்தினர்க்குரிய இயல்புகள் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் அதிகாரத்தால் பாதிக்கப்படாத ஒருவர் என்று கூறவேண்டும். 'அறம் நிரம்பிய அருளுடை அருந்தவர்க்கேனும் பெறலறும் திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாம்' (அயோத்...மந்-சூழ்-77) என்று கம்ப நாடன் கூறுவதற்கு மாருக எத்துணைப் பெரிய அதிகாரத்திலிருந்தும் சிந்தனை பிறிதாக ஆகாதவர்.

மணிவாசகரைப் பொறுத்தமட்டில் மாபெரும் அறிவாளியாக இருந்தமையின் அவருடைய பெருமையை அறிந்த மன்னன் அவரை அமைச்சராக ஏற்றுக்கொண்டான். உலகியல் வாழ்க்கையில் நன்கு தோய்ந்து வாழ்க்கையின் நெளிவு சுளிவுகள் அனைத்தையும் நன்கு அறிந்திருந்தார் பெருமான். அவர் திருமணம் செய்து கொண்டிருந்தாரா இல்லையா என்பன போன்ற ஆராய்ச்சிகளில் நான் புக விரும்ப வில்லை. பொறி புலன்கள் வழியாக இவ் வுலகை எங்ஙனம் ஒருவன் அனுபவிக்க முடியுமோ அப்படி அனுபவித்தவர். அதிலும் அதிகாரத்தின் முடியில் இருந்தமையின் உலகையும் வாழ்க்கையையும் இவர் மிக நன்கு அனுபவித்திருந்தார் என்றே கருதுகிறேன். அதிகாரவர்க்கத்தின் உச்சியிலிருந்து இன்பம், துன்பம், புகழ் இகழ் ஆகியவற்றின் எல்லைவரை சென்று அனுபவப் பட்டவர். எனவே அவருடைய சொற்கள் தம் அனுபவத்தை நேரிடையாகக் கூருமல், ஏறட்டுக்கொண்டு கூறப்பட்டவை அல்ல ஷேக்ஸ்பியரின் எட்டாவது ஹென்றி என்ற நாடகத்தில் வரும் 'தாமஸ் உல்சி' என்ற பாத்திரம் பேசுவது நினைவுக்கு வருகிறது.

* 'பெருமை என்பதன் ஆழமான பகுதிகளையும்
மேடான பகுதிகளையும் அனுபவித்தவனுகிய
நான் கூறுகிறேன்.........'என்று உல்சி பேசுகிருன்.

---

* "Say Wolsy, that once trod the depths and shoals of honour
Found thee a way......................" (Henry VIII A. 3. S. 2 line 435)

ஆகவே தன் சொற்களுக்கு அதிகம் மதிப்புத்தரவேண்டும் என்கி ருன் அவன். இது அடிகட்கும் முற்றிலும் பொருந்தும். இத்தகைய அனுபவங்களை அடிகள் பெறுமாறு இறைவன் பணித்தமைக்கு ஒரு காரணம் உண்டு. அவருடைய வாழ்க்கை முழுத் தன்மை பெற்றிருப்பின் மட்டுமே பிற்காலத்தில் அவர் பெறப் போகின்ற மாற்றம் முழுப் பயனைத் தரமுடியும். ஏனையோருக்கும் இத்த கைய இரு நிலைப்பட்ட அனுபவம் வாய்கிறதெனினும் அவர்கள் அதிலிருந்து ஒன்றையும் கற்றுக் கொள்வதில்லை. இன்பம் வரும் போது அதில் ஆழ்ந்து அனுபவிப்பதும், துன்பம் வருங்கால் அதனை ஏற்க மறுத்துப் போராடி மனத்துயர் எய்துவதும் சாதாரண மக்கள் மனநிலை. ஆனுல் கீதை கூறுகிற 'ஸ்திதப் பிரஞ்ஞு' மன நிலை வரவேண்டுமானுல், இரட்டையை அதாவது 'இன்ப துன்பம்' 'சூடு—குளிர்ச்சி' என்பவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு இரண்டிலும் ஒரே மன நிலையில் இருக்கப் பழக வேண்டும்.

இவை இரண்டினுலும் உந்தப்படாமல், பாதிக்கப்படாமல் இருக்கும் மன நிலையை கீதை 'சமதிருஷ்டி' என்று கூறும். மணிவாசகரின் வளர்ச்சி இத்தகைய நிலையைப் பெற்றது. அமைச்சராக இருந்தபொழுதே இம்மனநிலையை அவர் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு பெற்றிருக்க வில்லையானுல் திருப்பெருந்துறையில் குருந்தமரத்தின் அடியில் ஞானுசிரி யனைப் பார்த்தவுடன் முழுமாற்றத்தை அவர் அடைந்திருக்க முடியாது. அடிப்படை செம்மையாக இருந்தாலொழிய ஒரு பெருமாற்றம் ஏற்பட வழி இல்லை.

இந்த அடிப்படையை நம் முன்னேர் நன்கு அறிந்திருந் தனராகலின் ஒரு பெரியார் ஒரு நாட்டின் ஓரிடத்தில் தோன் றினுர் என்று கூற வரும்பொழுது அதற்குக்கூட ஒரு நிலைக்களம் அமைத்துப் பேசுகின்றனர். இராமன் பிறப்பதற்குக் கோசலம் தனி யுரிமை யுடையதாகப் புலவன் கூறுகிருன். 'ஆசலம்புரி ஐம்பொறி வாளியும்......நெறியின் புறஞ்செலாக்கோசலம்புனை நாடு' (பால 1) என்பது தொடங்கி அந் நாட்டில் 'வண்மை இல்லை; வறுமை இல்லை, இல்லாரும் இல்லை உடை யாரும் இல்லை' என்றெல்லாம் நிலைக்களம் அமைப்பதன் மூலம் இராமன் பிறக்க ஏற்ற இடம் என்பதைக் கம்பன் கூறுவான்.

அதேபோன்று திருஞானசம்பந்தர் அவதரித்தார் என்று கூறவேண்டிய இடத்தில் சேக்கிழார் இதே உத்தியைக் கையாளுகின்றுர். 'அவ்வூர் மரங்களும் ஆகுதி வேட்கும்

தகையவால்' (ஞான . புரா7) என்று கூறுகிருர். வேதநெறி தழைத் தோங்கப் பிறப்பவர் தோன்றக் கூடிய நாட்டில் மரங் களும் ஆகுதி வேட்டல் முறைதானே! இவற்றை யெல்லாம் மனத்தில் வாங்கிக்கொண்டு பார்க்கும் பொழுது எந்த ஒன்றும் திடீரென்று தோன்றுவதில்லை. அது தோன்றுதற் குரிய சூழ் நிலை அமைந்தா லொழியப் புதிய தொன்று தோன்ற முடியாது என்பது விளங்கும். திருவாதவூரர் என்ற பாண்டிய நாட்டின் முதலமைச்சர் திருப்பெருந்துறையில் மரத் தடியில் ஒருவரைச் சந்தித்தவுடன் திடீரென்று முழுமாற்றம் பெற்று மணிவாசகராக ஆகிவிட்டார் என்று கூறுவது பொருத்த முடையதாகத் தெரிய வில்லை.

அமைச்சராக இருந்த காலத்திலேயே வாழ்வு முழுவதை யுங் கண்டு அதன் நெளிவு சுளிவுகளை அறிந்து, முற்றிலும் அனு பவம் நிறைந்து அவற்றில் ஒரு சமநோக்கைப் பெற்று, முழுத் தன்மையுடன் விளங்கினுர் என்றே நினைக்க வேண்டியுளது. இதனுலேயே திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருந்த ஞானு சிரியன் ஒரு சொல்லைச் சொன்னவுடன் முழுமாற்றத்தைப் பெற முடிந்தது. சமநோக்கு என்பது நிரம்பியிருந்த காரணத்தால் ஞானுசிரியனின் சொற்கள் மூடியைத் திறந்துவிட்ட துபோல் ஆகிவிட்டது. இவர் அனுபவத்தில் முற்றுப் பெறவில்லையானுல் இத்தகைய மனநிலை வருதலுங் கடினம்; வந்தாலும் அது நின்று நிலைத்துப் பயன் தருதலும் கடினம்.

ஆதி சங்கரர் மண்டன மிசிரரோடு தர்க்கம் செய்யத் தொடங்கிய தாகவும், இச் சொற் போர் முடிவை அறிவிக்கும் நடுநிலையாளராக மண்டன மிசிரரின் மனைவியார் சரசுவதி தேவியார் அமர்ந்ததாகவும், தர்க்கத்தின் முடிவில், உலகின் ஒரு செம்பாதியாகிய பெண்ணையும் அவள் மன நிலையையும் அறியாதவர் என்றும் அவருடைய அனுபவம் முழுத் தன்மை பெருதது என்றும் சரசுவதி தேவியார் சங்கரரை ஒதுக்கி விட்ட தாகவும் கதை கூறப்படுகிறது. இக் கதை எத்துணைத் தூரம் உண்மையோ இல்லையோ அறியோம் எனினும் ஓர் உயர்ந்த கருத்தை உள்ளடக்கி நிற்கக் காண்கிருேம். மனிதன் உலக அனுபவம் முழுவதையும் பெற்ருலொழிய முழுத் தன்மை பெற முடியாது. இச் சட்டம் திருஞானசம்பந்தர் போன்ற சீவன் முத்தர்கட்குக் கிடையாது என்பதையும் அவர் போன்ருேர் இதிலிருந்து விதி விலக்குப் பெற்ருேர் என்பதையும் மனங் கொள்ளவேண்டும். எனவேதான் மணிவாசகர் இவர்களிலும் வேறுபட்டவரோ என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. இக் கருத்து

மேலும் ஆராய்வதற்குரியது என்ற அளவில் இதனை விட்டுவிடுகிறேன்.

காலஞ் சென்ற தமிழறிஞர் மறைமலையடிகளும் திருவாசகத்தில் வரும் குறிப்புக்கள் அனைத்தையும் தொகுத்து ஆராய்ந்த பிறகு திருவாதவூரர் திருமணஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்தவரே என்ற முடிபுக்கு வந்து அவ்வாறே எழுதினர். பிற்காலத்தில் நம் நாட்டில் போலித் துறவும், அத்வைதக் கொள்கையும் மிகுதியும் புகுந்த பிறகுதான் திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள் வீடு பேற்றை அடைய முடியாது என்ற தவறான எண்ணம் புகுந்தது. அதன் பயனாகவே பெரியோர்களை யெல்லாம் மணமாகாதவர்கள் என்று கூறத் தொடங்கினர் என்றும் நினைக்க வேண்டியுளது.

அனுபவத்தால் நிறைந்து முழுத் தன்மை பெற்று வாழ்ந்த பெரியோர்களின் வாழ்க்கையை எடுத்துப் பார்த்தால் அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட திருப்பங்கள் ஏதோ ஒரு சொல்லாலேயோ அல்லது ஒரு சிறு நிகழ்ச்சியினாலேயோ நிகழ்ந்திருக்கக் காணலாம். மோகன்தாஸ் கரம்சந் காந்தி என்ற குஜராத்திப் பெரியார் மகாத்மா காந்தி என்ற 'உலக'மானுடன் (World citizen) ஆவதற்கு அவர் பார்த்த அரிச்சந்திர நாடகம் துணை செய்தது. சதாசிவப் பிரமேந்திரர் அவ்வாறு ஆவதற்கு அவருடைய தாய் கூறிய ஓரிரண்டு சொற்கள் காரணமாயின. நரேந்திரன் என்ற கல்விக் கடல் விவேகாநந்தர் என்ற ஞானியாவதற்குத் ததாகதர் என்ற குருவின் ஒரு சொல் காரணமாயிற்று. திருவாதவூரர் என்ற பாண்டி நாட்டு அமைச்சர் மணிவாசகராக ஆவதற்குக் குருந்த மரத்தடியிலிருந்த ஆசிரியனின் ஒரு சொல் காரணமாயிற்று. இவர்கள் இத்துணைப் பேரும் இப் பிறவியிலேயோ முற் பிறவிகளிலோ முழு அனுபவத்தையும் பெற்றுத் தயாராக இருந்தமையின் ஒரு சொல் அல்லது நிகழ்ச்சி அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய மடைமாற்றம் நிகழக் காரணமாய் இருந்தது.

திருப்பெருந்துறையில் இருந்த குருவைத் திருவாதவூரர் மட்டுமா கண்டிருப்பார்? அவருடன் சென்ற நூற்றுக்கணக்கானவர்களும் கண்டிருக்கத்தானே வேண்டும். அப்படியானால் அந்தக் குருவின் சொல் அவர்கள் யாருடைய வாழ்க்கையையும் மாற்றியதாகத் தெரியவில்லையே ஏன்? அதுவே அவர்கள் அனுபவம் முற்றுப் பெற்று விடுதலை அடையத் தயாராக இல்லை என்பதை நன்கு விளக்கும்.

குருந்த மரத்தடியில் இருந்த பெருமகன் ஏதோ ஒன்றைக் கூறினுர் என்பதற்காகப் பாண்டி நாட்டின் தலைமை அமைச்சராகிய ஒருவர் பகல் இரவாவது அறியாதவராக, தாம் யார் என்பதையும் அறியாதவராக, தாம் வந்த காரியத்தை அறவே மறந்தவராக மாறிவிட வேண்டுமெனில் அவர் அத்தகைய ஒரு நிலையை அடைதற்குரிய முழுத் தகுதியும் பெற்றிருந்தார் என்பது தவிர வேறு காரணம் கூறல் இயலாது.

இத்தகைய பெரு மாற்றத்தைத் திருப்பெருந்துறையில் பெற்ற பிறகு திருவாசகம் பிறந்தது. இத்தகைய மாற்றம் பெற்றவர்கள் உலக வரலாற்றில் இன்னும் பலர் இருக்கலாம். ஆனுல், திருவாதவூரர் முன்னரே சிறந்த புலமையும், கவிதை புனையும் ஆற்றலும் பெற்றிருந்தமையின் அவருடைய அனுபவம் கவிதை வாயிலாக வெளிப்பட்டது என்று கூறவேண்டியுளது.

சிறந்த அனுபவத்தைப் பெறுபவர் அனைவரும் அந்த அனுபவத்திற்குக் கவிதை மூலமோ அன்றி உரைநடை மூலமோ வடிவு கொடுக்கமுடியும் என்பதில்லை. மிக உயர்ந்த அனுபவத்தையோ உணர்வையோ பெறுபவர் பலரும் அவற்றை வெளியிட முடியாமையின் 'ஊமையன் கண்ட கனவாய்' அவை போய்விடுகின்றன. இக் கருத்தை தாமஸ் கிரே என்பவர் தாம் பாடிய 'சவக்குழிக் கையறுநிலை'* என்ற பாடலில் கீழ்வருமாறு பாடுகிருர்.

'புகழ்பெற இயலா மில்ட்டன்கள் பலரும்
நாட்டுமக்கள் குருதி சிந்தாத க்ராம்வெல்கள்
பலரும் இவண் புதையுண்டுள்ளனர்'

இவ் வரிகளில் புகழ்பெற இயலா மில்ட்டன்கள் என்ற தொடர் ஆய்தற்குரியது. மில்ட்டன் 'சுவர்க்க நீக்கம்' பற்றிக் கண்ட கற்பனை அவன் ஒருவனுக்கு மட்டும் உரித்தன்று. பலர் அதனைக் கண்டிருத்தல் கூடும். ஆனுல் தாம் கண்ட கற்பனைக்கு வடிவு கொடுக்கும் ஆற்றல் அவர்கள்பால் இல்லை; ஒரு மில்ட்டனுக்கு மட்டுமே வடிவு தந்து கவிதை இயற்றும் ஆற்றல் இருந்தமையின் அவன் புகழ்பெறு மில்ட்டனுக ஆயினுன். ஏனையோர் புகழ்பெற இயலா மில்ட்டன்கள் ஆயினர்.

---

* Some inglorious Milton here may lie; A Cromwel guiltless of his country's blood-Grey's Elegy.

அதேபோல வாதவூரர் பெற்ற மாற்றத்தையும் அனுபவத்தையும் இன்னும் பலரும் பெற்றிருக்கலாம். ஆனல் அவர்கட்கு அந்த அனுபவத்தைக் கவிதை வடிவில் வெளியிடும் ஆற்றல் இல்லை. திருவாதவூரர் ஒருவருக்கு மட்டுமே அஃது இருந்தமையின் 'திருவாசகம்' ஒன்று மட்டுமே இன்று நம்மிடையுளது.

இவ்விடத்திலும் பழைய மரபு வழியிலிருந்து ஓரளவு வேறுபடத் துணிகின்றேன். அடிகள் திருவாசகம் பாடிய பிறகே இறைவன் கோவை பாடுக என்று பணித்ததாகவும் பின்னரே 'திருக்கோவையார்' பாடியதாகவும் வழங்கும் வரலாற்றை என்னல் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அகத்துறை பற்றிய நூலைத் திருவாசகம் பாடிய ஒருவர் பாடமுடியுமா என்ற வினுத் தோன்றிய பிற்காலத்தில் இவ்வாறு பாடுமாறு இறைவனே பணித்தான் என்ற கதை தோன்றி இருத்தல் வேண்டும்.

அமைச்சராக இருந்த காலத்திலேயே மிகச் சிறந்த புலமையும்,மாபெரும் இறையன்பும் படைத்திருந்தா ராதலின் அடிகள் திருக்கோவையாரை இயற்றினுராதல் வேண்டும். அகத்துறைபற்றிப் பாடவும் அதிலும் பக்திச் சுவை நனி சொட்டப் பாடவும், ஒப்பற்ற கற்பனை, சொல்லாட்சித் திறம், ஓசைநயம், சிறந்த உவமைகள், உருவகங்கள், பிற அணிகள் முதலியவற்றைப் பெய்து பாடவும் வல்லவராக இருந்தார் என்று கூறுவதில் தவறில்லை. இவ்வாறு கூறுவதால் ஆட்கொள்ளப் பெறு முன்பே நிறைந்த புலமையும் இறையன்பும் உடையவராக அடிகள் விளங்கி இருத்தல்வேண்டும் என்று முன்னர்க் கூறிய கருத்து வலுவடைகிறது. மேலும், கோவை திருவாசகம்போல் அல்லாமல் மரபுபற்றி எழுந்த (Conventional poetry) பாடலாகும். இதன் மறுதலையாகத் திருவாசகம் பொள்ளெனத் தோன்றிய (Spontaneous poetry) பாடல்களாகும். திருவாசகம் பாடும் நிலை வந்த பிறகு மீட்டும் மரபுபற்றிய பாடல் பாடும் நிலைக்குத் திரும்பிச் செல்லுதல் இயலாத காரியம் என்றே நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

திருக்கோவையார் மரபுபற்றி எழுந்த பாடல் எனினும் ஏனைய இலக்கியங்கள் போலப் பிறந்த தன்று.இலக்கியத் தோற்றத்திலும் இருவகை அடிப்படையைக் காண்டல் கூடும். 'சுவர்க்க நீக்கம்' (Paradise lost) என்ற உலகம் போற்றும் இலக்கியத்தைப் பாடிய 'மில்டன்' 'உலகம் விரும்பினுலும் சாக அடிக்க முடியாத ஓர் இலக்கியத்தைப் படைக்கப் போகிறேன்' என்று

கூறிக்கொண்டு தன் இலக்கியத்தைப் படைத்தான். கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பனும் ஏறத்தாழ அவ்வாறே என்று கூறிவிட முடியும். ஆனல் தேவாரம், பெரியபுராணம், நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம் போன்ற நூல்கள் இலக்கியம் படைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் அடிப்படையில் தோன்றியவை அல்ல. இவற்றை ஆக்கிய பெரியவர்கள் உயிர்கட்கு உபகாரஞ் செய்ய வேண்டும் என்ற அருள் நோக்கத்தாலேயே இவற்றைப் படைத்தனர். திருக்கோவையும் இலக்கியம் பாடிப் புகழ் பெற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தோன்றிய தன்று. தம் உள்ளத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சிகட்கு மரபுவழி வடிவு கொடுக்க முற்பட்டதால் பிறந்த நூலாகும். ஆனல், கலைஞனுக நின்று திருவாதவூரர் இதற்கு வடிவு கொடுத்தார். எனவே அது கலைச் செல்வத்தை மிகுதியும் பெற்றுத் திகழ்கின்றது. இக்கோவை பாடியபிறகு திருவாதவூரர் அரசனிடம் தலைமை அமைச்சர் என்ற மரியாதையுடன் பெரும் புலவர், பெரிய பக்தர் என்ற மரியாதையையும் சேர்த்துப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

இதன் பின்னர் அவர் குதிரை வாங்கப் புறப்பட்ட நிகழ்ச்சி நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும். இதிலும் ஒரு புதுமை உளது. ஒரு பெரிய அரசின் தலைமை அமைச்சருக்கு எத்துணையோ பணிகள் இருக்கும் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அப் பணிகளுள் நல்ல குதிரைகளைப் பார்த்து வாங்கச் செய்வதும் ஒன்ருக இருக்கலாம். வாங்குமாறு கட்டளையிடுவது ஒரு பணியாக இருக்கலாம் என்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அதாவது 'ஏவுதற் கர்த்தா'வாக ஓர் அமைச்சர் இருக்க முடியுமே தவிர, 'இயற்றுதற் கர்த்தா'வாக அவர் மாறியது சற்றுப் புதுமைதான். ஆனல் குதிரை வாங்க என்ற பெயரில் அவர் போனது உண்மை. அப்படியானல் இதற்கு எப்படிச் சமாதானம் கூறுவது? அவருடைய 'நல்லூழ்' அவரை வருக என்று அழைத்தது. விதி நேரிடையாக எதனையும் செய்வதில்லையல்லவா? எனவேதான் குதிரை வாங்கப் போவதாக ஒரு காரணத்தை (வியாஜம்) ஏறட்டுக் கொண்டு நல்லூழ் தொழிற்பட்டது என்று கூறவேண்டியுளது.

திருவாதவூரரின் திருப்பெருந்துறைப் பயணம் வெறும் குதிரை வாங்கப் புறப்பட்ட 'யாத்திரை' என்று கூறமுடியாமல் அவருடைய 'ஆன்ம யாத்திரை' என்று கூறுமுறையில் அமைந்துள்ளது. இந்த ஆன்ம யாத்திரையில் புறப்பட்ட திருவாதவூரர் திருப்பெருந்துறையை அணுகும்போதே ஒருவகை மாற்றத்தை அடைகின்ருர். தம்முள் ஒரு மாற்றம் நிகழ்கின்றது என்பதை அவரே உணர்கின்ருர். ஆன்ம யாத்திரையில் ஏற்படும்

மாற்றம் இருவகைப்படும். முதலாவது படிப்படியாக நிகழும் மாற்றம். இரண்டாவது திடீரென்று நிகழும் மாற்றம். பிறப்பிலேயே 'கருவில் திருவுடையராக'ப் பிறப்பவர்களும் உண்டு. விடா உழைப்பின் மூலம் பெரியவர்க ளாகிறவர்களும் உண்டு. கருவில் திருவுடைய தன்மை கணிதம், விஞ்ஞானம், இசை, ஆன்மீகம் முதலிய எத்துறைகளில் வேண்டுமானாலும் வெளிப்படலாம். அது வெளிவருவதற்குரிய ஒரு சந்தருப்பம் தேவைப்படுகிறது. மணிவாசகரைப் பொறுத்த மட்டில் இத் தகைய சந்தருப்பம் திருப்பெருந்துறையில் கிடைத்தது. கிடைத்தவுடன் உள்ளே மறைந்திருந்த அப் புதுமை திடீரென வெளிப்பட்டது. இவருள் நிறைந்து வெளிவருதற்குரிய சந்தருப்பத்திற்குக் காத்திருந்த மாற்றத்தைத் திருப்பெருந்துறையில் இருந்த ஞானாசிரியன் திறக்க உதவினான் என்றாலுந் தவறில்லை.

இத்தகைய திடீர் மாற்றம் அடைந்த மற்றொரு பெரியார் கண்ணப்பநாயனா ராவார். திருவாதவூரர் திண்ணனார் என்ற இருவருமே இத்தகைய முழுமாற்றத்தை (Metamorphesis) அடைந்தவர்களாவர். இருவருடைய ஆன்ம யாத்திரையிலும் இம் மாற்றம் பிறர் எதிர்பாரா வகையில், இடத்தில் நிகழ்ந்தது. அந்த இடங்கட்கு இவர்கள் செல்லும்போதே ஏதோ ஒரு மாற்றம் தம்முள் நிகழ்வதை உணர்ந்தனர். அதற்குரிய காரணத்தை இருவரும் அறிய முடியவில்லையாயினும் அவ் விடத்தை நெருங்கும்போது தம்முள் நிகழும் மாற்றத்தை அறிந்தனர் என்றே இவர்கள் வரலாறு கூறுகிறது. திண்ணனார் காளத்தி மலையை முன்னர்ப் பார்த்திராமையின் நாணன் என்ற ஏவலாளனிடம் 'இது யாது?' எனக்கேட்டார். அவன் அம் மலைமேல் 'குடுமித்தேவர் இருப்பர் கும்பிடலாம் வா' என்று அழைத்துப் போனான். நாம் எல்லாம் கோயிலில் சென்று கடவுளைக் கும்பிடும் முறையில் தான் நாணன் அழைத்தான். அம் மலையை நெருங்க நெருங்கத் திண்ணனார் தம்முள் ஒரு மாற்றம் நிகழ்வதை உணர்ந்து "ஆவதென் இதனைக் கண்டு? இங்கு அணைதொறும் என்மேற் பாரம்போவ தொன்று உளது போலும்" (கண். புரா—97) என்று கூறுகிறார். இதேபோன்ற ஒருநிலை திருவாதவூரருக்கும் திருப்பெருந்துறையை நெருங்குகையில் ஏற்பட்டதாக அறிகிறோம்.

திண்ணன் காளத்தி மலையை அடைந்த உடனேயும், திருவாதவூரர் திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனைக் கண்டவுடனேயும், திருஞானசம்பந்தர் ஞானப்பால் உண்டவுடனேயும் மேலே கூறிய முழுமாற்றத்தை (Metamorphosis)

அடைந்தனர். அது ஏற்படுதற்கு முன்னர் முறையே திண்ணனுகவும் திருவாதவூரராகவும், ஞானசம்பந்தராகவும் இருந்த இம் மூவரும் கண்ணப்பராகவும், மணிவாசகராகவும் சிவஞான சம்பந்தராகவும் மாறிவிட்டனர் என அறிகிருேம். இந்த நுணுக்கத்தைப் பலரும் அறியாவிடினும் தொண்டர் சீர் பரவ வல்லவராகிய சேக்கிழார் நன்கு அறிந்திருந்தார். எனவேதான் கண்ணப்பர் வரலாற்றில் பழைய திண்ணன் மறைந்து புதியவர் தோன்றிவிட்டார் என்பதை ''தன் பரிசும் வினை இரண்டும் சாரும் மலம் மூன்றும் அற அன்பு பிழம்பாய்த் திரிவார்'' (கண். புரா 154) என்றும், திருஞானசம்பந்தர் புராணத்தில் ''தாவில் தனிச் சிவஞானசம்பந்தர் ஆயினுர்'' (ஞான. பு. 69) என்றும் கூறினுர். இங்குச் சேக்கிழார் குறித்துள்ள சொல்லைச் சற்றுக் கூர்ந்து கவனித்தல் வேண்டும். 'சிவஞானசம்பந்தர் ஆயினுர்' என்று கூறுவதில் ஆயினுர் என்ற சொல் பொருளாழம் உடையது. ஒன்று ஒன்ருக மாறுவதைத்தான் ஆயிற்று என்று கூறுகிருேம். அரிசி முழுமாற்றம் அடைந்து சோருக மாறி விட்டதைத்தான் 'சோறு ஆயிற்று' என்று கூறுகிருேம். எனவே ஞானப்பால் உண்ட பின்னர் அவர் சிவபாத இருதயர் மகனல்லர் என்பதைக் குறிக்கவே 'ஆயினுர்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிருர்.

இவ்வாறு சேக்கிழார் கூறக் காரணம் உண்டு. ஞானப்பால் அருந்தியதன் பின்னர் 'தந்தை' என்ற சொல்லைக் கொண்டு ஞானசம்பந்தர் இறைவனைக் குறித்தாரே தவிரச் சிவபாத இருதயரைக் குறிக்கவே இல்லை. அதேபோலத் திண்ணனும் தம் தந்தை, உறவினர் யாரையும் அறிந்து கொள்ளும் மன நிலையை இழந்து விட்டார். இம் மாறுபாட்டை நன்கு உணர்ந்தமையின் சேக்கிழார் 'ஆயினுர்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினுர். துரதிர்ஷ்டவசமாகத் திருவாதவூரர் புராணத்தைச் சேக்கிழார் போன்றவர்கள் பாடவில்லையாகலின் அவரிடை நிகழ்ந்த இந்த மாற்றத்தை அறிந்து நம்பியோ, அன்றிப் பரஞ்சோதியோ பாடவில்லை.

திருவாதவூரர் திருப்பெருந்துறையில் அடைந்தது திடீரென நிகழும் முழுமாற்றம் (Spontaneous metamorphosis) என்று கண்டோம். அப்படியானுல் அவருடைய ஆன்மயாத்திரையில் கிடைத்த இம்மாற்றம் கடைசி வரையில் நிலைத்திருந்ததா? இம் மாற்றத்தில் பெற்ற அனுபவம், பூரண இன்பம் இறுதிவரை மணிவாசகரிடம் இருந்ததா? திருவாசகம் முழுவதையும் பார்ப்பவர்கள் இந்த அனுபவத்தை இழந்து மணிவாசகர் துடிப்பதை

அறியமுடியும். அப்படியானால் இறைவன் திருவருள் கிட்டினாலும் அதுவும் ஒரோவழி நிகழ்ந்து மறையக் கூடியதுதானா? என்ற வினாவும், கிடைத்த திருவருளை வைத்துக் கொள்ளக் கூடிய தகுதி மணிவாசகரிடம் இல்லாமற் போய்விட்டதா என்ற வினாவும் வரத்தான் செய்யும். திருவாசகத்தில் அவர் அனுபவத்தை இழந்து வருந்தும் பகுதிகள் அனைத்தும் நம்போன்றவர்களுடைய துயரத்தை ஏறட்டுக் கொண்டு பாடியவை என்ற விளக்கத்தை ஏற்க என் மனம் இடந்தரவில்லை. அத் துயரம் உண்மையிலேயே அவர் அடைந்த துயரந்தான்.

அவர் அடைந்த உண்மையான துயரந்தான் என்றால், திருவருள் அவரைக் காக்க வலுவிழந்து விட்டது என்றோ அவர் திருவருளை வைத்துப் படைக்கும் ஆற்றல் பெறவில்லை என்றோ முடிபுக்கு வரவேண்டிய இன்றியமையாமை இல்லை. இவை இரண்டு தவிர வேறு ஏதேனும் காரணம் இருத்தல் கூடுமோவெனச் சிந்திப்பதில் தவறில்லை. திண்ணன் இவ்வாறு திடீரென்று முழுமாற்றம் பெறினும் அதை இழக்கவில்லை. ஆறு நாட்களில் வீடுபேற்றைப் பெற்றுவிட்டார். அப்படியானால் திருவாதவூரர் ஏன் அதனை இழக்கவேண்டும்?

திருவருளைப் பெற்றவுடனேயே மணிவாசகர் தாம் விரும்பும் வீடுபேற்றை அடைய முழுத்தகுதி பெற்றுவிடுகிறார் என்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வாறு தகுதி பெற்றவர் பின்னர் ஏன் இவ்வுலகிடை இருந்து அந்த அனுபவத்தை இழந்து அவதியுற வேண்டும் என்றால் அதுவே திருவருட் குறிப்பு எனல் வேண்டும். தமக்குத் திருவருள் கிடைத்தமையை அவரே இதோ பேசுகிறார்:

'ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை
இன்றெனக்கு எளிவந்து அருளி, அழிதரும்
ஆக்கை ஒழியச் செய்த, ஒண்பொருள்
இன்றெனக்கு எளிவந்து இருந்தனன் போற்றி'
(அண்டப்-116-119)

'ஆயினேன் ஆதலால் ஆண்டுகொண்டாய்'
(சதகம்—23)

'வண்ணந்தான் அதுகாட்டி வடிவு காட்டி
மலர்க் கழல்கள் அவைகாட்டி வழியற்றேனைத்
திண்ணந்தான் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டாய்'
(சத—25)

'.......................நாயினேற்கே
காட்டாதன வெல்லாங் காட்டிப் பின்னும்
கேளாதன வெல்லாம் கேட்பித்து' (சத. 28)

இவ்வாறு ஆட்கொள்ளப் பெற்றும் இறைவன் இவரை உடன் அழைத்துச் செல்லாமல் இங்கேயே இருக்குமாறு பணித்து மறைந்தனன் என்பதை அவரே கூறுகிருர்.

'அரத்த மேனியாய் அருள்செய் அன்பரும்
நீயும் அங்கு எழுந்தருளி இங்கெனே
இருத்திஞய் முறையோ என் எம்பிரான்!'
(சதக. 93)

'நாயி னேனை நலமலி தில்லையுள்
கோல மார்தரு பொதுவினில் வருகென
ஏல என்னை ஈங்கொழித் தருளி
அன்றுடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்'
(கீர்த்தி 127—130)

இவ்வாறு இறைவனே அவரை ஈண்டு இருக்க எனப் பணித்து மறைந்தான் என்று அவரே கூறுகின்றமையின் இது ஏன் நிகழவேண்டும் என்ற விஞத்தோன்றத்தான் செய்கிறது. ஒரு சில சமயங்களில் நம்முடைய அறிவை யெல்லாங் கொண்டு ஆராய்ந்தாலும் விளங்கிக் கொள்ளமுடியாத சில நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. அந் நிகழ்ச்சி நடைபெறும்போது நிகழ்ச்சிக்குடையாரும் நாமும் வருத்துகிரேம். ஆனல் பின்னர்த் தான் அது ஏன் நடந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது.

சக்ரவர்த்தித் திருமகனை 'தாய் கையில் வளர்ந்திலன்' என்று கூறும்படியாக வளர்த்து 'விராவரும் புவிக்கெலாம் வேதமேயன இராமனைப் பயந்த எற்கு இடருண்டோ?' (மந். சூழ். 54) என்றுகேட்ட அதே கைகேயிதான் கணவன் இறப்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினுள். அதனை விளக்க வந்த கவிஞன் அவள் ''இரக்க மின்மை யன்றோ இன்று இவ் வுலகங்கள் இராமன், பரக்கும் தொல்புகழ் அமுதினைப் பருகுகின்றது'' (மந். சூழ் 85) என்று கூறுகிருன்.

அதேபோன்று மணிவாசகருக்குத் தந்த அனுபவத்தை மறுபடியும் வாங்கிக்கொண்டு 'இங்கு இருக்க' என இறைவன் கூறிப்போனதனுல் என்ன நிகழ்ந்தது? இவ்வாறு செய்ய வில்லையாயின் உடன் வந்த அடியருடன் பெருமானும் சென்

திருப்பார். தனி ஒரு ஆன்மா விடுதலை பெற்றிருக்கும் என்பது உண்மைதான். ஆனால் இவ் வுலகம் 'திருவாசகம்' என்ற ஒப்பற்ற நூலை இழந்திருக்குமே! வேற்று நாட்டிலிருந்து தம் சமயத்தை இவண் பரப்புதற்காக வந்த டாக்டர் ஜி. யூ. போப் போன்றவர்களும் ''என்பு கரைக்கும் பாடல்'' என்று ஈடுபாட்டுடன் கூறும் ஒருநூலை இவ் வுலகம் இழந்திருக்குமே!

பலசமயங்களில் திருவருள் என்ன குறிப்புடன் எதனைச் செய்கிறது என்பதைச் சிற்றறிவு உடைய நாம் அறிதல் முடியாத காரியம். இறைவன் தன் கருத்தை நிறைவேற்ற ஒவ்வோர் உயிரையும் ஒவ்வொரு முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்கிறான். அதனை ஏன் என்று கேட்கும் உரிமையோ அதிகாரமோ நம்மாட்டு இல்லை. இதனை நன்கு அறிந்திருந்தார் மணிவாசகப் பெருமான். ஆனால், திருவாசகத்தின் முற்பகுதியில் அதாவது சதகத்திலும், நீத்தல் விண்ணப்பத்திலும் இதன் எதிராக இறைவன் மறைந்து விட்டமைக்கும் தம்மைவிட்டு விட்டு அடியார்களை மட்டும் அழைத்துச் சென்று விட்டமைக்கும் வருந்தி அழுவது அதிகமாக இருக்கும். அனுபவத்தை இழந்த அணிமையில் இவ்வாறு வருத்தம் உண்டாவது முறைதான்.

தம்மிடம் ஏதோ குறை இருக்கக் கண்டுதான் இறைவன் தம்மை ஒதுக்கிப் போய்விட்டான் என்று சதகத்திலும், விண்ணப்பத்திலும் பலமுறை கதறுகிறார். ஆனால் நாட்கள் செல்லச் செல்லத் தம்மை இவண் இருத்தியதிலும் ஏதோ காரணம் இருத்தல் வேண்டும் என்பதை உணருகிறார் போலும்! எனவே 'தம்மை அழைத்துக் கொள்' என்பதற்கும் 'விட்டுப்போ' என்பதற்கும் தமக்கு அதிகாரம் இல்லை என்பதையும், முழுவதும் அவனிடம் சரணடைந்து விட்ட பிறகு இருப்பதற்கும் போவதற்கும் தமக்கு அதிகாரம் இல்லை என்பதையும் பெருமான் உணர்ந்து பாடுகிறார் :

'வேண்டத் தக்கது அறிவோய் நீ
....
வேண்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்
....
வேண்டும் பரிசொன்று உண்டென்னில்
அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே' (499)

'அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும் உடைமை யெல்லாமும்
குன்றே அனையாய்! என்னையாட் கொண்ட போதே
கொண்டிலையோ?'

'..........................

ஆயக்கடவேன் நானேதான் என்னதோ இங்கு
அதிகாரம்?'

'..........................

மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும் வந்துன் கழற்கே
புகுமாறும்
அண்ணு எண்ணக் கடவேனே அடிமை சால
அழகுடைத்தே' (குழைத்தபத்து-6, 9)

இதனை அடுத்து ஒருபடி மேலே சென்று தாம் ஒன்றையும் கேட்க உரிமை இல்லை என்பதை நிலைநாட்டிய பிறகு அவன் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுதலே வாழ்வின் குறிக்கோள் என்பதையும்

''எது எமைப் பணிகொளும் ஆறு அது கேட்போம்''
(பள்ளி எழுச்சி—7)

என்றும் கூறிவிடுகிருர். முற்றிலும் இறைவனுடைய திருவருளின் படி நடக்க வேண்டிய ஒரு கருவியாகத் தம்மைக் கருதிக் கொள்ளும் நிலையில்,

'இருந்து என்னை ஆண்டுகொள் விற்றுக்கொள்
ஒற்றிவை என்னின் அல்லால்' (விண்-18)

என்று கூறுவதன் மூலமும் இதனை அடிகள் நன்கு அறிந்திருந்தார் என்பதை அறியமுடிகிறது. மதுரையில் இருந்து புறப்பட்ட திருவாதவூரரின் ஆன்ம யாத்திரை திருப்பெருந்துறையில் முடிந்துவிடுகிறது. இதன்பிறகு அவர் அவருக்குச் சொந்தமில்லை; அவருடைய காலமும் நேரமும், செயலும், ஏன் எண்ணமுங்கூட அவருக்குச் சொந்தமில்லை என்னும் நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது.

இந்நிலையில் அவர் எது செய்யினும் அது இறைவனுடைய செயலேயாகும். என்ன செய்கிருர்கள், எத்தகைய பணி புரிகிருர்கள் என்ற வினவிற்கும் இப்பணி சிறந்தது இப்பணி தாழ்ந்தது என்ற பேச்சுக்கும் அங்கு இடமில்லை. இதனையே 'மில்டன்' என்ற கவிஞன் தன் கண்களை இழந்த நிலையில் பாடிய பாடலில் கூறுகிருன்.

'இறைவன் எந்த மனிதனின் பணியையும் அவன் தரும் பொருளையும் வேண்டி நிற்கவில்லை. அவன் இட்ட பணியை

எவன் மேற்கொள்கிருனே அவனே சிறந்த பணியாளன். அவனுடைய ஆணையை ஏற்று ஓய்வின்றி உலகுமுழுவதும் அலேந்து பணிபுரியும் ஆயிரக்கணக்கானவரும் அவன் ஆணையைத்தான் நிறைவேற்றுகின்றனர். அவன் ஆணைக்குக் காத்துக் கொண்டு நிற்பவர்களும் இறைவனின் ஆணையின் வண்ணம் நடப்பவர்களேயாவர்''**

திருப்பெருந்துறையில் மணிவாசகரின் ஆன்மயாத்திரையை முடித்துக் கொள்ளுமாறு செய்த இறைவன் அவரைக் கொண்டு தன் பணியினை முடித்துக் கொள்ள முடிவு செய்தனன் போலும். அதனுலேயே அவரை 'இருக்க' எனப்பணித்து மறைந்தான். இம்மாதிரி 'இருக்க' என்று கூறினுல் இருப்பதனுல் ஒரு பணி நடைபெறவேண்டும் என்பதையே அது குறிக்கிறது என்றுகூடக் கொள்ளலாம்.

வெட்டுண்டுகிடக்கும் தன் கணவனைக் கண்டு அவ்வுடல் மேல் விழுந்து அரற்றி அழுகிருள் கண்ணகி. துண்டாடிய உடல் ஒன்று சேர்ந்து கோவலன் எழுந்தான். அவள் கண்ணீரைக் கையால் மாற்றினுன். வேறு ஒன்றுங் கூருமல் 'எழுதெழில் மலர் உண்கண் இருந்தைக்க' (சிலம்பு—19—67) எனப் போய் விட்டான். அவன் மீட்டும் இறந்த அதிசயத்தையும் அவன் கூறிய சொற்களையும் சிந்திக்கும் கண்ணகிக்கு அவன் உடன் அழைத்துச் செல்லாமல் விட்டுச் சென்றதில் ஏதேனும் பொருள் இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

'மாயங்கொல் மற்றுஎன்கொல்? மருட்டியதோர்
தெய்வங்கொல்?
போய் எங்கு நாடுகேன்? பொருள் உரையோ ஈதன்று'
(சிலம்பு—19—69—40)

இரு என்று கூறிப்போனது பொருளுரை என்று கொண்டமையின் 'தீ வேந்தன்தனைக் கண்டு இத்திறங் கேட்பல்' எனப்

** "That murmur, soon replies, "God doth not need Either man's
Work or his own gifts. Who best
Bear his mild yoke, they serve him best. His state
Is Kingly : thousands at his bidding speed,
And post o'er land and ocean without rest :
They also serve who only stand and wait"
—Milton "on his Blindness"

போகிருள். கோவலன் கண்ணகியை இருவென்றமையின் வழக்குரை காதை முதலியன நடந்தன.

இறைவன் மணிவாசகரை இருவென்று இருத்தியதால் 'திருவாசகம்' பிறந்தது. இதுவன்றி, அடிகள் தாம் வருந்துவது போல், இவரது தகுதி இன்மை நோக்கி இறைவன் விட்டுப் போகவில்லை என்பது உறுதி. அத்துணை விரைவில் அவனே வந்து ஆண்டுகொள்ள வேண்டுமாயின் அவருடைய தகுதிக்கு அதனினும் சிறந்த சான்று தேவை இல்லை. இனி அவர் கூறுவதை விவகாரத்திற்காக—ஓரளவு ஏற்றுக்கொள்வதாக—வைத்துக் கொண்டாலும் அவரிடம் இருந்ததாக அவர் கூறிக் கொள்ளுங் குற்றங்கள் இறைவனுடைய அருளைப் பெற்ற பின் உறுதியாக அழிந்திருக்கும். அப்படி இருக்க விட்டுப்போன தன் நோக்கம் அவரால் உலகு ஒரு பயனைப் பெறவேண்டும் என்பதாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்பது உறுதி இந்த வினடியிலிருந்து திருவாதவூரர் என்ற பாண்டி மன்னனின் அமைச்சர் இல்லை. இறைவன் பணியை நிறைவேற்றும் ஓர் அடிமைதான் உள்ளார்.

இந்நிலையில் ஒரு சிலர் மனத்திலாதல் ஓர் ஐயம் நிகழ இடனுண்டு. திருவாசகம் போன்ற ஒரு நூல் தோன்ற வேண்டும் என்று இறைவன் நினைத்தால் அதனை முடித்தற்கு திருவாதவூரர் போன்ற ஒருவரை இத்துணைத் தொல்லைப்படுத்தி அவர் அழுது அழுது பாடுமாறு செய்யவேண்டுமா? இத்துணைத் துயரத்தை அவர் அடையாமலும் பாடுமாறு செய்திருக்கலாமே என்று கருதிக் கேட்க இடன் உண்டு. அது உறுதியாக நடந்திருக்கக் கூடியதுதான்; இறைவன் கருதி இருப்பின் திருவாசகத்தை மணிவாசகர் பாடி இருத்தலுங்கூடும். அதற்குத் திருவாசகம் என்ற பெயர் வந்திருத்தலுங்கூடும். ஆனல் அது இன்று நாம் படித்து உருகும் திருவாசகமாக அமையமுடியாது. பிறர் படுந்துயரை ஏறட்டுக் கொண்டு பாடுவது வேறு; தாமே அந்த அனுபவத்தைப் பெற்றுப் பாடுதல் வேறு.

இதனை நன்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் (Lyric poetry) பலவற்றைப் படித்துப் பார்த்தால் நன்கு விளங்கும். பாரி மகளிர் தம் தந்தை இறந்தமை குறித்து பாடியதாக உள்ள பாடலின் இறுதி வரியை நோக்க வேண்டும்.

'...... ....
வென்றெறி முரசின் வேந்தர்எம்

எம்குன்றுங் கொண்டார்யாம் எந்தையு மிலமே' (புறம் 112) 'யாம் எந்தையும் இலமே' என்பதிற் காணப்பெறும் அவலத்திற்கும் பிற பிற புலவர்கள் பிற மன்னரின் இறப்புக் குறித்துப் பாடிய கையறுநிலைப் பாடல்கட்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் படிக்கையிலேயே நாம் உணரமுடியும். இப்பாடல் தோன்றி இரண்டாயிரம் ஆண்டாயினும் இது நம் மனத்தைக் கவர்ந்து ஈர்ப்பது எதனுல்? அவர்கள் நிகழ்ச்சியை நேரேகண்டு உணர்ச்சிப் பெருக்கத்தால் அப்பொழுதே பாடினர். அதனுல் அப் பாடல் அவர்களுடைய உணர்ச்சியை அப்படியே தாங்கி நிற்கின்றன. ஆனுல் பாரியின் இறப்புக்குறித்து இன்று வரலாற்றில் படிக்கின்ற ஒருவர் கையறுநிலை பாடினுல் எத்துணை முயன்ருலும் இத்துணை உணர்ச்சிப் பெருக்கத்தைப் பெறமுடியாது. மேலும் நிகழ்ச்சியில் தொடர்பு பட்டவர்கள் பெறும் உணர்ச்சியின் ஆழத்தளவு பிறர் பெறவும் முடியாது.

இந்த அடிப்படையில்தான் திருவாசகம் தோன்றியது. மணிவாசகர் தம் வாணுள் முழுவதும் விரும்பிய ஒன்றைத் திருப்பெருந்துறையில் பெற்ருர். தம்மை மறந்து ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினுர். வாழ்வின் பயனை அடைந்ததாக நினைந்து ஆனந்தப்படுகையில் அவ் வனுபவம் மறைந்து விடுகிறது! தாம் தனியனுக நிற்பதை உணர்கின்ருர். எனவே அனுபவம் கிடைத்த உடனடியாக அந்த அனுபவத்தை நினைந்து நினைந்து பாடமுடிகிறது. அவரே பெற்ற அனுபவத்தை, அவ் வனுபவம் முடிந்து கைவிட்டுப் போன நிலையில், அதனை நினைவு கூர்ந்து பாடுகிருர் ஆகலின் அது நம்மை இன்றும் ஈர்க்கிறது. பிற நாட்டிலிருந்து வந்தவரையும், சைவத்தையும் சிவபெருமானையும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கும் போப் போன்றவர்களையும் அவ் வனுபவப்பாடல் பிடித்து இழுத்துக் கொள்கிறது. அனுபவத்தை நேரே பெற்றவர் அதிர்ஷ்டவசமாகத் தம் உணச்சிகட்கு வடிவு கொடுக்கும் ஆற்றல் பெற்ற கவிஞராகவும் இருக்கிருர். திருக்கோவையார் போன்ற புலமை நயம் நிரம்பிய நூலை முன்னரே இயற்றி உள்ளத்து உணர்வுகட்கு வடிவு கொடுக்கும் கலையை நன்கு அறிந்த கவிஞராகவும் உள்ளார். இத்தகையவர் தாம் பெற்ற நேரடி அனுபவத்தை அப்பொழுதே கவிதையில் பிழிந்து தருகிருர் ஆகலின் எத்துணைக் காலமாயினும் அப் பாடல்கள் தம்மைப் படிப்பவர்களை உலுக்கிவிடும் ஆற்றல் பெற்றுள்ளது.

இதில் ஒரு வியப்பு என்னையெனின் திருக்கோவையார் பாடல்களில் காணப் பெறும் கவிதைச் சிறப்பு, கட்டுக் கோப்பு, கற்பனை, சொல் சிறப்பு, உவமை உருவக நயங்கள் எதுவும் திரு

வாசகத்தில் இல்லே; என்ருலும் அனுபவம் பிட்டுபிட்டு வைக்கப் பெற்றுள்ளது. ஒரு பாட்டிற்கும் அடுத்த பாடலுக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லே. ஒரே பாடலிற் கூட முன்னுக்குப் பின் தொடர்பில்லாமலும் இருக்கும்.

'அழகே புரிந்திட்டு அடிநாயேன் அரற்றுகின்றேன்
உடையோனே!
திகழா நின்ற திருமேனி காட்டி என்ஊேப் பணிகொண்டாய்
புகழே பெரிய பதம் எனக்குப் புராண! நீதந் தருளாதே
குழகா! கோல மறையோனே! கோனே! என்ஊேக்
குழைத்தாயே!' (குழை. பத்து—10)

முதல் இரண்டடிகளில் அவன் வடிவுகாட்டி ஆட்கொண்டதைக் கூறும் அடிகள் பெரிய பதந் தரவில்லே என்று மூன்ரும் அடியில் குறைப்படுகிருர். திருமேனி காட்டுவதைவிடப் பெரிய பதம் எதுவும் உண்டா? இதனே அடிகள் அறியாதவரா? பின்னர் ஏன் இவ்வாறு பாடுகிருர்? காட்சி தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும் என்று அவர் விரும்பிய விருப்பம் ஈடேற வில்லேயாகலின் அவ் வருத்தம் மூன்ருமடியில் வெளிப்படுகிறது.

திருவாசகம் சிந்தித்துத் தெளிந்து, ஆராய்ந்து, பாடப்பெற்ற கலேயாக முகிழ்த்த பாடல்கள் அல்ல. அவை பொள்ளெனத் (Spontaneous) தோன்றிய பாடல்களேயாகும். தேவாரம் முதலியவைகூட இத்தலேப்பில் அடங்கா. அவை தீர்ந்த சிந்தனேயின் பயனுக வெளிவந்தவை. பல சமயங்களில் எந்தத் தலத்தில் பாடப்படுகின்றனவோ அந்த ஊரின் பெயருக்கேற்பவே பாடல் அடிகள் தொடங்குவதைக் காண்டல் கூடும். இவ்வாறு கூறுவதால் தேவாரம் பக்திப் பாடல்கள் அல்ல என்று கூறுவதாக நினேத்து யாரும் இடர்ப்பட வேண்டா. பாடல்களேத் திறனுய்வு செய்கின்ற முறையில் இந்த இரண்டு பிரிவினேகள் உண்டு. பொள்ளெனத் தோன்றும் (Spontaneous poetry or Dionysian poetry) பாடல் என்றும் சிந்தித்துப் பாடப்படுபவை (Premeditated poetry or Appolonian poetry) என்றும் இருவகை உண்டு. ஆசு கவிகள் எனப்பெறுபவை எல்லாம் பொள்ளெனத் தோன்றிய பாடல்கள் எனினும் அவை அனுபவத்தை அப்படியே பிரதிபலிப்பன என்று கூறமுடியாது. தீர்ந்த சிந்தனேயின் பயனுக வெளிப்படினும் தேவாரம் பிரபந்தம் என்பவை அனுபவத்தை அப்படியே வெளியிடுபவைகளாம்.

உதாரணமாக நம்பியாரூரரைப் பாடுக என்று பணித்து இறைவன் 'பித்தா' என்று அடியெடுத்துத் தந்தான். உடனே

'பிறைசூடி பெருமானே' என்று ஏன் வந்ததெனில் திருஞான சம்பந்தர் பாடலில் சுந்தரர் ஈடுபட்டிருந்தமையின் அவருடைய சொற்கள் உடனே நினைவுக்கு வரப்பாடினுர்.

அடிகளின் அனுபவம் அப்படி அப்படியே வெளிப்படுகிற தென்பதைத் திருவாசகத்தை ஒரு முறை கற்பவர்களும் அறிய முடியும். திடீர் திடீரென்று அவருடைய எண்ண ஓட்டங்களில் தோன்றும் மாற்றங்கள் இதனை அறிவுறுத்தும். ஆன்மயாத் திரையில் ஏற்படும் மேடு பள்ளங்கள் அப்படி அப்படியே வெளிப் படுத்தப்படுகின்றன. எல்லையில்லாத ஆனந்தம் தோன்றுவதும் அதை இழந்துவிட்ட ஆராத்துயரமும் அடுத்தடுத்துத் தோன் றலையும் திருவாசகத்தில் காணலாம்.

''கடலே அனைய ஆனந்தம் கண்டார் எல்லாம்
கவர்ந்துண்ண
இடரே பெருக்கி ஏசற்று இங்கு இருத்தல் அழகோ அடி
நாயேன்' (பிரார்த்தனை—7)

''அருள் புரிந்தனை புரிதலுங் களித்துத்
தலையினல் நடந்தேன் விடைப் பாகா!'' (செத்திலா—3)

''என்பரம் இல்லா இன்னருள் தந்தாய் யான்இதற்கு
இலன்ஓர் கைம்மாறு' (கோயில்—2)

இத்தகைய முறையில் ஆனந்தத்தில் அழுந்தியிருந்து அது மறைந்துவிட்ட பொழுது தன் குற்றங் காரணமாகவே அது மறைந்துவிட்டதெனக் கவல்கின்ருர். ஆன்ம யாத்திரையில் ஒரு முக்கியமான கட்டமாகும் இது. கிடைத்த பொருள் கை நழுவி விடுகிறதென்ருல் அதனை வைத்துக் கொள்ளும் தகுதி இல்லை என்பதுதானே பொருள். எனவே தம் ஆனந்த பரவச நிலை கைநழுவிவிட்டது என்ருல் அது தம் குற்றத்தாலேயே நேர்ந்தது என்று கருதி வருந்துகிருர் அடிகள். சத்தியமே வடி வான இறைவன் தாம் பொய்யன் என்பதனுல் ஆட்கொண்டு அழைத்துப் போகாமல் விட்டுச் சென்றுவிட்டான் என்று வருந்துகிருர். திருச்சதகம் முழுவதிலும் இம்மனநிலையைக் கண்டல் கூடும்.

'பொய்யர் பெறும்பேறு அத்தனையும் பெறுதற்கு உரியேன்'
(52)

'வஞ்சனேன் பொய் கலந்தது அல்லது இல்லை' (73)

'விச்சுக் கேடு பொய்க்கு ஆகாது என்று இங்கெனை வைத்தாய்' (81)

'போனுர் அடியார் யானும் பொய்யும் புறமே போந்தோமே' (85)

'யானே பொய் என் நெஞ்சும் பொய் என் அன்பும் பொய்' (90)

இவ்வாறு தம் குற்றம் என்று தாம் கருதுவதை மிகைப்படுத்திக் காட்டிவிட்டு இறைவனிடம் தம் குற்றத்தைப் பொறுத்து ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்று மன்ருடுகிருர்.

'அரைசே! அறியாச் சிறுநாயேன் பிழைக்கு அஞ்சல் என்னினல்லால்' (நீ. வி. 37)

'என்பிழைக்கே குழைந்து வேசறுவேன்' (நீ. வி. 50)

'பொறுப்பர் அன்றே பெரியோர் சிறுநாய்கள்தம் பொய்யினையே' (நீ. வி. 6)

'பிழைத்தவை பொறுக்கை எல்லாம் பெரியவர் கடமை' (சதக. 66)

இறைவன் தம்மைத் தனியே விட்டு மறைந்தது அவன் கருணைக் குறையன்று; தம் பிழையே எனப் பலமுறை கூறுகிருர்.

'உன்னுல் ஒன்றுங் குறைவில்லை அடிமைக்கு யார் என்பேன்'

என்பன போன்ற பகுதிகளுடன் திருச்சதகத்தில் 3ஆம் பதிகமாக உள்ள சுட்டறுத்தல் பகுதி முழுவதும் இதே கருத்தைக் கூறுகின்றது.

இவ்வாறு துயருற்று ஒருவாறு தேறி எதிர்பாராமல் தம்மை வந்து ஒரு பொருட்படுத்து ஆட்கொண்ட பெருமான் உறுதியாகத் தம்மைக் கைவிடமாட்டான் என்றும் எப்படியும் அவனருள் கிட்டும் என்றும் தம் நெஞ்சுக்குத் திடம் கூறுகிருர்.

'இரங்கும் நமக்கு அம்பலக்கூத்தன் என்று ஏமாந்திருப்பேனை அருங் கற்பனை கற்பித்து ஆண்டாய்..........' (கோயில்-7)

'எந்தாய் இனித்தான் இரங்காயே!' (கோயில்-6)

'இரங்குங் கொல்லோ என்று அழுமதுவே அன்றிமற்றென்
செய்கேன்' (கோயில்-4)

தம்முடைய பிழையைப் பொறுத்து ஆட்கொள்வது அவன் கடமையாகும் என்று பலமுறை கூறிய அடிகள்

'..............பொன்னம்பலக் கூத்தா
மருளார் மனத்தோடு உனைப்பிரிந்து வருந்துவேனை வா
என்றுஉன்
தெருளார் கூட்டம் காட்டாயேல் செத்தே போனாற்சிரி
யாரோ?' (கோயில்-8)

என்றுங் கூறுதல் அவருடைய ஆற்றாமையை அறிவிக்கிறது. இப் பாடல்களிடையே அடிகளின் நம்பிக்கை மலைபோல இருத்தல் கண்கூடு. இத்துணை நம்பிக்கை வைப்பதற்குரிய தலைவன் என்பதையும் நன்கு அறிந்துள்ளார். அப்படியானால் பொறுமையுடன் காத்திராமல் ஏன் இத்துணைத் துயரடைய வேண்டும் என்ற வினாவிற்கு விடை காண்டல் எளிது. ஒப்பற்ற அனுபவத்தை ஓரளவு அனுபவித்துவிட்டவர் அந்த அனுபவத்தை விடாது பெறல் வேண்டும் என்ற துடிப்பாலேயே வருந்துகிறார். அனுபவம் கிடைக்காத ஒவ்வொரு வினாடியும் வாணாள் வீணாளாவதாக நினைத்தலின் வருத்தம் ஏற்படுகிறது. இதனால் தான் ஒரு பாடலில் எல்லையில்லாத ஆனந்தம், அடுத்த பாடலில் எல்லையில்லாத துயரம் அதற்கடுத்த பாடலில் யாவற்றையும் இழந்து நிற்பவர் போன்ற ஆறாத் துயரம் என்பவை மாறி மாறி வரக் காண்கிறோம். இத்தகைய முறை வேறு யாருடைய பாடலிலும் காண்டல் கடினம்.

திருவாசகம் ஏன் இவ்வாறு அமைந்துளது? நம்பிக்கைக்கும் நம்பிக்கை இன்மைக்கும் இடையே கிடந்து ஊசலாடும் மனித சமுதாயத்தை உய்விக்க வந்த நூல் இவ்வாறு ஊசலாட்டை அறிவிக்கின்றமையின் மிகவும் அச் சமுதாயத்திற்கு உகந்ததாகிறது.

மனித வாழ்க்கையில் கிடைக்கும் நம்பிக்கை நம்பிக்கை இன்மை என்ற இரண்டும் மாறி மாறிக் காணக் கிடப்பதாலும், மனிதர்கள் ஓயாமல் தவறு செய்துவிட்டு அத் தவற்றை மன்னிக்க வேண்டும் என்று வேண்டி நிற்பதைப் போலவே வேண்டி நிற்றலாலும், பொறி புலன்களின் வலுவைச் சுட்டிக்

காட்டி வருந்துவதாலும், ஓயாத துன்பங்களை அனுபவித்து எதிர்த்துப் போராடுதலாலும் திருவாசகம் நம் மனத்தைப் பிடித்து உலுக்கிவிடுகிறது.

இன்றைய உலக வாழ்க்கையில் நடைபெறும் போராட்டத்தை அன்றே கண்டவர் போலப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிருர் அடிகள். ஆன்ம யாத்திரை எத்துணைத் துன்பம் நிறைந்தது என்பதைப் போற்றித் திருவகவலில் வரிசைப் படுத்துகிருர். தாயின் கருவில் உருவெடுத்த முதல் மாதத்திலிருந்து தோன்றும் துன்பங்களையெல்லாம் தாண்டிப் பிறந்து விட்டால் பிறந்த பின்னர் வளரும் பொழுது ஏற்படுந் துன்பங்கள் வரிசைப் படுத்தப்படுகின்றன. செல்வமும் ஆன்மயாத்திரைக்குத் தடைதான்; ஆனல் வறுமை தேவலாமா என்ருல் செல்வத்தைவிட வறுமை பொல்லாதது. அதுவும் அந்த யாத்திரைக்குத் தடை செய்யும் என்பதை,

'செல்வம் என்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும்'
நல்குரவு என்னும் தொல்விடம் பிழைத்தும்'
(போற். அக. 38—39)

என்று கூறுகிருர்.

இத்துணைத் துயரங்களையும் தாண்ட முயன்று இறுதியில் ஓரளவு மன அமைதியை அடைந்து 'தெய்வம் என்ற நம்பிக்கை வந்துவிட்டாற் போதுமா?' என்ருல் அந்த நம்பிக்கை வந்த பிறகும் ஏற்படுகிற துயரங்களும் தொல்லைகளும் அனந்தம்.

'தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி,
முனிவிலாதது ஓர் பொருளது கருதலும்
ஆறுகோடி மாயா சக்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின
ஆத்தமானுர் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தழும்பு ஏறினர்
....
சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களே
அமைவ தாக அரற்றி மலைந்தனர்' - (போ. அக.
42 முதல் 48)

ஆன்ம யாத்திரையில் ஏற்படும் இத்துணைத் தொல்லைகளையும் அடிகள் நம் பொருட்டாக அடுக்கிக் காட்டுகின்ருர். இறுதியடியில் வரும் 'முனிவிலாதது ஓர் பொருள்' என்ற சொல்லைக் காண்டல் வேண்டும். எந்தப் பொருளை நாடி ஆன்மா தன்

யாத்திரையைத் தொடங்குகிறது என்பதை மிகச் சிறந்த முறையில் விளக்குகிருர் அடிகள் ஒரே ஒரு சொல்லால். அப் பொருள் 'விருப்பு வெறுப்பு இரண்டையுங் கடந்து நிற்பது' என்ற பொருளைத் தரும் 'முனிவு இலாதது' என்ற சொல்லால் பொருளின் இலக்கணத்தை வரைந்து காட்டினர்.

ஆன்ம யாத்திரையில் எதிர்ப்படும் மற்ருேர் இடுக்கணையும் அடிகள் எடுத்துக் காட்டுகிருர். வாணுளில் குறிக்கோள் என்ற ஒன்றில்லாமல் சுற்றி வருகின்றவரை யாதொரு துயரமும் இல்லை. இது கருதியே பொதுமறை தந்த பெரியார் 'தேவர் அனையர் கயவர் அவருந்தாம், மேவன செய்து ஒழுகலான்' என்றும் 'நன்று அறிவாரின் கயவர் திருவுடையர், நெஞ்சத்து அவலம்இலர்' (குறள். கயமை 3, 2) என்றும் கூறிப் போனர். ஆனல் ஏதாவது ஒரு குறிக்கோளை வைத்துக்கொண்டு அதனை அடைய முயலத் தொடங்கினல் தொல்லைகள் அடுக்கி வந்து கொண்டே இருக்கும். இது வாழ்க்கையில் அன்ருடம் காணும் அனுபவம். எனவே அதனையும் கூறத் தொடங்கிய அடிகள் முனிவிலாத பொருளைக் கருதத் தொடங்கினவுடன் 'ஆறுகோடி மாயா சக்திகள் வேறு வேறு மாயைகளைக் காட்ட'த் தொடங்கு வதையும், நாத்திகர் உபதேசஞ் செய்யத் தொடங்குதலை யும், பிற சமயவாதிகள் இந்த ஆன்மாவை தத்தம் வழிக்கு இழுக்க முயல்வதையும் வரிசைப்படுத்துக் காட்டுகின்ருர்.

எதுபற்றியும் கவலைப்படாமல் இருப்பவர் எவ்வித த் தொல்லையும் இன்றி இருப்பதும், இறையுணர்வு பெற்றுச் சரண் புகுகின்றவர்கள் அனைத்துத் தொல்லைகட்கும் ஆளாவதையும் இவ்வுலகிற் காண்கிருேம். மிக இளங்குழந்தையாகிய நம்மாழ் வார் இதனைக் கண்டு அதிசயித்து இதோ கூறுகிருர்.

'நண்ணுதார் முறுவலிப்ப நல்லுற்ருர் கரைந்து ஏங்க
எண்ணுராத் துயர் விளைக்கும் இவைஎன்ன உலகியற்கை?'
(திருவாய். 4, 9. 1)

இவை அனைத்தையும் ஓர் ஆன்மா துணிவுடன் தாண்டிச் சென்ருலும் இறுதியில் பரமபதப் படத்தில் கடைசியாக இருக் கும் பாம்பைப்போல ஒன்று குறுக்கிடுகிறது என்பதை இறுதி யில் கூறுகிருர்.

'உலோகா யதனன்எனும் ஒண் திறல் பாம்பின்
காலபே தத்த கடுவிடம் எய்தி' (போற்றி. அக. 56, 57)

ஏனையவற்றிற்குக் கூறுத அடைமொழிகளை அடிகள் 'உல காயதருக்குத்' தந்தது சிந்தித்தற்குரியது. பாம்பின் விடம் இரத்த ஓட்டத்தை நிறுத்தி உயிருக்கு உலை வைப்பது போல உலகாயதரும் 'காட்சி அளவை' ஒன்றையே பிரமாணமாகக் கொண்டு மேற்கொண்டு சிந்திக்க விடாமற் தடுத்து முன் னேற்றத்தை முடிக்கின்றனர். மேலும் எத்துறையில் செல் பவர்களும், எவ்விதமான சமயச் சார்புடையவர்களும் 'உல காயதம்' என்ற பாம்பினுற் கடிபடாதிருத்தல் கடினம். ஆன்ம யாத்திரையில் சோர்வு ஏற்படுதல் என்பது திண்ணம். அச் சோர்வு எப்பொழுது ஏற்படும் என்பதை மறைமுகமாகக் கவ னித்துக் கொண்டிருந்து ஆன்மாவினுடைய முன்னேற்றத் தைத் தடுத்து அதனைக் கீழிறக்கக் காத்து நிற்பது உலகாயதம்.

சோர்ந்து நிற்கும் ஆன்மாவிற்கு இனி இதன் மேலும் முயற்சி வேண்டா, தேவையற்ற முயற்சியால் வருத்தம் தவிர நீ அடையப் போவது யாதொன்றும் இல்லை என்று கூறும் உல காயதம் பரமபதப் படத்தில் உள்ள பாம்பைப் போல் அனைத் தையும் புறப்பட்ட இடத்திற்குக் கொண்டு வந்துவிடுதல் ஒரு தலை. எனவே அடிகள் அந்த உலகாயதம் பலவித வடிவத்தில் வந்து நின்று தடை செய்யும் என்பதனைக் 'கலாபேதத்த கடு விடம்' என்ற சொற்களால் குறிப்பிட்டார்.

மனிதனுடைய வீழ்ச்சிக்குக் காரணமானதும், தடை செய் யப் பெற்றதுமான பழத்தை 'ஆதாமும் ஏவாளும்' உண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அவர்களிடம் உண்டாக்கி அவர் களை அதை உண்ணுமாறு செய்து, அவர்களை வீழ்ச்சியடையு மாறு செய்ய வந்த சாத்தானும் 'ஒண்திறல் பாம்பாகவே' வடிவு கொண்டு வந்தான் என மில்டன் கூறுவதும் இவ்விடத் திற்குப் பொருந்த நோக்குக.

ஆன்மயாத்திரையில் ஏற்படும் தடைகளைக் கூற வந்த புத்தன் கண்டு கூறிய வழிகள் ஓரளவு சிறந்தவைதாம். அவற் றைக் கடைப்பிடிப்பதால் உய்கதி அடைய முடியாதா என்ற வினுத் தோன்றலாம். புத்தன் கண்டு கூறிய ''துக்கம்; துக்க உற்பத்தி; துக்க நிவாரணம்; துக்க நிவாரண மார்க்கம்'' என்ப வையும் சிறந்த வழிகளே. ஆனுல் இவற்றை உள்ளவாறு அறிந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டுமாயின் கூர்மையான அறிவு தொழிற்பட வேண்டும். எவை துக்கம்? துக்க உற்பத்திக்குக் காரணம் யாவை? நிவாரணமாவது யாது? அதற்குரிய மார்க் கங்கள் யாவை? என ஆராய்ந்து காண்பது எல்லார்க்கும் எளிய

செயலன்று. அவ்வாறு கண்டாலும் பொறி புலன்களை அடக்கி ஒரு வழிப்படுத்தி இம் மார்க்கத்தில் செலுத்துதல் அதைவிடக் கடினமாகும். இதற்கு உதவியாக 'சத்சங்கம்' முதலியவற்றைப் புத்தன் கூறினும் இவ் வழியில் உள்ள இடர்ப்பாடு மிகுதி என்பதில் தடையில்லை.

ஆன்ம யாத்திரை சிறக்க வேண்டுமாயின் பொறிபுலன்களை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும் என்னும் அருக சமயமும், அறிவின் துணைகொண்டு ஆய்ந்து அவற்றை 'தியானம்' என்பதன் மூலம் அடக்கி ஆளவேண்டும் என்னும் புத்த சமயமும் பழக்கத்திற்கு வருதல் மிக மிகக் கடினம். எனவே அடிகள் எளிய வழி ஒன்றை வகுத்துக் காட்டுகிறார். ஆன்ம யாத்திரையில் பொறி புலன்களை அடக்கித்தான் செல்ல வேண்டுமெனில் அதிலேயே பெரும் பொழுது கழிந்துவிடக் காண்கிறோம். இம் முறையிலும் ஆன்ம யாத்திரை நடைபெறலாம் எனினும் அது யாவர்க்கும் இயலக் கூடிய ஒன்றன்று என்பது வெளிப்படை.

மாபெருங் கல்விக் கடலாகிய அடிகள் பல்வேறு சமயங்களும் ஆன்ம யாத்திரை, அதன் விடுதலை என்பவற்றிற்குக் கூறிய வழிகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்து இறுதியில் யாவர்க்கும் இயலக்கூடியதான ஒரு வழியைக் கண்டு கூறுகிறார்.

உலகிடைப் பிறந்தோர் அனைவரும் பெருந் துன்பத்திற்காட்படுவதும், இத் துன்பத்தைப் போக்க எல்லா உயிர்களும் முயல்வதும் யாவரும் அறிந்த ஒன்று. எனவே துன்பங்களை ஒவ்வொன்றாகக் களைய முற்படுவதிலும் எல்லாத் துன்பங்கட்கும் ஆணிவேர் எது எனக் கண்டு அதனைக் களைய முற்படுவதே அறிவுடைமை. இதற்கு அதிக தூரம் ஆராய்ச்சி செய்துபோகத் தேவை இல்லை. 'பிறவியே எல்லாத் துன்பங்கட்கும் மூல காரணம்' என்பது நன்கு அனைவராலும் அறிந்து ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்ற ஒன்றாகும். அவ்வாறானால் இப் பிறவியை ஒழிப்பதே துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை அடைய உள்ள ஒரு வழியாகும். பிறவியை நாமாகப் போக்கிக் கொள்ள முடியாது எனவே யாருடைய உதவியையாவது நாடித்தான் பிறவியைப் போக்க வேண்டும். யாருடைய உதவியை ஆன்மா நாடுகிறதோ அவன் பிறப்பில்லாதவனாக இருந்தாலொழிய நம்முடைய பிறவியைப் போக்க அவன் எவ்வாறு உதவ முடியும்?

எனவே, பிறவி இல்லாதவன் துணை கொண்டுதான் இப் பிறவியைப் போக்க முடியும் என்று உணர்ந்த பிறகும்கூடப்

பொறிகள் ஆன்ம யாத்திரையைத் தடை செய்கின்றன. எனவே பொறிகளின் வழிச் செல்லும் மனத்தை நோக்கி அடிகள்

'சூழ்கின்ருய் கேடுஉனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்
வீழ்கின்ருய் நீஅவலக் கடலாய வெள்ளத்தே' (சத. 20)

'சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமிலை துணியிலி பிணநெஞ்சே!
தேடுகின்றிலை தெருவுதோறு அலறிலை செய்வ
தொன்றறியேனே' (சத. 31)

'..............பிணநெஞ்சே'
கிறியெலாம் மிகக் கீழ்ப்படுத்தாய் கெடுத்தாய்
என்னைக் கெடுமாறே' (சத. 32)

என்று கூறுமுகத்தான் ஆன்ம யாத்திரையைத் தடைசெய்யும் மனத்தைத் திருத்த முயல்கின்ருர். மனம் எதன் உதவி கொண்டு இத் தடையைச் செய்கிறது? இதோ அதற்கு விடையையும் அடிகள் குறிப்பிடுகின்ருர்.

'மாறிநின்று என்னை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலன்ஐந்தின்
வழி யடைத்து அமுதே!
ஊறிநின்று என்னுள் எழுபரஞ்சோதி!' (கோயில்—1)
'ஆனைவெம் போரில் குறுந்தூறு எனப்புலனுல் அலைப்
புண்டு' (நீத்த. 21)
'எறும்பிடை நாங்கூழ்எனப் புலனுல் அரிப்புண்டு'
(நீத்த. 23)

என்ற அடிகள் மூலம் பொறிகளின் துன்பத்தை அறிதல் வேறு; அவற்றிலிருந்து விடுபடுவது வேறு. இறைவன் திருவருள் ஒன்றையே துணையாகக் கொண்டு பொறிகளை நெறிப்படுத்தலாமே தவிர அவற்றை அடக்கிவிடுதல் இயலாத காரியம். அவற்றை அடக்குதல் இயலாத காரியம் என்பதைத் திருமூலர் 'ஐந்தும் அடக்கு அடக்கு என்பர் அறிவிலார்; ஐந்தும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை' எனக் கூறுகிருர். எத்தகைய வழியை மேற்கொண்டாலும் பொறிபுலன்கள் ஆன்மாவை யாத்திரை போகவிடாமல் இழுத்து வந்து விடும் என்பதைச் சேக்கிழார் உவமை முகத்தான் மிக அழகாக எடுத்துக் காட்டுகிருர். கண்ணப்பர் கன்னிவேட்டை ஆடுவதைக் கூறவரும் சேக்கிழார் வேடர்கள் கட்டியுள்ள வலைகளை அறுத்துக் கொண்டு ஓடமுயலும் விலங்குகளை வலைகட்கு அப்பால் நிற்கின்ற

வேட்டை நாய்கள் சினத்தொடு கவ்வுகின்றன என்ற கருத்தை ஓர் உவமை மூலம் காட்டுகிருர். இருவினை என்ற வலையினுள் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் உயிர் எவ்வாறேனும் அதனை அறுத்துக் கொண்டு ஓடவேண்டும் என்று முயன்ருல் பொறிகள் என்ற வேட்டை நாய்களால் தடுக்கப் பெறுகின்றன என்கிருர்.

''பலதுறைகளின் வெருவரலொடு பயில்வலையற நுழைமா
உலமொடுபடர் வனதகையுற உறுசினமொடு கவர்நாய்
நிலவியஇரு வினைவலையிடை நிலைசுழல்பவர் நெறிசேர்
புலன் உறுமனம் இடைதடை செய்த பொறிகளின்
அளவுளவே' (கண் . புரா . 85)

இக்கருத்தை வலியுறுத்தவே வள்ளுவரும் 'துறவு' என்று ஓர் அதிகாரம் கூறியபிறகு ஓர் அதிகாரந் தாண்டி 'அவா அறுத்தல்' என ஓர் அதிகாரம் அமைத்தார். இதன் பொருந்தாமை நன்கு அறியப்படும். துறவு என்ருல் எல்லாவற்றையும் துறத்தல் தானே! அவ்வாறிருக்கத் துறவின் பின் ஏன் அவா வறுத்தல் வைக்கப்பெற்றது என்ற வினு நியாயமானதே. இதை மனத்துட் கொண்ட பரிமேலழகர் ''ஒரோவழித் துறக்கப்பட்ட புலன்கள் மேல் பழைய பயிற்சி வயத்தான் நினைவு செல்லுமன்றே, அந் நினைவும் அவிச்சையெனப் பிறவிக்கு வித்தாமாகலின், அதனை இடைவிடாது மெய்ப்பொருளுணர்வான் அறுத்தல்'' என்று கூறினுர். இதனுல் பொறிபுலன்கள் வலிமையை அடிகள் கூறுவது அனுபவ அடிப்படையில் கூறப்பெற்றது என்பது நன்கு விளங்கும்.

இனி இத்தகைய கொடுமை வாய்ந்த பொறி புலன்களிலிருந்து விடுதலையடைய வேண்டுமாயின் இறைவனுடைய திருவருள் துணையால்தான் முடியும். அவன் 'முனிவிலாதவன்' என்றமையின் இவற்ருல் ஏற்படும் துன்பத்தைப் போக்க வல்லவன் என்பதும் அறியப்படும்.

ஆன்ம யாத்திரையின் குறிக்கோளாகவுள்ள இறைவனைப் பல்வேறு வகையாகத் திருவாசகம் கூறிச் செல்கிறது. என்ருலும் 'தத்தம் மதங்களே அமைவதாக அரற்றி மலைந்தவ' ரிடையே ஏற்படும் ஓர் இக்கட்டான வினுவை ஆசங்கித்தும் திருவாசகம் விடை கூறுகிறது.

இறைவனைக் கருணைக் கடல் என்று எல்லாச் சமயங்களும் ஏற்றுக்கொள்கின்றன. அப்படியானுல் துயரம் நிறைந்த உலகை அவன் ஏன் படைத்தான்? கருணைக்கடல் என்பதுண்

மையானுல் உலகிடை துயரம் நிலவுவது முறையா? அப்படியானுல் கருணைக் கடலாகிய இறைவனின் வேருகத் துயரத்தை உண்டாக்கும் வேறு ஒருவன் உண்டா? இவ் வினுக்களுக்கு வெவ்வேறு சமயங்களும் வெவ்வேருன விடையைக் கூறின. ஆனுல் இந் நாட்டில் தோன்றிய சைவம், வைணவம் ஆகிய இரு சமயங்களும் தனியான ஒரு விடையைத் தந்தன.

குற்றம், குணம், நன்மை, தீமை என்று நம்மாற் பிரித்துக் கூறப்படும் இவை அனைத்துமே இறைவனுடைய படைப்புகள் தாம். முரண்பாடுடையவை போற் காணப்பெறும் இவற்றிடையேதான் முழுமுதல் காட்சி தருகிருன் என்பதை இந் நாட்டுச் சமயச் சான்ருேர் அனைவரும் எடுத்துக்காட்டினர்.

'குற்றம்நீ குணங்கள்நீ கூடலால வாயிலாய்'

எனத் திருஞானசம்பந்தர் கூறுகிருர். மணிவாசகர்

'மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினர்க்கு
சோதியுமா யிருளாயி னர்க்குத்
துன்பமுமா யின்பம் ஆயினர்க்கு
பாதியுமாய் முற்றும் ஆயினர்க்கு
பந்தமுமாய் வீடும் ஆயினர்க்கு
ஆதியுமாய் அந்தம் ஆயினர்க்கு' (பொற்சு–20)

என்று கூறுதலும் இக் கருத்தை வலியுறுத்தல் காணலாம்.

இதே கருத்தைக் கம்பநாடனும் கூறுதல் அறிதற் குரியது.

'மேவா தவரில்லை மேவின வருமில்லை, ஒளியொடு
இருளில்லை மேல் கீழுமில்லை
மூவாமை இல்லை, மூத்தமையு மில்லை
முதல் இடையோடு ஈறில்லை முன்னேடு பின்னில்லை
தேவா! இங்கு இவ்வோ நின்ஒன்று நிலை'

'நிலை இல்லாத் தீவினையும் நீ தந்தது அன்றே'
(சபதங் . பிற . நீங்கு 29 . 30)

இத்தகைய முறையில் முரண்பாடு என்று நாம் நினைப்பவற்றைக் கூறி இவற்றிடையேதான் அம் முழுமுதல் இருக்கிறதென்பதை அடிகள் காட்டிய பிறகு அதன் இலக்கணத்தை 'ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெருஞ்சோதி' (எம்பா-1)

'சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றும் நின்ற நின் தன்மை' (கோயில்-7) என்றும் விரிவாகப் பேசுகிருர்.

இவ்வாறு கூறினமையின் யாத்திரை செல்லத் துணிந்த ஆன்மா ஓரளவு அமைதியடைந்து தன் துயர் போக்கக் கூடிய தலைவன்தான் என்பதை அறிந்து, உணர்ந்து உறுதி கொள்கிறது. ஆனல் அடுத்த ஐயம் உடனே தோன்றிவிடுகிறது. இத்துணைப் பெரிய பொருள் அது எனில் அற்பமாகிய எனக்கும் அதற்கும் உள்ள தொடர்பு யாது? என் குறை தீர்க்க அது இறங்கி வருமா? என்ற ஐயம் நியாயமானதே.

இவ் விஞவிற்கு விடை தருவார் போல அடிகள் இறைவனின் எளிவந்த தன்மையை (சௌலப்பியம்) நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட இடங்களிற் கூறிக்கொண்டு செல்கிருர்.

'வான்பழித்து இம்மண்புகுந்து மனிதரை ஆட்கொண்ட
வள்ளல்'

'அந்தரத்தே நின்று இழிந்து இங்கு அடியவர் ஆசை
அறுப்பான்' (குயில்-5, 6)

'நாயில் ஆகிய குலத்திலும் கடைப்படும் என்னை நன்னெறி
காட்டித்
தாயில் ஆகிய இன்னருள் புரிந்த என் தலைவன்'
(சதக — 39)

'பலமா முனிவர் நனிவாடப் பாவியேனைப்
பணிகொண்டாய்' (சத . 54)

'ஈறுஇலா தநீ எளியை ஆகிவந்து ஒளிசெய் மானுடம் ஆக
நோக்கியும்' (சத . 91)

'கல்லைமென் கனி ஆக்கும் விச்சை கொண்டு
என்னை நின்கழற்கு அன்பன் ஆக்கினுய்' (சத . 94)

'நாயான நந்தம்மை ஆட்கொண்ட நாயகனை'
(அம்மா-7)

இறைவனுடைய எளிவந்த தன்மையைக் கூறுவதிலும் ஒரு தனிச் சிறப்பைக் கூறுகிருர் அடிகள். இறைவன் ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்தாற்கூட ஆட்கொள்ள முடியாதபடி

நம் மனம் கல்லாக இருப்பின் என்னுவது என்ற வினுவுந் தோன்றலாமே! அந்த வினுவையும் எதிர்பார்த்து விடை கூறு வார் போலக் 'கல்லை மென்கனி ஆக்கும் வித்தை கொண்டு என்னை நின் கழற்கு அன்பனுக் கினுய்' என்றும் 'கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன்கருணை வெள்ளத் தழுத்தி வினை கடிந்த வேதியனை' (அம்மா-5) என்றும் கூறுகிருர்.

இதுகாறுங் கூறியவற்ருல் யாத்திரை புறப்படும் ஆன்மா வுக்கு அமைதி கிட்டும் முறையில் எந்தப் பொருளின் உதவியை அந்த ஆன்மா நாடவேண்டும், அந்தப் பொருளின் இலக் கணம் யாது? அந்தப் பொருளுக்கும் நமக்கும் உள்ள தொடர்பு யாது? அந்தப் பொருள் நம்மை இறங்கிவந்து ஆட்கொள் ளுமா? அதன் எளிவந்த தன்மை எத்தகையது? நம்முடைய மனம் கனியாததாக இருப்பினும் அது உதவ முன்வருமா என்ற வினுக்கட்கு எல்லாம் விடை கூறினுர் அடிகள்.

அடுத்துள்ள ஐயம் இவை யெல்லாம் அறிந்தபிறகு நாம் செய்ய வேண்டியது யாது என்ற வினுவாகும். நம்மாட்டுள்ள பொறி புலன்களை அடக்க முடியாது என்பதையும் அடக்கும் ஆற்றல் தன்பால் இல்லை என்பதையும் உணர்ந்து வருந்தும் ஆன்மாவுக்கு வழி கூறுகிருர் அடிகள். பொறி புலன்களை அடக்க முடியாதுதான்; ஆனுல் அவற்றை மடைமாற்றம் செய்யலா மல்லவா? கண் எதையேனும் பார்த்துத்தான் தீரும் எனின் ஏனையவற்றைப் பார்ப்பதைக் காட்டிலும் அவன் திருவடிகளைப் பார்க்குமாறு மடைமாற்றம் செய்யலாம் அல்லவா?

'சிந்தனை நின்தனக்கு ஆக்கி நாயினேன்தன்
கண்இணை நின் திருப்பாதப் போதுக்குஆக்கி
வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி வாக்குஉன்
மணிவார்த்தைக்கு ஆக்கி ஐம்புலன்கள் ஆர
வந்தனை (சத—26)

பொறிபுலன்களை அடக்க முயன்று தோல்வியுறும் அவல நிலையைப் போக்குமுகத்தான் அடிகள் அவற்றை மடை மாற்றஞ் செய்வது மூலம் எத்தகைய காரியத்தைச் சாதிக்க முடியும் என் பதை அழகுற எடுத்துக் காட்டுகிருர். பொறி புலன்களை வைத் துக் கொண்டு அவற்ருல் அனுபவிக்கப்பட வேண்டியவற்றையும் அனுபவித்துக் கொண்டு, ஆனுல் எவற்றை அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதில் மட்டும் மடை மாற்றம் செய்து கொண்டு வாழ்தல் என்ருல் இதனைவிடச் சிறந்தது வேறு எது இருக்க முடியும்?

ஆன்மா மகிழ்ச்சியுடன் யாத்திரையைத் தொடங்கும் வண்ணம் இத்துணை வழிகளையும் அடிகள் கூறிவிட்டார் எனினும் இன்னும் ஒரு வினு எஞ்சி நிற்கக் காண்கிறோம். பொறி புலன் களை மடை மாற்றஞ் செய்து ஆன்மயாத்திரை செய்வதனுல் ஏற் படக்கூடிய பயன் யாது என்பதே அந்த வினு. பயன் கிட்டு கிறது என்ருல் எத்தகைய பயன்? எப்பொழுது கிட்டும்? என் பன போன்ற வினுக்கள் அடுக்கடுக்காய்த் தோன்றுகின்றன.

மிக நீண்ட காலங் கழித்துப் பயன் கிட்டும் என்ருல் உயிர்கள் அதில் ஈடுபடாது என்ற மனித மனத் தத்துவத்தை அறிந்தவர் அடிகள். எனவே இப்பொழுதே கிட்டக்கூடிய இன்பம் கிட்டும் என்கிருர். உலகத்தில் இன்பம் என்ருல் அதன் முடிவு துன்பமாய்த்தான் இருக்கும். இரட்டையாக உள்ள இவற்றிலிருந்து விடுபடுதலும் இயலாத காரியம். தேன் சுவையுடையது என்ருல் அதனைக் குடித்த சிறிது நேரத்தில் வாயில் கசப்பு எஞ்சுதலை அறியமுடியும். இத்தகைய இன்பத் தில்கூட ஈடுபடும் உயிர்கள் துன்பக் கலப்பில்லாத இன்பம் உண்டு என்ருல், அதுவும் இப் பிறப்பிலேயே கிட்டும் என்ருல் யார் தாம் அதனை வேண்டா என்பர்? மேலும் உலக இன்பங்கள் அனைத்துமே, ஒன்றே ஒன்று தவிர, எந்தப் பொறியால் அனு பவிக்கப்படுகின்றனவோ அந்தப் பொறிக்கு மட்டுமே இன்பந் தருவன. அதுவும் அனுபவிக்கும் அந்த நேரத்திற்கு மட்டுமே இன்பந் தந்து பின்னர் மறைந்துவிடும் இயல்புடையன. இதன் எதிராகக் 'காதல்' ஒன்றுமட்டும் 'கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்று அறியும் ஐயம்புலனும் ஒண்டொடி கண்ணே யுள' (குறள் 101) என்றவாறு ஐம்புலனுக்கும் ஒரே நேரத்தில் விருந்தாகும் என வள்ளுவர் கூறுகிருர். அதிலுங்கூட இன்பத் திற்குக் காரணமான பொருள் நீங்கி விட்டால் துன்பமே எஞ்சும்.

இவ்வாறு இல்லாமல் ஐம்புலனுக்கும் ஒருசேர விருந்தாகி, எப்பொழுதும் நீங்காத விருந்தாக உள்ள இன்பம், துன்பக் கலப்பில்லாத இன்பம் ஏதேனும் உண்டா என்ருல் உண்டு என் கிருர் மணிவாசகர்.

> 'நினைத்தொறும் காண்தொறும் பேசும்தொறும் எப்போதும்
> அனைத்து எலும்பு உள்நெக ஆனந்தத் தேன் சொரியும்'
> (கோத்தும்—3)

பொருள் ஒன்றுண்டு என்பதில் ஆனந்தத்தின் இயல்பை உள்ள வாறு விரிக்கின்ருர். எப்போதும் என்ற சொல்லைப் பெய்வதன்

மூலம் 'உள்ளக் களித்தலும் காண மகிழ்தலும்' (குறள் 1281) இயல்பாக உடைய காமத்தை, சிற்றின்பத்தைக் காட்டிலும் இது உயர்ந்தது என்கிருர். ஏன் எனில் எப்போதும் இன்பந் தரும் இயல்பு காமத்திற் கில்லை.

இதனை அடுத்து இங்குக் குறிப்பிடப்படும் ஆனந்தத்திற்கு ஓர் இலக்கணம் வகுக்கிருர் அடிகள். இந்த இலக்கணத்தை வகுப்பதன் மூலம் அவர் அதனைத் தாம் அனுபவித்த முறையில் வெளியிடுகிருர். இந்த அனுபவத்தை நேரே பெற்றவர் தவிர ஏனையோர் அதனை இவ்வளவு தெளிவாகக் கூறமுடியாது. 'அனைத்து எலும்பு உள் நெக' என்ற நான்கு சொற்களில் ஆனந்தத்தின் இலக்கணம் கூறப்பெறுகிறது.

நம்முடைய உடம்பினுள் இருக்கும் எலும்புகள் உள்ளே துளை யுடையன. அவற்றுள் எலும்புத் திசு (Bone marrow) இருக்கின் றது. இன்னுங் கூறவேண்டுமாயின் இவ் வெலும்பினுள்தான் வெள்ளை அணுக்கள் (White corpusels) தயாராகின்றன. எனவே எலும்புக்குள் குருதி ஓட்டம் உண்டு என்பது தெளியப்படும். ஒரு சில உணர்ச்சிகள் (தூய ஆழமான காதல், உண்மையான பக்தி) எல்லை மீதூர்ந்து தோன்றுமாயின் இந்தக் கடினமான எலும்பு கள் குழைவுத் தன்மையை அடைந்துவிட்டது போன்ற உணர்வு ஏற்படும். அனைத்து எலும்புகளும் உள்ளே நெக அல்லது குழைவை அடையும்படி ஏற்படுகின்ற ஆனந்தமாகிய தேன் பிலிற்றும் இறைவன் திருவடி என்கிருர் அடிகள். இதில் உள்ள சிறப்பு என்னையெனில் மற்ருேர் இடத்தில் இதே உணர்ச் சியைக் கூறவந்த அடிகள் இதே சொற்களை இன்னுஞ் சற்று விரி வாகப் பேசிக்காட்டுகிருர். இறைவன் குருந்த மரத்தடியில் தம்மை ஆட்கொண்டபோது ஏற்பட்ட அனுபவத்தை அப் படியே அடிகள் படம் பிடித்துக் காட்டுகிருர்.

'நாயுடல் அகத்தே
குரம்பை கொண்டு இன்தேன் பாய்த்தி நிரம்பிய
அற்புதமான அமுத தாரைகள்
எற்புத்துளை தொறும் ஏற்றினன்; உருகுவது
உள்ளங் கொண்டுஓர் உருச் செய்தாங்கு எனக்
கள்ளூறு ஆக்கை அமைத்தனன்... (அண்டப்—172—177)

இதனைப் படித்தும் புரிந்து கொண்ட பிறகுதான் திருவாச கத்தின் மற்ருேர் அடிக்குப் பொருள் விளங்குகிறது.

'உள்ளந்தாள் நின்று உச்சியளவும் நெஞ்சாய் உருகாதால்'
(சதக. 21)

என்று அடியைப் பாடும்பொழுது ஒருமுறை ஞானசிரியன் முன்னர் ஏற்பட்ட இந்த அனுபவம் எப்பொழுதும் வேண்டும் என்று வருந்துகிறுர் என அறியமுடிகிறது. உள்ளந்தாள் நின்று உச்சந்தலைவரை எலும்புகள் உண்டு. எனவே அற்புதமான அமுத தாரைகள் எற்புத் துளை தொறும் ஏறினுல் அவை குழை வது போன்ற உணர்வு தோன்றுதல் சரியே. ஆனுல் உடற்கூறு அமைப்பில் இத்தகைய நிலை நீண்டநேரம் இருத்தல் இயலாத காரியம். அதேபோல இறை அனுபவம் ஏற்பட்டவுடன் நாம் அதனுள் கலந்து விடுதலின் அதன் பின்னர் நாம், அவன், அனுபவம் என்று மூன்று அற்று அனுபவம் ஒன்று மட்டுமே எஞ்சிநிற்கிறது.

இத்தகைய இன்ப அனுபவம் கிடைத்த பின்னர் கை நழுவிய நிலையில்தான் அடிகள் அதனை விளக்கிக் கூறிவிட்டு அது போய்விட்டமையின் 'நெஞ்சம் கல்லாம், கண் இணையும் மரமாம் தீவினையினேற்கே' என்று வருந்துகிறுர்.

மணிவாசகரின் ஆன்ம யாத்திரை மதுரையில் புறப்பட்டுத் திருப்பெருந்துறையில் முற்றுப் பெறுகிறது. 'மீட்டு வாரா நெறி யருள் புரிபவன்' என்று அடிகள் தம் ஞானசிரியனைக் குறிக்கின் ருர் என்ருலும் உலகத்திற்கு மணிவாசகரின் அனுபவம் பயன் பட வேண்டும் என்ற பரமகருணையினுலே இறைவன் ஆன்ம யாத்திரையை முடித்துக்கொண்ட அடிகளை 'இருக்கு'மாறு பணித்து மறைந்துவிடுகிருன். அவர் தாம் மேற்கொண்ட ஆன்ம யாத்திரையை நம் போன்றவர்கட்காக மிக அழகிய பாடல்கள் மூலம் தருமாறு இறையருள் பாலிக்கின்றது.

நமக்குக் கருப்பஞ் சாறு வேண்டுமானுல் கரும்பு ஆலையில் அகப்பட்டு நசுங்கித்தான் ஆகவேண்டும். திருவாசகம் என்னும் கருப்பஞ் சாற்றை இவ் வுலகம் பெறுதற்காக மணிவாசகர் என் னும் கரும்பு பிழியப்படுகிறது.

இப் பாடல்கள் அப்போது அப்போது எழுதப் பெற்றவை என்று கூறுதற்கில்லை. தான், அவன், அனுபவம் என்ற மூன்றும் ஒன்ருகி அனுபவம் ஒன்று மட்டுமே ஆக இருந்த அடிகளார் அப் பொழுது பாடி இருத்தல் முடியாது. பாடுவோன், பாடல், பாடும் பொருள் என்ற மூன்று இருந்தால்தானே பாட்டுக் கிடைக்கும்? எனவே பின்னர் அடிகள் தம் பழைய அனுபவத்தை நினைந் தும், அது கைநழுவிவிட்டதை நினைந்து அரற்றியும் பாடியவை இவை என்றே கருதுகிறேன். இவ் வனுபவத்தை மீட்டுப்

பெற்றுப் பாடுமாறு திருவருள் புரிந்தவன் பொன்னம்பலவனே யாதல் வேண்டும். இக் கருத்தின் நுணுக்கத்தை நமக்கு உணர்த்தவே நம்முன்னோர், சிற்றம்பலத்தானே இவரைப் பாடச்செய்து படிசெய்து கொண்டான் என்று கூறினர். அவன் திருவருளால் மீட்டும் அனுபவத்தை நினைவு கூர்ந்து பாடப் பெற்றவை என்பதேஅதன் பொருளாகும்.

இதைவிடச் சிறந்த கதை ஒன்றும் கூறப்படுகிறது. திருவாசகத்திற்கு உரை கூற வேண்டும் என்று யாரோ கேட்டனர் என்றும் அம்பலக் கூத்தனையே பொருள் என்று சுட்டிவிட்டு அடிகள் மறைந்தார் என்றும் கூறும் கதை மிகவும் நுண்ணிய பொருளை அறிவுறுத்த எழுந்ததாகும். ஏனைய பாடல்களில் சொல், ஓசை என்பன பொருளைக் குறிக்க, அப்பொருள் நம்மனத்திற் பட அதனால் ஏற்படும் அனுபவம் துய்க்கப்படுகிறது. ஆனால் திருவாசகத்தில் உள்ள சொற்கள் தம் வடிவை முன்னர் உணர்த்தி, பின்னர் பொருளை உணர்த்தி, இறுதியில் அனுபவத்தைத் தருவதில்லை. அவை நேரடியாகவே அனுபவத்தைத் தருகின்றன. அந்த அனுபவம் இறையனுபவமேயாகும் என்ற உண்மையைத் தான் இக்கதை காட்டுகிறது. அன்றியும் திருவாசகம் பதவுரை, பொழிப்புரை பாடல் இலக்கணம் முதலியன பார்ப்பதற்கு ஏற்படவில்லை என்பதும் இதன் பொருளாம்.

திருவாசகத்தை உரை படித்துப் புரிந்து கொள்ளுதல் இயலாத காரியம். சொற்களின் பொருளை அறியலாமே தவிர அனுபவத்தைப் பெறமுடியாது. நம்முடைய மனத்தை, அந்த அனுபவத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் தகுதி பெற்றதாக்கினால் (tune) அனுபவம் சித்திக்கும். மனத்தைச் சுருதி சேர்க்காவிட்டால் (without tuning) திருவாசகம் இனிக்காது. இசைக் கச்சேரியில் ஈடுபட்டவனுக்கு மேல் பஞ்சமத்தைக் கலைஞன் எட்டிப் பிடித்தது ஒப்பற்ற அனுபவத்தைத் தரும்; ஈடுபாடு இல்லாதவனுக்குக் கலைஞன் உயிரைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு கத்துவதாகவே படும். அது போல மனம் சுருதி சேர்க்கப்பட்டிருந்தால் திருவாசகம் அனுபவத்தைத் தரும். அல்லாதவர்கட்குக் கட்டளைக் கலித்துறையாய், இணைக்குறளாசிரியமாய், தேமாங்காயாய், சொல்லாய், பொருளாய் விரிந்து அதனுடன் நின்று விடும்.

ஆனால் இவற்றை யெல்லாம் மறந்து நாம் படிக்கின்றோம் என்ற எண்ணத்தையும் மறந்து திருவாசகத்தை படித்தால் நம்மையே முழுமாற்றஞ் செய்யும் ஆற்றல் உடையது திருவாசகம்.

அதனுல்தான் வள்ளலார் போன்ற பெரியோர்கள் 'திருவாசகத்தை நான் கலந்து' பாடினுர்கள். முழுத் திருவாசகமும் தேவைப்படவில்லை என்கிருர் வள்ளலார். திருவாசகத்தில் ஒரு வாசகமே அவரையும் உடையானையும் ஒன்ருக்கும் ஆற்றல் படைத்தது என்கிருர் அனுபவவாதியான அவர்.

இத்தகைய அனுபவத்துடன் ஆன்மயாத்திரை செய்த அடிகளார் திருவாசகம் என்ற ஒப்பற்ற அனுபவப் பிழிவை நமக்குத் தந்துவிட்டு கூத்தப் பொருமானையே பொருளென்று காட்டி விட்டு அவனுடன் இரண்டறக் கலந்தார். அவனையே பொருளெனக் காட்டியவர் சோதியில் கலந்தார் என்று கூறுகிறது வரலாறு. திருஞானசம்பந்தர் போன்ற பெரியோர்களின் வரலாறுகள் இறுதியில் அவர்கள் சோதியிற் கலந்ததாகவே கூறுகின்றன. சோதியிற் கலத்தலாவது யாது? அவர்கள் சோதியிற் கலந்தார்கள் என்னில் அவர்களுடைய பூதவுடல் என்ன ஆயிற்று?

இவ் வினுக்கள் தேவையற்றவைதாம் எனினும் பலருடைய மனத்தை மருட்டும் இயல்புடையன வாகலின் ஒருவாறு இதற்கு விடை கூறுவதும் தேவையாகும். இப் பெருமக்கள் இறப்ப உயர்ந்தவர்களாயினும் இவர்கள் எடுத்த உடம்பு பஞ்சபூதச் சேர்க்கையால் ஆயது என்பதும், நோய் முதலியவற்றையும் ஒரோ வழி ஏற்கும் இயல்புடையது என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மைகள். நம்பியாரூரராகிய சுந்தரரே நோய்வாய்ப்பட்டார் எனில் இதில் தவறு யாதும் இல்லை. அவ்வாருனல் இவர்கள் உடம்புக்கும் நம்போன்ருர் உடம்புக்கும் வேறுபாடு உண்டா? உண்டு. இவர்கள் ஆன்ம பலத்தால் உடலைக் கட்டுப்படுத்தும் பேராற்றல் படைத்தவர்கள். நம் போன்றவர்கள் உடம்பு இருப்பதும் கழிவதும் நம் கையில் இல்லை. ஆனுல் இப்பெருமக்கள் தம் உடலை வேண்டுமானபடி இயக்கவும், தாம் வேண்டும்பொழுது உதறி விடவும் தேவை ஏற்படின் ஒன்றுமே இல்லாமல் ஆக்கவும் வல்லவர்கள்.

உடம்பை ஒன்றுமே இல்லாமல் ஆக்குவதென்பது என்ன என்று நினைக்கலாம், உடம்பும் ஏனைய பொருள்கள் போல அணுக்களின் கூட்டுறவால் ஆகியதுதானே! எனவே அந்த அணுக்களின் சேர்க்கையைக் கலைத்துவிடுகிருர்கள். அணுக்களை உடைப்பதற்கு ஒரு பேராற்றல் வேண்டும் என்பதை இன்று அறிவோம். புறக் கருவிகளின் துணையால் அணுவைச் சிதைப்பது போலவே தம் பேராற்றலால் உடம்பிலுள்ள அணுக்

களைச் சிதைத்துக் கொள்கின்றனர். இதனையே விஞ்ஞானம் அணுச் சிதைவு (Atomic Disintegration) என்று பேசும். அணுச் சிதைவு ஏற்படும் பொழுது சூரியனையும் தோற்கச் செய்யும் பேரொளி உண்டாகும் என்பதை அனுபவத்தில் கண்டோம். இவர்களும் தம் உடம்பாகிய அணுக்களைத் தம் ஆற்றலால் சிதைக்கும் பொழுது பேரொளி உண்டாகிறது. உண்மையில் உடலின் அணுச் சிதைவும் ஒளியும் ஒரே நேரத்தில் தோன்றுகின்றன. ஆனால் காண்பவர் இந் நுணுக்கத்தை அறியாராக லின் முதலில் ஒளி தோன்றியதாக நினைத்து அந்த ஒளியில் இவர்கள் மறைந்தனர் என்று கூறுவர். உண்மையில் நடைபெறுவது உடல் சிதைவு ஏற்பட்டு அதன் பயனாக ஒளி உண்டாகிறது. இதுவே சோதியிற் கலத்தல் என்று கூறப்பெறுகிறது. வள்ளலார் முதல் இம் முறையைப் பின்பற்றினவர்களே யாவர்.

'வேறொருவர் காணாமல் உலகத்து உலாவலாம்' என்று தாயுமானவப் பெருந்தகை கூறுவதை நாம் அறிவோம். மனத்தின் ஆற்றலை வளர்த்துக் கொள்வதன் மூலம் இவையெல்லாம் செய்யக் கூடிய அருஞ்செயல்களே யாகும். நீர் மேல் நடத்தல் முதலிய சிறு செயல்களில் தம் ஆற்றலைச் செலவழிக்காமல் இப் பெரியோர்கள் தம் ஆற்றலைச் சேர்த்து வைக்கின்றனர்.

வங்கியிற் போட்ட பணத்தை அடிக்கடி எடுத்துச் செலவு செய்யாதவன் ஒரேயடியாக ஒரே காசோலையில் அத்துணைப் பணத்தையும் வாங்கிவிடுவது போலத் தாம் சேகரித்த பேராற்றலை (Conserved Energy) ஒரே நாளிற் பயன்படுத்தி இவ் வுடலை அணுச் சிதைவு செய்து விடுகின்றனர். தாம் வாழும் காலத்தில் பிறருக்கு உபகாரம் செய்வது தவிரப் பிறருடைய உதவியை நாடாத இவர்கள், தாம் மறைகின்ற காலத்திலும் தம் உடலை எடுத்து அப்புறப்படுத்த வேண்டிய பணியைப் பிறர் செய்ய வேண்டாதபடி உடலையும் அணுச் சிதைவு செய்து கொள்கின்றனர்.

திருவாதவூரர் என்ற பாண்டிப் பேரரசின் தலைமை அமைச்சரை ஓர் ஆன்ம யாத்திரை புறப்படுமாறு செய்து, திருப்பெருந்துறை சேர்ந்தவுடன் அவரை மணிவாசகராக மாற்றி, நம் போன்ற ஆன்மாக்கள் எத்துணைத் துன்பங்களை வழியில் சந்திக்குமோ அவை அனைத்தையும் மணிவாசகரைச் சந்திக்கச் செய்து, அவற்றால் பெறும் துயரத்தையும் பாடச் செய்து, இத்துணைத் துன்பங்களைச் சந்தித்தாலும் இறுதியில் உய்கதி உண்டு என்பதைக் காட்டி, உய்கதி பெற்றவர்கள் எத்தகைய

இன்பத்தை அனுபவிப்பார்கள் என்பதையும் எடுத்து விளக்குமாறு செய்து, துன்பங்கண்டு கலங்க வேண்டியதில்லை என்பதையும் திடமாகக் கூறுமாறு செய்து, இறையனுபவத்தின் பிழிவாக இருக்கும் திருவாசகத்தையும் அருளிச் செய்யுமாறு செய்து, இவ்வுலகத்தில் வாழும் உயிர்கட்குத் தன் பரங்கருணையால் இறைவன் உதவினுன் என்று கூறலாம்.

மூன்று நாட்களாக இவண் வந்து வேகமாக முன்னேறிச் செல்லும் அவசர மயமான விஞ்ஞான உலகத்திற்கும் திருவாசகம் மிகவும் தேவைப்படுகிறது என்பதை உங்களுடன் சேர்ந்து நினைக்க வாய்ப்பளித்த அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கும், இதற்கு வழி செய்த என் ஆசிரியர் சொல்லின் செல்வர் இரா. பி. சேதுப்பிள்ளையின் நினைவுக்கும் நன்றி செலுத்துவதுடன், என்னுள் இருந்து என்னை பேசுமாறு ஊக்கிய மணிவாசகப் பெருமானுக்கு என் வணக்கத்தையும் செலுத்திக் கொள்கிறேன்.